

การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ปริญญาณิพนธ์
ของ
กัลยดา ถนอมถื่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
กุมภาพันธ์ 2553

การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ปริญญาานิพนธ์

ของ

กัลยดา ถนอมถีน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

กุมภาพันธ์ 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

บทคัดย่อ
ของ
กัญญา วัฒนรัตน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
กุมภาพันธ์ 2553

กัลยดา ถนอมถิ่น. (2553). การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.ปริญญาโท กศ.ม.(จิตวิทยา
การแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . คณะกรรมการ
ควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์, อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย เพื่อ 1)ศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2)เปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษจำแนก
ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพ
ระหว่างนักเรียนและครู 3)หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 4)เปรียบเทียบการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว
เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาการควบคุม
ตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในเขตเทศบาลนครระยอง จังหวัดระยอง จำนวน 600 คน
กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการพัฒนาการ ควบคุม ตนเอง เป็นนัก เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาล วัดปากน้ำ จังหวัดระยอง
ที่มีคะแนนการควบคุมตนเองตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
ค้นคว้าในครั้งนี้ประกอบด้วย แบบ สอบถาม การ ควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และ
ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริม การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้
ค่าเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, F-test, t-test for independent และ t-test for dependent

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวม
และรายด้าน การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมใน การเรียน ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ สูง
ส่วนด้านความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ
ในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรี ยนและครู แตกต่างกันมีการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า E_1 / E_2 เท่ากับ 69.92/ 93.75

4. หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวด้านการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การตอบแบบวัดการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

A STUDY AND DEVELOPMENT OF GUIDANCE ACTIVITIES PACKAGE TO ENHANCE
SELF-CONTROL IN ENGLISH STUDY OF PRATOM 6 STUDENTS.

AN ABSTRACT
BY
KANYADA THANOMTHIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
February 2010

Kanyada Thanomthin. (2010). *A Study and Development of Guidance Activities Package to Enhance Self-control in English Study of Pratom 6 Students*. Master's Thesis. M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisory Committee: Assistant Professor Dr. Nanthana Wong-In and Dr. Monthira Jarupeng.

The purposes of the research were 1) to study self-control in English study of Pratom 6 students; 2) to compare self-control in English study among English learning achievement, English learning motivation, and students - teacher relationship; 3) to evaluate the efficiency of Guidance Activities Package to Enhance Self-control in English Study of Pratom 6 Students; and 4) to self-control of students before and after participating in the programme of Guidance Activities Package to Self-control Development. The sample consisted of 600 students in 5 schools in Rayong Municipality. The samples for the experimental group consisted of 12 volunteered students studying in Tedsabanwatpaknam School in the first semester of the 2009 academic year whose self-control in English study score 25 percentile and below. Research instruments were the Self-control in English Study of Pratom 6 Students' Questionnaire and the Guidance Activities Package to Enhance Self-control in English Study of Pratom 6 Students. The data were analyzed by mean, standard deviation, F-test, t-test for independent, and t-test for dependent.

The research results reveal as follows.

1. The Pratom 6 students had Self-control in English Study as a whole and in the sub aspect of control the inappropriate behavior in English Study in the high level, while the sub aspect of patience to difficulty in English Study was in average level.

2. The students with differences in English learning achievement, English learning motivation, and students - teacher relationship had significant differences in Self-control in English Study at .01 level.

3. The efficiencies of each activity in Guidance Activities Package to Enhance Self-control in English Study of Pratom 6 Students were 69.92/ 93.75

4. After participated in Guidance Activities Package to Enhance Self-control in English Study of Pratom 6 Students, the students' self-control scores were significantly increased at .01 level.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาและได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์และอาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง กรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไฉลักษณ์ พงษ์โสภณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ ให้กำลังใจ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือและโปรแกรมที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร ฉัตรศุภกุลและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ ที่กรุณาเป็นคณะกรรมการคุมสอบปากเปล่าปริญญาานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันมีค่าให้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ สถานศึกษา คณาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนเทศบาล วัดปากน้ำทุกท่าน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการสถานศึกษา คณาจารย์และนักเรียนโรงเรียนในเขตเทศบาลนครระยองทุกท่าน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการ ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือ

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นิสิตร่วมรุ่นทุกคน ที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจและแสดงความห่วงใยผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณสมาชิกในครอบครัว คุณพ่อ คุณแม่ และญาติ ที่คอยช่วยเหลือห่วงใยและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาตลอดระยะเวลาของการทำวิจัย

สุดท้ายนี้ คุณความดีและประโยชน์อันเกิดจากปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาคุณบิดามารดา และ ครูอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดทั้งผู้มีอุปการคุณทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดี จนประสบความสำเร็จในวันนี้

กัลยดา ถนอมถิ่น

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
การศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	5
การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดของการวิจัย	11
สมมติฐานของการวิจัย	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง	13
ความหมายของการควบคุมตนเอง	13
ความสำคัญของการควบคุมตนเอง	13
ลักษณะของการควบคุมตนเอง	14
องค์ประกอบของการควบคุมตนเอง	15
กระบวนการของการควบคุมตนเอง	15
ขั้นตอนในการควบคุมตนเอง	19
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง	20
การควบคุมตนเองตามทฤษฎีทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา	20
การควบคุมตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ	23
การสร้างและพัฒนาการควบคุมตนเอง	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง	28

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	31
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	31
องค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและแรงจูงใจ	33
ความหมายของแรงจูงใจ	33
ประเภทของแรงจูงใจ	34
ทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียน	35
การสร้างแรงจูงใจในการเรียน	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	38
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและสัมพันธภาพระหว่างครู และนักเรียน	39
ความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู	39
องค์ประกอบต่างๆ ของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและสัมพันธภาพระหว่างครู	41
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว	42
ความหมายของการจัดกิจกรรมแนะแนว	42
วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว	42
หลักการจัดกิจกรรมแนะแนว	43
ขอบข่ายของการจัดกิจกรรมแนะแนว	43
ลักษณะของกิจกรรมแนะแนว	44
เทคนิคต่างๆที่ใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนว	44
ประโยชน์ของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า	
3	วิธีการดำเนินงานวิจัย	63
	การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	63
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64
	การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิธีดำเนินการทดลอง	73
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	75
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้า	77
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลข้อมูล	77
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	78
	ผลการศึกษาค้นคว้า	78
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	86
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	86
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	86
	ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า	86
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	87
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	87
	วิธีดำเนินการทดลอง	88
	การวิเคราะห์ข้อมูล	88
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	89
	อภิปราย	89
	ข้อเสนอแนะ	95
บรรณานุกรม	96	

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก	104
ภาคผนวก ข	188
ภาคผนวก ค	200
ภาคผนวก ง	208
ประวัติย่อผู้วิจัย	210

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียน.....	64
2 ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง.....	73
3 แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest Posttest Design...	75
4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลนครระยองจำแนกการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ รายด้าน	79
5 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	80
6 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน	80
7 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	81
8 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน	81
9 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน และครู.....	82
10 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนและครูแตกต่างกัน	82
11 ค่าประสิทธิภาพชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	83

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 เปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมชุดกิจกรรมแนะแนว ก่อนและหลังการเข้าร่วมชุดกิจกรรมแนะแนว	85
13 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	120
14 ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ.....	189
15 การให้ระดับคะแนนรายชื่อ.....	193
16 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการทดสอบ กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ Item – Total Correlation.....	197
17 คะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	201
18 ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และการทดสอบค่า t ในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	203
19 ผลรวมคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	204
20 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ของคะแนนก่อนและ หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามรายกิจกรรม.....	205

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กระบวนการในการเรียนรู้โดยการสังเกต.....	20

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ในปัจจุบัน ปัญหาหนึ่งคือความไม่สนใจเรียนของผู้เรียน การไม่ให้ความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เรียนมีพื้นฐานที่รักสบาย ไม่รับผิดชอบ ไม่อดทน ขี้เบื่อ รักสนุก ห่วงแต่เล่นอยู่ตลอดเวลาซึ่งมักจะมาจากการเลี้ยงดูที่ตามใจผู้เรียนมากและไม่ได้ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบขึ้นมาตามวัย ทั้งยังขาดวินัยและการยับยั้งภายในตัวเอง การเรียนหนังสือคร่ำเคร่งตลอดเวลาจะทำให้เกิดความเครียดขึ้นได้ในเด็ก (วินัดดา ปิยะศิลป์ : ออนไลน์) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐวัตร ลุณหงส์ (2544: 155) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยทางครอบครัว สังคมและสภาพแวดล้อมกับการควบคุมตนเองและการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียน: ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสมุทรปราการ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนมีกา รควบคุมตนเองเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและพบว่าระดับการควบคุมตนเองสูงของ นักเรียน คือ นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองสูงจะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเกี่ยวกับการเรียน เกี่ยวกับครู อาจารย์ มีความก้าวร้าวน้อยและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ น้อยนั้น มีความสัมพันธ์กับการที่นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ ลงโทษทางจิต มากกว่าทางกายและถูกควบคุมมากกว่าควบคุมน้อยและมีสัมพันธภาพในครอบครัวดี

จากการวิเคราะห์สภาพปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน การควบคุมตนเองจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากยิ่งขึ้น การควบคุมตนเองนั้นหมายถึง ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนและไม่แสดงความรู้สึก นี้ก็คิดที่ต่อการออกมา แบนดูรา และวอลเตอร์ (Bandura and Walters.1963:171) ได้กล่าวถึงการควบคุมตนเอง (Self-control) เป็นความอดทนต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน การควบคุมในการจัดการตนเองโดยวิธีการที่ให้ผลตอบแทน และก่อให้เกิดความล่าช้าของความพึงพอใจ โธเรเซน และมาโฮนี (Thoresen and Mahoney. 1974:22) ได้อธิบายถึงการควบคุมตนเอง คือเมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมหนึ่งที่มีการต อบสนอง อีกทางหนึ่ง การตอบสนอง นั้นจะถูกควบคุมโดยการจัดการตนเองทันทีแต่ผลลัพธ์เป็นไปตาม ความต้องการ และได้สรุปลักษณะของบุคคลที่ควบคุมตนเองได้นั้น ประกอบด้วย 1) มีความสามารถ ในการเลือกกระทำหรี อมีลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์และการกร ะทำอย่างเหมาะสม กับสถานการณ์ 2) รู้จักการหาแนวทางในการแก้ปัญหาและวางแผนการดำเนินงานเพื่อเป้าหมาย ในอนาคต 3) รู้จักปฏิบัติตนในการยับยั้งซึ่งใจและอดทนเมื่อต้องเผชิญความยากลำบาก 4) สามารถ รับรู้ถึงผลกระทำของตน รู้จักให้รางวัลแล ะลงโทษตนเองในผลการกระทำนั้น และโรเซนบัม

(Rosenbaum.1980:110-111) ได้อธิบายความหมายของการควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะละเว้นการกระทำบางชนิดหรือมีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมด้านเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เปิดผลดีตามที่ต้องการหรือหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนสามารถจัดสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในจิตใจ ความสามารถดังกล่าว ประกอบด้วย

- 1) มีการใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (Self-statements) ในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และร่างกาย เช่น การสังเกตตนเอง การประเมินตนเองจากข้อมูลที่บ้านที่ก่อกวนตนเองอาจมีการเสริมแรงโดยการให้รางวัลถ้ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น
- 2) มีการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้นมาใช้ในการควบคุมตนเอง (Problem solving strategies) เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกต่างๆ และการคาดหมายถึงผลที่ตามมา
- 3) มีความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทนจากการอดทน (Delay immediate gratification) ไม่ทำอะไรตามใจตนเอง สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้
- 4) มีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง (Self-efficacy) ว่าจะสามารถทำงานหรือทำตามเป้าหมายที่ตนเองวางไว้ได้หรือไม่ ซึ่งการรับรู้ในความสามารถของตนจะทำให้มีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การควบคุมตนเองนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกล่าวคือการควบคุมตนเองของนักเรียนนั้นสามารถเพิ่มพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับเด็กได้ (สมโภชน์ เขี่ยมสุภาสิต 2541: 337) ดังเช่นงานวิจัยของสก็อตสกี แพตเตอร์สันและเลปเปอร์ (Sagotsky, Patterson and Lepper. 1978: 250) ได้ศึกษาการฝึกการควบคุมตนเองของเด็กที่มีต่อผลของการเตือนตนเองและการตั้งเป้าหมายต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการทดลองพบว่าการเตือนตนเองมีผลต่อพฤติกรรมทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้สัมพันธภาพในครอบครัวยังเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเช่นกัน

ครอนบาค (วรสิริ ลิขิตวงศ์ . 2547: 30; อ้างอิงจาก Cronbach.1970: 112-115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวซึ่งประกอบด้วย วยบรรยากาศทางปัญญาและอารมณ์ ซึ่งบรรยากาศทางอารมณ์นั้นเป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่มีบิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่นและช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดีและทำให้เด็กเรียนได้อย่างเต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าว เด็กสามารถควบคุมตนเองเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เนื่องจาก เด็กที่มีพัฒนาทางด้านภาษาและการใช้สัญลักษณ์เจริญก้าวหน้ามาก คือเด็กในวัยประถมศึกษา ในวัยนี้เด็กจะเริ่มเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆ อย่างมีเหตุผลและเข้าใจความหมายของบทเรียนทั้งทางภาษาและ การอ่าน เด็กวัยนี้มักแก้ปัญหาต่างๆที่ต้องแก้ ด้วยความคิด เหตุผล ถ้าสามารถแก้ไขได้ก็就会有ความภาคภูมิใจ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2541: 84) ประกอบกับฮาร์เลย์และซิงเกิลตัน (นพเก้า ณ พัทลุง. 2548: 42; อ้างอิงจาก Harley.1986 and Singleton. 1989) ได้สำรวจตัวแปรเรื่องอายุที่เหมาะสมในการ เรียนภาษาอังกฤษ และให้ข้อสรุปว่าการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเยาว์มีข้อได้เปรียบกว่าการเรียนเมื่อโตแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเด็กวัยประถมศึกษามาพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์อาจารย์โรงเรียนเทศบาล วัดปากน้ำ จำนวน 10 ท่าน พบว่านักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีลักษณะตั้งใจเรียน มีสมาธิจดจ่อกับการเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ อธิบายคำศัพท์ต่างๆได้ไม่พูดคุยกันในระหว่างเรียน และนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ในเกณฑ์ไม่ดีนี้ จะมีลักษณะ คุยกันในระหว่างเรียน ไม่ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ นำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำในคาบเรียน วาดรูปในคาบเรียน นอกจากนี้ผู้สัมภาษณ์ได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัด ปากน้ำ นั้นพบว่า นักเรียนบางคนไม่มีสมาธิจดจ่อกับการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนบางคนคุยกันในระหว่างเรียน นักเรียน บางคนไม่ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนบางคนวาดรูปการ์ตูนในคาบเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนบางคนนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำ ในคาบเรียนภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนและครูรวมทั้งช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้รู้จักการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมต่อไป

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึง มีความ สนใจในการศึกษา และพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกการสุ่ม ง่ายสุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

ชุดกิจกรรมแนะแนว เป็นวิธีหนึ่งที่น่ามาใช้ในการ พัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นการส่งเสริม พัฒนาผู้เรียนให้พัฒนาตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น พึ่งตนเอง มีทักษะในการเลือกแนวทางการศึกษา การงานและอาชีพ ชีวิตและสังคม มีสุขภาพจิตที่ดีมีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อครอบครัว สังคมและ

ประเทศไทย นอกจากนี้การศึกษาของดาร์ตัน ยินดีพบ (2548: 73-75) ได้ศึกษาผลของการ สร้าง ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ประกอบด้วย ชุดการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 มีประสิทธิภาพ 76.55, 77.74 และ 79.31 ตามลำดับ ก่อนและหลังการใช้ ชุดการสอน กิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคุณธรรม ทุกด้านเพิ่มขึ้น ซึ่งได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความมีน้ำใจและ ความสามัคคี

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการนำชุดกิจกรรมแนะแนวมาใช้ในการพัฒนา การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อให้นักเรียนมีการควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งยังสามารถพัฒนาตนเองเมื่อต้องเผชิญกับ ความยากลำบากต่างๆ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อ เปรียบเทียบ การ ควบคุม ตนเอง ด้าน การเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. เพื่อเปรียบเทียบการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงผลของ การศึกษาและ การ พัฒนา ชุดกิจกรรม แนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งจะเป็นแนวทางสำหรับครูแนะแนว อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนวัย เด็กตอนปลาย ในการส่งเสริม พัฒนาและปรับปรุงให้นักเรียนมีการ ควบคุมตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสร้าง ความสำเร็จให้กับตนเองและยังทำให้นักเรียนสามารถประสบความสำเร็จในชีวิต มีชีวิตที่เป็นสุขต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ซึ่งมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า นคว่าในครั้งนี้ เป็นนักเรียน นที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในเขตเทศบาลนครระยอง จังหวัดระยอง จำนวน 600 คน

ตอนที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวในการ ควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ ในการพัฒนาการ ควบคุม ตนเอง เป็นนัก เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง จำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาการ ควบคุม ตนเอง เป็นนัก เรียนที่ กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง ที่มีคะแนนการควบคุมตนเองตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 25 คน สมัครใจเข้าร่วมพัฒนา จำนวน 15 คนและมีผู้เข้าร่วมพัฒนาจำนวน 3 คนที่เข้าไม่ครบทุกครั้ง เหลือผู้เข้าร่วมพัฒนา จำนวน 12 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งตัวแปรที่ศึกษา ไว้ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2. ตัวแปรตาม คือ การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ตอนที่ 2 การพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

1. ตัวแปรอิสระ คือ ชุดกิจกรรม มแนะแนว เพื่อ ส่งเสริม การ ควบคุม ตนเอง ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. ตัวแปรตาม คือ การ ควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรม ของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ และไม่แสดง ความรู้สึกที่ต้องการออกมา ประกอบด้วย

การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความพยายาม หรือ หักห้ามที่จะไม่แสดงออกในสิ่งที่ตนต้องการ ได้แก่ ไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียน ไม่รบกวน เพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่แสดงสีหน้าเพื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความเพียร พยายามไม่ทอดทิ้งต่องานที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ การทำการบ้านตามที่ได้รับ มอบหมาย การท่องศัพท์ให้จำได้ ถ้ามารู้เมื่อไม่เข้าใจบทเรียน และการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับความสามารถด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาจากคะแนนสะสมวิชาภาษาอังกฤษในภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ

ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูง หมายถึง นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคะแนนสะสม วิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคะแนนสะสม วิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.00-2.99

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคะแนนสะสม วิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.00 ลงมา

3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง พลังที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมต่าง ๆ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยความพยายาม มีเป้าหมายและ มุ่งหวังให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย

ด้านความมุ่งมั่น ได้แก่ การทุ่มเทพลังให้กับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความไม่ท้อแท้เมื่อพบ อุปสรรค และการใช้ความพยายามในการทำการบ้าน

ด้านมีเป้าหมาย ได้แก่ ความพยายามตั้งใจเรียนเพื่อที่จะสามารถทำการบ้านได้ ความตั้งใจเรียนมากขึ้นเพื่อให้ได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น และการตั้งเป้าหมายไว้ว่าต้องทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษให้ดีกว่าเดิม

ด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ได้แก่ ความตั้งใจในการทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษให้ได้คะแนนสูงสุด การอ่านหนังสือจนสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษ และ ความตั้งใจที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายในวิชาภาษาอังกฤษให้สำเร็จ

4. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับ ผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ ประกอบด้วย

ด้านความรู้สึกที่ดีต่อกัน ได้แก่ ครูห่วงใยนักเรียน ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน และ ครูมีความเห็นอกเห็นใจนักเรียน

ด้านการยอมรับซึ่งกันและกัน ได้แก่ ครูรับฟังความคิดเห็นของ นักเรียน นักเรียน แสดงความเคารพครู และนักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู

ด้านการแสดงออกต่อกัน ได้แก่ นักเรียนช่วยเหลือครูด้วยความเต็มใจ นักเรียนปฏิบัติตาม คำแนะนำของครู และนักเรียนตอบคำถามครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเมื่อครูให้แสดงความคิดเห็น

5. ชุดการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง เครื่องมือหรือสื่อต่างๆในการจัดกิจกรรมแนะแนวหรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

คู่มือครู ซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้และเครื่องมือวัด ได้แก่ การประเมินตนเองในการกำกับดูแลตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

กิจกรรมแนะแนวเรื่อง การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง วิธีการที่ทำให้ นักเรียนเกิดการพัฒนากการ ควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยชุดกิจกรรมแนะแนว ประกอบด้วย สารการเรียนรู้ จุดประสงค์ กระบวนการ จัดกิจกรรม สื่อการเรียนการสอนและ กระบวนการวัดและประเมินผล และมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ขั้นดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยดำเนินการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคต่างๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนร่วมกันตั้งพฤติกรรม เป้าหมายในการยับยั้ง การกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบาก ในการเรียน ภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขเสริมแรง เพื่อใช้แลกเปลี่ยน ในการเสริมแรงเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข คือ นักเรียนกำหนดรายละเอียด ขั้นตอนการทำงาน

เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ วางแผนเลือกสิ่งที่จะต้องกระทำก่อนหลัง และนักเรียนปฏิบัติตามแผน และประเมินเป็นช่วงๆ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ตามแผนครูให้กำลังใจเพื่อเริ่มต้นแผน ต่อไป โดยใช้เทคนิคต่างๆ ได้แก่ เทคนิคการบรรยาย กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ การอภิปรายกลุ่ม บทบาทสมมติ และกรณีตัวอย่าง (รายละเอียดอยู่ในหัวข้อเทคนิคที่ใช้ในการฝึก)

ขั้นที่ 3 การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองหลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกการควบคุมตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเอง

ขั้นสรุป นักเรียนช่วยกันสรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับสาระสำคัญและหลักการที่สำคัญ ข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากการทำกิจกรรมแนะแนว

เทคนิคที่ใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนว คือ กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ บทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่ม และกรณีตัวอย่าง โดยแต่ละครั้งใช้เทคนิคและอุปกรณ์ที่แตกต่างกันไป และมีรายละเอียด ดังนี้

1. กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้นักเรียนได้มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์กัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึกที่เกิดจากการทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม ผู้วิจัยได้อธิบายกติกาในการทำกิจกรรมร่วมกันและไม่ง่ายและยากจนเกินความสามารถของนักเรียน ผู้วิจัยเตรียมอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการหาวิธีคิดและการแก้ไขปัญหาด้วยตัวของนักเรียนเองโดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดกิจกรรม

ขั้นการวิเคราะห์ เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์และอภิปรายเกี่ยวกับข้อคิดที่นักเรียนได้รับจากกิจกรรมโดยให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และวิเคราะห์พฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนจากการที่นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรม

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ เป็นขั้นที่นักเรียนได้ระดมความคิด (Brainstorming) และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักเรียนโดยช่วยกันสรุป จนนักเรียนในกลุ่มเกิดความเข้าใจตรงกันแล้วนำสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรมมาสรุปเป็นหลักการของตนเองและสามารถนำหลักการนั้นมาประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. บทบาทสมมติ หมายถึง วิธีการที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการจัดสถานการณ์ให้คล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น แล้วจัดให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์นั้น

วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพ ฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม เป็นการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้แสดงสถานการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการให้นักเรียนในกลุ่มแสดงเพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเกิดความสนใจและเพลิดเพลินและได้ข้อคิดเกี่ยวกับกิจกรรมที่นักเรียนจัดขึ้น โดยให้นักเรียนแต่ละคนมีส่วนร่วมโดยการสังเกตและบทบาทของตัวแทนของกลุ่ม

ขั้นวิเคราะห์ หลังจากการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนร่วมกัน วิเคราะห์และอภิปราย โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดีอย่างไร และร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหากิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และข้อคิดเห็นต่างๆ จากการผู้แสดงได้แสดงบทบาทที่ผู้วิจัยได้กำหนด เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ ให้นักเรียนแต่ละคนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรม โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักเรียนภายในกลุ่ม แล้วนำมาสรุปเป็นหลักการของตนเองและสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. การอภิปรายกลุ่ม หมายถึง วิธีการที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออกทั้งด้านความคิดและการปฏิบัติ โดยให้นักเรียนอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน วิธีการนี้นักเรียนมีการประชุมพิจารณาเรื่อง การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนโดยเสรี โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของเนื้อหาในหัวเรื่อง ที่จะอภิปรายกันเพื่อให้นักเรียนทำความเข้าใจตรงกัน ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกันระดมความคิด (Brainstorming) เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากนั้นให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการหาวิธีการแก้ปัญหา

ขั้นการวิเคราะห์ ผู้วิจัยให้นักเรียนได้ร่วมกัน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนต้องการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยเป็นผู้เสริมแนวทางที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติม

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนร่วมกันสรุปแนว ทางที่ได้จากการอภิปรายกลุ่มโดยให้นักเรียนได้พัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยกล่าวสรุปถึงสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรมที่ได้ในการอภิปรายกลุ่มในครั้งนี้ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4. กรณีตัวอย่าง หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการใช้กรณีตัวอย่างหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงแล้วนำมาดัดแปลงและใช้เป็นตัวอย่างให้นักเรียนศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายร่วมกันสร้างความเข้าใจและรู้จักหาวิธีที่ถูกต้องหรือเหมาะสม วิธีการนี้ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักคิดพิจารณาข้อมูลในเรื่องการ การควบคุมตนเองด้านการ เรียนภาษาอังกฤษ และการอภิปรายจะช่วยให้ นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งเอากรณีต่างๆ ซึ่งคล้ายคลึงกับชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริงและมีความหมายสำหรับนักเรียนมากยิ่งขึ้น โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม ผู้วิจัยบอกจุดมุ่งหมายของการใช้กรณีตัวอย่างที่เป็นแบบอย่าง ในการการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยอ่านกรณีตัวอย่าง ให้นักเรียน ฟัง เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ขั้นการวิเคราะห์ หลังจากการ ฟังบทความเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษแล้ว ให้นักเรียนได้วิเคราะห์และอภิปรายเกี่ยวกับกรณีตัวอย่างที่ผู้วิจัยจัดขึ้น

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ เป็นขั้นที่นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นแล้วนำหลักการของ ตนเองนำมา ประยุกต์ใช้กับการเรียนเพื่อ ส่งเสริม การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนเอง ผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม

6. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมแนะแนว หมายถึง การหาประสิทธิภาพของชุด กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษในการทดลองนี้ ผู้วิจัยใช้ เกณฑ์ 60/60

60 จำนวนแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดก่อนการใช้ชุดกิจกรรม แนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 60 ขึ้นไป

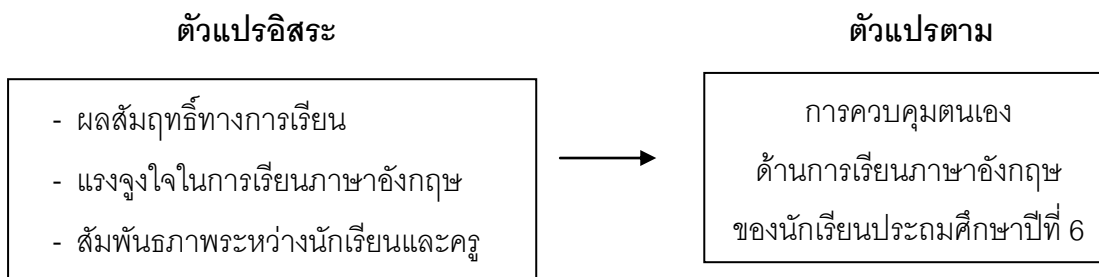
60 จำนวนหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลังการใช้ชุดกิจกรรม แนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 60 ขึ้นไป

7. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง

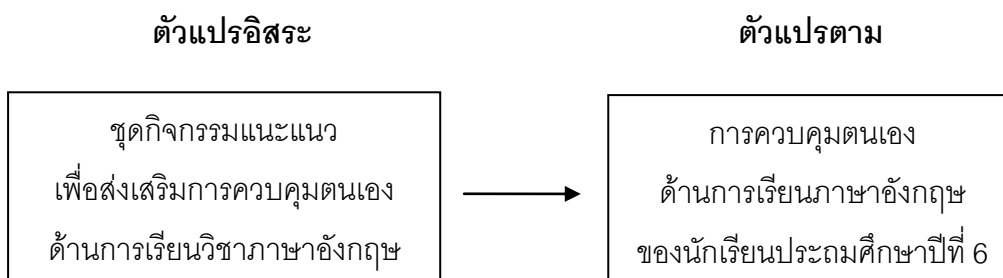
กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาและพัฒนา ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัย มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมโดยการสังเกตของแบนดูรา และทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไข แบบการกระทำของสกินเนอร์ ดังนี้

1. การศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. การพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน
2. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพโดยยึดเกณฑ์ 60/60
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกชุดกิจกรรมแนะแนว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 1.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง
 - 1.2 ความสำคัญของการควบคุมตนเอง
 - 1.3 ลักษณะของการควบคุมตนเอง
 - 1.4 องค์ประกอบของการควบคุมตนเอง
 - 1.5 กระบวนการของการควบคุมตนเอง
 - 1.6 ขั้นตอนของการควบคุมตนเอง
 - 1.7 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง
 - 1.7.1 การควบคุมตนเองตามทฤษฎีทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา
 - 1.7.2 การควบคุมตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ
 - 1.8 การสร้างและพัฒนาการควบคุมตนเอง
 - 1.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 1.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและแรงจูงใจ
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและสัมพันธภาพระหว่างครู
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 5.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 5.2 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว
 - 5.3 หลักการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 5.4 ขอบข่ายของการจัดกิจกรรมแนะแนว
 - 5.5 ลักษณะของกิจกรรมแนะแนว
 - 5.6 เทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 5.7 ประโยชน์ของกิจกรรมแนะแนว
 - 5.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

1.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง (Self-Control)

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและให้ความหมายของการควบคุมตนเอง ไว้ดังนี้

แบนดูราและวอลเตอร์ (Bandura and Walters. 1963:171) ได้กล่าวถึงการควบคุมตนเอง (Self-Control) เป็นความอดทนต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นการกำกับหรือการควบคุมในการจัดการตนเองโดยวิธีการที่ให้ผลตอบแทนและก่อให้เกิดความล่าช้าของความพึงพอใจ

โรเซน และมาโฮนี (Thoresen and Mahoney. 1974:22) ได้อธิบายถึงการควบคุมตนเอง คือเมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมหนึ่งที่มีการตอบสนองไปอีกทางหนึ่ง การตอบสนองนั้นจะถูกควบคุมโดยการจัดการตนเองทันทีแต่ผลลัพธ์เป็นไปตามความต้องการ

โรเซนบัม (Rosenbaum.1980:109) ได้ให้ความหมายการควบคุมตนเอง นั้น หมายถึงความสามารถของบุคคลที่จะละเว้นการกระทำบางชนิดหรือมีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมด้านเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เปิดผลดีตามที่ต้องการหรือหลีกเลี่ยง สิ่งที่ไม่ดีที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนสามารถจัดสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในจิตใจ

สามารถสรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง นั้นหมายถึงความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเอง พยายามไม่แสดงความรู้สึกนึกคิดที่ต้องการออกมา และอดทนต่อความยากลำบาก

1.2 ความสำคัญของการควบคุมตนเอง

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่า การควบคุมตนเองนั้น เป็นความสามารถของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมด้านเหตุผลและมีความอดทนในการเผชิญต่อสิ่งต่างๆ จากแนวความคิดนี้ได้ มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของการควบคุมตนเอง ไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 5) ได้ระบุเกี่ยวกับกระบวนการศึกษา ไว้ดังนี้ การศึกษาจึงเป็นกระบวนการที่สำคัญกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาการควบคุมตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาโดยทั่วไปที่เน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ เป็นคนดี มีปัญญา และมีความสุข ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

คนดี คือ คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ มีจิตใจที่ดีงาม มีคุณธรรม จริยธรรม มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งด้านจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงออก มีปัญญา คือ คนที่มีสมรรถภาพสูงในการดำเนินชีวิต โดยมีความสามารถด้านใดด้านหนึ่งหรือรอบด้าน หรือมีความสามารถพิเศษเฉพาะด้าน สามารถ

พัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพและทำประโยชน์ให้เกิดแก่ตนเอง สังคมและประเทศชาติได้ และมีความสุข คือ คนที่มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตดี เป็นคนร่าเริง แจ่มใส ร่างกายแข็งแรงจิตใจเข้มแข็ง มีมนุษยสัมพันธ์ มีอิสรภาพ และสามารถดำรงชีวิตได้อย่างพอเพียงตามอัตภาพ

คุณลักษณะดังกล่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็นในสภาพแวดล้อมทั้งในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคตเพราะในอนาคตจะมีการต่อสู้แก่งแย่ง มีความขัดแย้งซับซ้อนวุ่นวายในสังคมยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายต้องร่วมกันส่งเสริม ทั้งสถาบันครอบครัว โรงเรียน ฯลฯ เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน ให้เป็นคนมีเหตุผล รู้จักคิดไตร่ตรองถึงสิ่งที่ควรกระทำหรือควรหลีกเลี่ยง และมีคุณธรรมด้านต่างๆ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสันติสุข

1.3 ลักษณะของการควบคุมตนเอง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง พบว่ามีผู้สรุปเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลที่มีการควบคุมตนเองไว้ดังนี้

โธเรเซน และมาโฮนี (Thoresen and Mahoney, 1974:178) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่ควบคุมตนเองได้ ต้องประกอบด้วย

1. มีความสามารถในการเลือกกระทำหรือมีลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์และการกระทำอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์
 2. รู้จักการหาแนวทางในการแก้ปัญหาและวางแผนการดำเนินงาน เพื่อเป้าหมายในอนาคต
 3. รู้จักปฏิบัติตนในการยับยั้งชั่งใจและอดทนเมื่อต้องเผชิญความยากลำบาก
 4. สามารถรับรู้ถึงผลกระทำของตน รู้จักให้รางวัลและลงโทษตนเองในผลการกระทำนั้น
- อรรถพลอย เกษมสันต์ ณ อยุธยา (2546: 7) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูงและต่ำไว้ดังนี้

บุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูง จึงเป็นผู้มีความสามารถในการเลือกกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยความคิดอย่างมีเหตุผล สามารถประเมินทางเลือก รู้จักแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหา มีการวางแผนการดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต ตลอดจนรับรู้ถึงผลการกระทำของตนเอง สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองในผลการกระทำนั้น และบุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำ จะขาดความสามารถในการประเมินและเลือกกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยเหตุผล มักกระทำสิ่งต่างๆตามอำเภอใจตนเอง โดยไม่คำนึงถึงผลการกระทำนั้น ขาดทักษะในการแก้ปัญหา ไม่รู้จักการวางแผนการดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต ตลอดจนไม่สามารถยับยั้งการกระทำหรือควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์เมื่ออยู่ในภาวะต้องเผชิญปัญหาหรือเกิดความขัดแย้งในจิตใจ

1.4 องค์ประกอบของการควบคุมตนเอง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง พบว่ามีผู้วิเคราะห์องค์ประกอบเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง ไว้ดังนี้

โรเซนบัม (Rosenbaum.1980:110-111) อธิบายองค์ประกอบของการควบคุมตนเองนั้นประกอบด้วย

1. มีการใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (Self-statements) ในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และร่างกาย เช่น การสังเกตตนเอง การประเมินตนเองจากข้อมูลที่บ้านที่ก่อกวนตนเอง อาจมีการเสริมแรงโดยการให้รางวัลถ้ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น
2. มีการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้นมาใช้ในการควบคุมตนเอง (Problem solving strategies) เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกต่างๆ และการคาดหมายถึงผลที่ตามมา
3. มีความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทนจากการอดทน (Delay immediate gratification) ไม่ทำอะไรตามใจตนเอง สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้
4. มีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง (Self-efficacy) ว่าจะสามารถทำงานหรือทำตามเป้าหมายที่ตนเองวางไว้ได้หรือไม่ ซึ่งการรับรู้ในความสามารถของตนจะทำให้มีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

1.5 กระบวนการของการควบคุมตนเอง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง พบว่ามี ผู้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการของการควบคุมตนเอง ไว้ดังนี้

โธเรเซน และมาโฮนี (Thoresen and Mahoney. 1974:17-21) ได้กล่าวไว้ว่ามีกระบวนการที่สำคัญ 2 กระบวนการ ได้แก่

1. การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus control) หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเรียนรู้ที่จะแสดงพฤติกรรมได้อย่างสอดคล้องกับสภาพการณ์หรือสิ่งเร้าของตน โดยการประเมินเงื่อนไขและสภาพการณ์ที่ควบคุมพฤติกรรม อยู่ด้วยวิธีการแยกแยะสิ่งเร้า จากนั้นจึงเปลี่ยนแปลงหรือจัดระบบสภาพการณ์สิ่งเร้าใหม่เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการ ซึ่งการจัดสภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้าของบุคคลใหม่นี้ก็เพื่อที่จะกระตุ้นหรือลดพฤติกรรม ดังนั้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมจึงต้องควบคุมสิ่งเร้า เช่น ใ้ชอบดูโทรทัศน์มาก แต่เมื่อถึงเวลาสอบใ้จะต้องอ่านตำราเพื่อเตรียมตัวสอบ ถ้าใ้นั่งอ่านตำราในห้องโทรทัศน์ก็อาจจะอยากดูโทรทัศน์ ดังนั้น เพื่อเป็นการควบคุมพฤติกรรมกรอ่านตำราของใ้ก็จะต้องควบคุมสิ่งเร้า คือ ใ้ต้องไม่ไปอ่านตำราในห้องโทรทัศน์ ฉะนั้นจะเห็นว่า ถ้าบุคคลควบคุมสิ่งเร้า

ได้ก็จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ การควบคุมสิ่งเร้าเป็นการควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรม ทฤษฎี หลักการ ตลอดจนวิธีการควบคุมสิ่งเร้า

2. การควบคุมผลกรรมด้วยตนเอง (Self-presented consequence) หมายถึง การให้ผลกรรมตนเองหลังจากที่ได้กระทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ซึ่งผลกรรมนี้อาจเป็นได้ ทั้งการเสริมแรงหรือการลงโทษ แต่การลงโทษตนเองเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาของบุคคล ดังนั้นจึงเป็นการยากที่บุคคลจะนำไปปฏิบัติกับตนเอง นอกจากนี้การลงโทษเป็นวิธีการที่เพียงระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เท่านั้น หากได้เป็นวิธีการที่กำจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้หมดไปไม่ และยิ่งกว่านั้นการลงโทษยังอาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงตามมา เช่น เกิดความเครียด ความกังวล ความกลัว และความก้าวร้าว เป็นต้น ดังนั้นบุคคลจึงนิยมการเสริมแรงตนเองมากกว่าการลงโทษตนเอง วิธีการควบคุมตนเองโดยการควบคุมผลกรรมนั้น ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 5 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 การกำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายหรือพฤติกรรมที่จะปรับนั้น (Self-target behavior) หมายถึง การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายหรือการกำหนดเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งการกำหนดเป้าหมายนี้จะช่วยให้บุคคลรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องกระทำอย่างชัดเจน และยังใช้พฤติกรรมเป้าหมายนี้เป็นเกณฑ์ในการประเมินว่า พฤติกรรมที่ต้องการเปลี่ยนแปลงนั้น ขณะนี้เปลี่ยนแปลงอยู่ในใด ภาวะใด เพิ่มขึ้น ลดลงหรือคงเดิม โดยการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่กระทำอยู่ในขณะนั้นกับพฤติกรรมเป้าหมายที่ตั้งไว้

ในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายนั้น สามารถกระทำได้ 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

2.1.1 การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเอง ได้แก่ การที่บุคคลเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องกระทำด้วยตนเอง การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเองนี้เป็นสิ่งที่ดี เพราะบุคคลสามารถจะกำหนดการกระทำให้สอดคล้องกับความสามารถของตนเองได้มากกว่าผู้อื่นกำหนด ดังนั้นการที่บุคคลกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายโดยตนเอง จึงมีแนวโน้มที่จะกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายได้เหมาะสมกับความสามารถของตนและทำให้บุคคลคาดหวังต่อโอกาสที่กระทำพฤติกรรมนั้นได้ผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ อันมีผลทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมและพยายามกระทำให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้นและเมื่อผู้กำหนดเป้าหมายโดยตนเองกระทำพฤติกรรมได้ผลตามเป้าหมายก็จะเกิดพึงพอใจในตนเอง

2.1.2 การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายโดยบุคคลอื่น ได้แก่ การที่บุคคลอื่นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้แก่ผู้รับการปรับพฤติกรรม วิธีการนี้ควรใช้เมื่อผู้รับการปรับพฤติกรรมไม่สามารถกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายสำหรับตนเองได้อย่างเหมาะสม เช่น พฤติกรรมเป้าหมายเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนอาจไม่สามารถกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตนได้

ครูอาจจะต้องเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้นักเรียน โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับระดับ
 ความสามารถ ของนักเรียน เป็นต้นว่า นักเรียนจะต้องสอบได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60
 ของคะแนนเต็มจึงจะให้การเสริมแรงตนเอง

2.2 การกำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือการลงโทษตนเอง
 (Self-contingency of reinforcement or punishment) หมายถึง การที่บุคคลกำหนดเงื่อนไข
 ในการที่ได้รับการเสริมแรงหรือการลงโทษ ภายหลังจากที่กระทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้วด้วยตนเอง
 ในการปรับพฤติกรรมนั้นการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือการลงโทษกระทำได้ 2 ลักษณะเช่นกัน
 คือการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือลงโทษโดยตนเองและการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือ
 ลงโทษโดยบุคคลอื่น การกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือลงโทษโดยตนเอง มีข้อดีตรงที่บุคคลสามารถ
 กำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง หรือการลงโทษได้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง
 อันจะมีผลนำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตาม การกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือ
 ลงโทษโดยตนเองของบุคคลอาจตั้งเกณฑ์ในการให้เสริมแรงหรือการลงโทษไม่เหมาะสมได้
 กล่าวคือ ในกรณีการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงโดยตนเอง บุคคลอาจกำหนดเกณฑ์
 การให้การเสริมแรงต่ำหรือสูงเกินไป ไม่สอดคล้องกับระดับความสามารถของตนเองดังได้กล่าวมาแล้ว
 ข้างต้นและในกรณีของการกำหนดเงื่อนไขการลงโทษ ก็เป็นการยากที่บุคคลจะนำมาใช้
 เพราะการลงโทษเป็นการให้สิ่งที่ไม่พึงปรารถนาหรือเมื่อบุคคลนำมาใช้ก็อาจกำหนดเกณฑ์
 การให้การลงโทษต่ำเกินไป ซึ่งอาจมีผลทำให้ไม่สามารถระงับหรือยับยั้งพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ
 ลดหรือยุติได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

2.3 การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self-observation and recording)
 หมายถึง การให้บุคคลผู้รับการปรับพฤติกรรมสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายที่เกิดขึ้นด้วย
 ตนเอง เพื่อเป็นข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเป้าหมายที่เกิดขึ้นกับตนเองโดยเน้น จำนวนครั้งหรือช่วงเวลา
 หรือระดับที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป็นประโยชน์ที่สำคัญ 2 ประการ
 คือ ผลที่ได้รับจากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองจะเป็นข้อมูลให้บุคคลเปรียบเทียบ
 การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมเป้าหมาย ระหว่างก่อนและหลังการดำเนินการปรับพฤติกรรมตนเอง
 และผลที่ได้รับจากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองจะเป็นข้อมูลย้อนกลับที่จะทำให้บุคคลทราบว่า
 ตนเองแสดงพฤติกรรมเป้าหมายนั้นในระดับใด และถ้าข้อมูลย้อนกลับนั้นเป็นข้อมูลในทางบวก
 จะเป็นตัวเสริมแรงพฤติกรรมเป้าหมายนั้นอีกด้วย คือ การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองนั้น
 ไม่เพียงแต่จะเป็นการรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมเป้าหมายเท่านั้น แต่ยังสามารถที่จะทำให้พฤติกรรม
 เปลี่ยนแปลงได้อีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงเรียกการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองอีกชื่อหนึ่ง
 ว่า การเตือนตนเอง (Self-monitoring)

ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง ประกอบด้วย

2.3.1 กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้ชัดเจนว่าได้แก่พฤติกรรมอะไรบ้าง

2.3.2 กำหนดเวลาสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมาย

2.3.3 กำหนดวิธีการบันทึกพฤติกรรมและเป้าหมายที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรม

2.3.4 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง

2.3.5 เสนอผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม อาจเสนอในรูปแบบของกราฟเส้น

2.3.6 วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมที่บันทึก เพื่อให้เป็นข้อมูลย้อนกลับซึ่งจะมีผลต่อ

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

2.4 การประเมินพฤติกรรมตนเอง (Self-evaluation) หมายถึงการให้บุคคล ผู้รับการปรับพฤติกรรมประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเอง โดยการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมก่อนเริ่มใช้กระบวนการควบคุมตนเองและหลังจากดำเนินการใช้กระบวนการควบคุมตนเอง โดยการประเมินว่าเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการเสริมแรงหรือการลงโทษตนเองหรือไม่ หากเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ก็จะให้การเสริมแรงหรือการลงโทษตนเองแล้วแต่กรณีต่อไป

2.5 การให้การเสริมแรงหรือลงโทษพฤติกรรมตนเอง (Self-administration of reinforcement or punishment) หมายถึง การที่บุคคลผู้รับการปรับพฤติกรรม ดำเนินการให้การเสริมแรงหรือการลงโทษพฤติกรรมของตนเองตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการเสริมแรงหรือการลงโทษแล้วแต่กรณี

วิลสัน และโอเลอรี (Wilson & O'Leary. 1980) ได้กล่าวไว้ว่ากระบวนการที่สำคัญ ในการควบคุมตนเองมี 2 ลักษณะ ได้แก่

1. การควบคุมสิ่งเร้า เป็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งเร้าเพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยการเปลี่ยนแปลงสิ่งเร้าที่เคยกระตุ้นให้บุคคลเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยให้สิ่งเร้าที่เปลี่ยนแปลงใหม่นั้นมากระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้บุคคลเรียนรู้ที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมภายใต้สภาพสิ่งเร้าที่เหมาะสมโดยอาศัยหลักการว่าเมื่อบุคคลเชื่อมโยงสิ่งเร้ากับพฤติกรรมใดแล้ว สิ่งเร้านั้นจะเป็นตัวโน้มน้าวให้บุคคลแสดงพฤติกรรม แต่ถ้าไม่มีการเสนอสิ่งเร้า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นก็จะไม่เกิด ขณะเดียวกันเมื่อบุคคลสามารถเชื่อมโยงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพสิ่งเร้าที่จัดสภาพขึ้นใหม่หรือเปลี่ยนแปลงใหม่ สิ่งเร้านั้นก็จะเป็นตัวโน้มน้าวให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ด้วยหลักการดังกล่าว จึงสามารถลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของบุคคลโดยการลดความถี่ของสิ่งเร้าที่เป็นตัวโน้มน้าวหรือที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเป็นการลดกำลังของตัวโน้มน้าว บุคคลจึงอาจใช้วิธีหลีกเลี่ยงที่จะไม่อยู่ในสภาพสิ่งเร้าที่เป็นตัวโน้มน้าวให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา นอกจากนี้ บุคคลยังอาจใช้วิธีทำลายชีพพฤติกรรมที่เชื่อมโยงสิ่งเร้ากับพฤติกรรมเป็นลู่ กใช้ซึ่งพฤติกรรมสุด ท้าย

อาจเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาการทำลายใช้พฤติกรรมตั้งแต่ต้นจะไม่ทำให้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา นั้นเกิดขึ้น

2. การควบคุมผลกรรม เป็นการให้ผลกรรมหลังจากที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรมเป้าหมายแล้วโดยตนเองเป็นผู้วางเงื่อนไขผลกรรมและให้ผลกรรมนั้นแก่ตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมของตนเปลี่ยนแปลง การเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถกระทำได้โดยการเสริมแรงตนเอง (Self-Reinforcement) หลังการเกิดพฤติกรรมหรือต้องการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมด้วยการลงโทษตนเอง (Self-Punishment) หลังการเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นแต่การลงโทษเป็นเพียงการระงับไม่ให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้น อาจเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆตามมา และอาจเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ได้ ในส่วนตัวบุคคลเองการลงโทษตนเองเป็นการให้สิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์แก่ตนเอง จึงเป็นการยากต่อการปฏิบัติ ทั้งยังมีประสิทธิภาพต่ำกว่าการเสริมแรงตนเอง โดยทั่วไปแล้วจึงนิยมใช้การเสริมแรงตนเองมากกว่า เพื่อให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองมากที่สุด โดยบุคคลจำเป็นต้องทราบเป้าหมายพฤติกรรมที่จะกระทำในปริมาณให้ได้รับการเสริมแรง ซึ่งบุคคลสามารถทำได้โดยตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง (Goal Setting) เป้าหมายนี้จะ เป็นเกณฑ์ที่เชื่อมโยงไปถึงการเสริมแรงตนเองที่จะกำหนดให้ตนเองทราบว่าบุคคลจะต้องกระทำพฤติกรรมในปริมาณเท่าไรจึงจะได้รับการเสริมแรง การตั้งเป้าหมายนี้จึงมีลักษณะเป็นการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงด้วยตนเอง

1.6 ขั้นตอนในการควบคุมตนเอง

คอร์เมียร์ และ คอร์เมียร์ (Cormier & Cormier: 1979: 27) ได้เสนอขั้นตอนในการควบคุมตนเอง 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายหรือพฤติกรรมที่จะปรับนั้น (Self-target behavior)

ขั้นที่ 2 การกำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงหรือลงโทษตนเอง (Self-contingency of reinforcement or punish)

ขั้นที่ 3 การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self-observation and recording)

ขั้นที่ 4 การประเมินพฤติกรรมตนเอง (Self-Evaluation)

ขั้นที่ 5 การให้การเสริมแรงและลงโทษพฤติกรรมของตน (Self-administration of reinforcement or punishment)

พรอณี เกษกมล (2540:28) ได้เสนอขั้นตอนการฝึกการควบคุมตนเอง โดยครูแนะแนวหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. สร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูและนักเรียน

2. ช่วยนักเรียนค้นหาความต้องการของตนเองและกำหนดเป้าหมายพฤติกรรมที่ต้องการเปลี่ยนแปลง
3. ช่วยนักเรียนประเมินว่าความต้องการเป้าหมายกระทำได้จริงหรือไม่ในสถานการณ์ช่วงนั้น
4. ช่วยนักเรียนกำหนดรายละเอียด ขั้นตอนการทำงานเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ เช่น ต้องทำอะไรบ้าง จำนวนครั้งที่จะทำ วันเวลาที่ต้องทำ
5. วางแผนเลือกสิ่งที่จะต้องกระทำก่อนหลัง เช่น ความจำเป็น อะไรจำเป็นมากกว่ากัน สิ่งที่กระทำได้ง่ายกว่าในขณะนั้น สิ่ง que เลือกทำต้องมีความสำคัญสำหรับนักเรียนมากที่สุด
6. เลือกเทคนิค วิธีการที่จะทำตามขั้นตอนให้สำเร็จ
7. วางแผนที่จะทำ โดยกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสม วิธีการปฏิบัติที่ชัดเจนและผลที่สามารถวัดได้
8. ให้นักเรียนปฏิบัติตามแผนและประเมินเป็นช่วงๆว่ากระทำได้ตามแผนที่กำหนดหรือไม่ ผลออกมาน่าพึงพอใจในระดับใด ถ้าปฏิบัติไม่ได้ตามแผน ครูให้กำลังใจเพื่อเริ่มต้นแผนต่อไป อย่าลืมน่าชีวิตเราเริ่มต้นเมื่อไหร่ก็ได้ดีกว่าไม่เคยเริ่มต้นเลย

1.7 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง

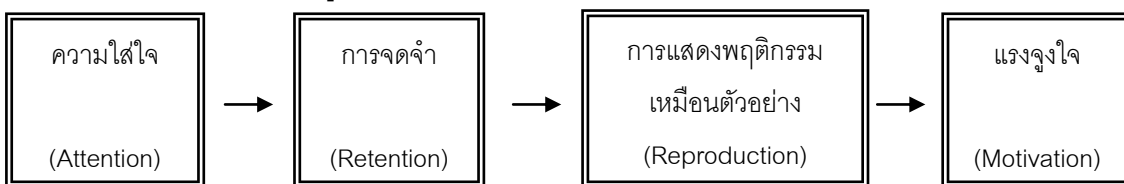
ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้าน การเรียนภาษาอังกฤษและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทฤษฎีเหล่านี้ไม่ได้แยกออกเป็นส่วนตัวส่วนหนึ่ง แต่จะมีส่วนสนับสนุนต่อการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น

1.7.1 การควบคุมตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา

แบนดูรา (Bandura. 1977: 41-42) ได้กล่าวถึงทฤษฎีทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาไว้ว่า ทั้งสิ่งแวดล้อมและตัวผู้เรียนมีความสำคัญเท่าๆกัน บันดูรากล่าวว่าคนเรามีปฏิสัมพันธ์ (interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวเราอยู่เสมอ การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่าง บุคคล (Person) และ สิ่งแวดล้อม (Environment) ซึ่งทั้งบุคคลและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรม (Behavior) ของคนของเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning)

กระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกต

แบนดูรา (Bandura. 1977: 22-29) ได้อธิบายกระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้ โดยการสังเกตหรือการเรียนรู้โดยตัวแบบมีทั้งหมด 4 อย่าง คือ

ภาพประกอบ 1 กระบวนการในการเรียนรู้โดยการสังเกต

1. กระบวนการความใส่ใจ (Attention) ความใส่ใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าผู้เรียนไม่มีความใส่ใจการเรียนรู้ โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นการเรียนรู้แบบนี้ ความใส่ใจจึงเป็นสิ่งแรกที่ผู้เรียนจะต้องมี แบบกล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องรับรู้ส่วนประกอบที่สำคัญของพฤติกรรมของผู้ที่เป็นตัวแบบองค์ประกอบที่สำคัญของตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อความใส่ใจของผู้เรียนมีหลายอย่าง เช่น เป็นผู้มีเกียรติสูง มีความสามารถสูง หน้าตาดี รวมทั้งการแต่งตัว การมีอำนาจที่จะให้รางวัลหรือการลงโทษ

2. กระบวนการจดจำ (Retention Process) บันดูรา อธิบายว่า การที่ผู้เรียนหรือผู้สังเกตสามารถที่จะเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบได้ก็เป็นเพราะผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัวแบบไว้ในความจำระยะยาว แบบดูราพบว่าผู้สังเกตที่สามารถพฤติกรรมหรือ การกระทำของตัวแบบด้วยคำพูด หรือสามารถมีภาพพจน์สิ่งที่ตนสังเกตไว้ในใจจะเป็นผู้ที่สามารถ จดจำที่เรียนรู้โดยการสังเกตได้ดีกว่า ผู้ที่เพียงแต่ดูเฉยๆ หรือทำงานอื่นในขณะที่ ดูตัวแบบไปด้วย สรุปแล้วผู้สังเกตที่สามารถระลึกถึงสิ่งที่สังเกตเป็นภาพพจน์ในใจและสามารถเข้ารหัสด้วยคำพูดหรือถ้อยคำจะเป็นผู้ที่แสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบ ได้แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานๆและนอกจากนี้ ถ้าผู้สังเกตหรือผู้เรียนมีโอกาส ที่จะได้เห็นตัวแบบแสดงสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ซ้ำก็จะเป็นการช่วยความจำให้ดียิ่งขึ้น

3. กระบวนการการแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ (Reproduction Process) เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนแปรสภาพภาพพจน์หรือสิ่งที่จำไว้ เป็นการเข้ารหัสเป็นถ้อยคำ ในที่สุดแสดงออกมาเป็นการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ ปัจจัยที่สำคัญของกระบวนการนี้ คือ ความพร้อมทางด้านร่างกายและทักษะที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเลียนแบบของผู้เรียน ถ้าหากผู้เรียนไม่มีความพร้อมก็จะไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมเลียนแบบได้

ในขั้นการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบของแต่ละบุคคลจึงแตกต่างกันไปผู้เรียนบางคนก็อาจจะทำได้ดีกว่าตัวแบบที่ตนสังเกตหรือบางคนก็สามารถเลียนแบบได้เหมือนมาก บางคนก็อาจจะทำได้ไม่เหมือนกับตัวแบบเพียงแต่คล้ายคลึงกับตัวแบบ มีบางส่วนไม่เหมือนตัวแบบ และผู้เรียนบางคนจะไม่สามารถแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ฉะนั้นบันดูราจึงให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีหน้าที่เป็นตัวแบบ เช่น ผู้ปกครองหรือครูควรใช้ผลย้อนกลับ ที่ต้องตรวจสอบแก้ไข เพราะจะเป็นการช่วยเหลือให้ผู้เรียนหรือผู้สังเกตมีโอกาสทบทวนในใจว่าการแสดงพฤติกรรมของตัวแบบมีอะไรบ้างและพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง

4. กระบวนการแรงจูงใจ (Motivation Process) แบบดูราอธิบายว่าแรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกต เนื่องมาจากความคาดหวังว่า การเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่น การได้รับแรงเสริมหรือรางวัลหรืออาจจะนำประโยชน์บางสิ่งบางอย่าง

มาให้ รวมทั้งการคิดว่าการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบจะทำให้ตนห ลึกเลียงปัญหาได้ ในห้องเรียน ครูให้รางวัลหรือลงโทษพฤติกรรมของนักเรียนคนใดคนหนึ่งนักเรียนทั้งห้องก็จะเรียนรู้โดยการสังเกต และเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมหรือไม่แสดงพฤติกรรม

แบนดูรา (Bandura. 1977: 35-40) ซึ่งพยายามอธิบายแนวคิดที่สำคัญ ในการเรียนรู้ทางสังคมไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมทั้งหลายทั้งสิ้นของมนุษย์นอกจากปฏิกิริยาสะท้อน ล้วนเป็นผล ที่ได้รับการเรียนรู้ และสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ โดยเรียนรู้ จากผลที่เกิดตามมา กล่าวคือ เ รียนรู้ว่าเมื่อเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นจะมีเหตุการณ์ใดเกิดตามมา หรือเมื่อกระทำพฤติกรรมใดแล้ว ผลที่ได้รับตามมาจากกระทำนั้นจะเป็นเช่นไร ประการแรก จัดเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์กับเหตุการณ์ ประการที่สองเป็นความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมแ ละผลที่เกิดจากพฤติกรรม ความรู้ที่มนุษย์เรียนรู้จากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ จะกลายมาเป็น ความเชื่อที่มีผลต่อการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล
2. การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์และ การเรียนรู้จากการสังเกต
3. การเรียนรู้จากการทำต้นแบบหรือแบบอย่าง โดยเฉพาะตัวแบบที่ใกล้ชิด คือ พ่อแม่และการเรียนรู้จากกระบวนการสังเกต
4. การควบคุมพฤติกรรมด้วยการรู้คิด การรู้คิดของบุคคลในเชิงประเมินค่าที่วาง อยู่บนข้อสมมติฐานความเชื่ออันเกิดจากการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นจะนำไปสู่การตัดสินใจที่จะกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งได้และจะนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามที่ตนได้ตั้งใจไว้
5. พลังจากการเรียนรู้แล้ว มนุษย์มักจะเลียนแบบเฉพาะพฤติกรรมที่ตนเห็น คุณค่ามากกว่าพฤติกรรมที่ถูกลงโทษหรือไม่ได้รับรางวัลหรือแรงเสริม การเห็นผลจากการก ระทำ ในเชิงบวกย่อมเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้นอีก ตลอดจนเกิดความคาดหวังแต่แรงเสริม ที่จะได้รับการคาดหวังนี้จะทำให้บุคคลตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม เพื่อให้ผลบังเกิดขึ้น ตามความต้องการคือ ต้องการมีการควบคุมตนเองและประเมินตนเอง
6. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของบุคคลถูกควบคุมโดยผลที่ตามมาจากการประเมิน ตนเอง ซึ่งจะมีทั้งทางดีและไม่ดี ทำให้เกิดการรับรู้ตนเองในแต่ละด้านแตกต่างกันออกไป การประเมิน ตนเองนี้จะทำให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมที่เหมาะสมได้
7. พฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลทำต่อตนเองอันเนื่องมาจากการประเมิน ตนเองก็ดีและจากปฏิกิริยาต่อตนเองทั้งทางบวกและลบ ล้วนเป็นผลมาจากการเรียนรู้

จากประสบการณ์ตรงและการมีต้นแบบหรือแบบอย่าง การให้แรงเสริมต่อตนเองเป็นเรื่องสำคัญ เพราะจะมีผลต่อการพยายามของบุคคลที่จะกระทำให้ถึงมาตรฐานที่ตนตั้งไว้และทำให้สามารถพัฒนาทักษะในการควบคุมตนเองสามารถปรับปรุงและคงรักษาพฤติกรรมนั้นต่อไปไว้ได้ให้ความสำคัญของการกระทำต่อตนเองว่าพฤติกรรม ส่วนใหญ่ของมนุษย์ จะอยู่ภายใต้การควบคุมตนเองจากการให้แรงเสริมต่อตนเองในกระบวนการนี้ บุคคลจะมีการตั้งมาตรฐานในการกระทำของเขาและจะมีการตอบสนองการกระทำนั้น ในรูปแบบของการให้ รางวัลแก่ตนเองหรือการลงโทษตนเอง การให้รางวัลตนเองนี้เมื่อสามารถกระทำพฤติกรรมได้บรรลุเป้าหมาย จะมีผลให้บุคคลสามารถพัฒนาทักษะในการควบคุมตนเองสามารถปรับปรุงและคงพฤติกรรมนั้นไว้ต่อไป ในด้านการลงโทษตนเองนั้น ทำให้บุคคลสามารถลดความทุกข์ใจจากการทำผิดของตนและช่วยบรรเทาการลงโทษจากภายนอกได้

สาระสำคัญทั้งหมดในทฤษฎีของการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูราสามารถนำไปอธิบายการเรียนรู้หรือที่มาของพฤติกรรมควบคุมตนเองและการควบคุมพฤติกรรมดังกล่าวได้เป็นอย่างดีและชัดเจน

1.7.2 การควบคุมตนเองตามทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ

วิลสัน และโอเลอรี (Wilson & O'Leary, 1980: 145) ได้กล่าวถึงการควบคุมตนเองตามแนวนี้จะอาศัยแนวทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระทำ (Operant Conditioning) ของ Skinner ซึ่งเขาได้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นผลพวงของพฤติกรรม โดย Skinner ได้อธิบายความสัมพันธ์นี้ว่าเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแล้ว บุคคลจะได้รับสิ่งที่ตามมาคือ ผลกรรมซึ่งในการควบคุมตนเองก็อาศัยหลักการเช่นเดียวกันโดย แต่ละบุคคลเป็นผู้ดำเนินการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเองด้วยการที่บุคคลเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย กระบวนการเพื่อนำไปสู่เป้าหมายและการควบคุมตัวแปรทั้งภายในและภายนอกของบุคคลรวมทั้งการ ประเมินเป้าหมายตนเอง เพื่อเป็นการตอบสนองและแก้ไขปัญหามาอย่างเป็นระบบ อันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง และมีผลระยะ เวลายาวนานในการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้มีความคงทนถาวร ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ เป็นการลดความสำคัญของอิทธิพลภายนอกและทำให้บุคคลมีอิสระที่จะกำหนดพฤติกรรมของตนเองมากขึ้น อย่างไรก็ตามการควบคุมตนเองนั้นบุคคลอื่น สามารถเข้าไปให้ความช่วยเหลือได้โดยทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการควบคุมตนเอง ดังนั้นจึงเพียงแต่กล่าวได้ว่า ถ้าหากลดพฤติกรรมจากภายนอกได้มากเท่าไร ก็จะทำให้เกิดความมั่นใจว่าพฤติกรรมนั้นเป็นการควบคุมตนเองได้มากขึ้นเท่านั้น

ประสาธ อิศรปริดา (2549:224-226) ได้กล่าวถึงหลักการและแนวคิดที่สำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์

1. การเรียนรู้และการวัด คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Learning is Behavior Change) การพิจารณาว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่ก็ดูจากแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง การตอบสนอง ถ้าการตอบสนองมีที่ทำหรือมีโอกาสที่จะเกิดเพิ่มขึ้นแสดงว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น

เนื่องจากคำว่าที่ทำหรือโอกาสที่กล่าวถึงนี้ เป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้ยาก การเรียนรู้สามารถวัดได้จากความถี่ของการตอบสนองใน 1 หน่วยเวลา (เช่น จำนวนครั้งที่หนูกดคาน ใน 1 นาที) ซึ่งเขาเรียกว่า อัตราการตอบสนอง (Response Rate)

2. การเสริมแรง การวางเงื่อนไขจะมีผลให้อัตราการตอบสนองเปลี่ยนแปลงหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับว่า “ผลกรรม” หรือ “สิ่งที่ได้รับหลังจากกระทำสิ่งนั้น” (Consequence) ว่าจะเป็นอย่างใด ถ้าทำแล้วได้รับผลกรรมที่พึงพอใจและทำให้อัตราการตอบสนอง มีแนวโน้มถี่หรือเพิ่มขึ้นนี้ เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) และสิ่งเร้าหรือผลกรรมดังกล่าวนี้เรียกว่า ตัวเสริมแรง (Reinforcer)

เมื่อวางเงื่อนไขแล้ว ต่อมาหากอินทรีย์กระทำพฤติกรรมเช่นนั้นอีกแล้วไม่ได้รับการเสริมแรง (ด้วยการงดให้ตัวเสริมแรง) พฤติกรรมหรือการกระทำที่ถูกวางเงื่อนไขนั้น ก็จะค่อยๆ จางหายไป หรือถูกลบไป (Extinction)

3. ประเภทของตัวเสริมแรง ตัวเสริมแรงอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ ตัวเสริมแรงบวก (Positive reinforcer) และตัวเสริมแรงลบ (Negative reinforcer)

3.1 ตัวเสริมแรงบวก (Positive reinforcer) เป็นสิ่งเร้าซึ่งเมื่อผู้เรียนได้รับแล้ว จะทำให้อัตราการตอบสนองมีความถี่หรือเพิ่มมากขึ้น ตัวอย่างตัวเสริมแรงทางบวก ได้แก่ อาหาร คำชมเชย การได้รับความสนใจ ฯลฯ

3.2 ตัวเสริมแรงลบ (Negative reinforcer) เป็นสิ่งเร้าซึ่งเมื่อถูกถอดถอนออกไปแล้วจะมีผลให้อัตราการตอบสนองมีความถี่ หรือเพิ่มมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ขณะที่กำลังมีการเรียนการสอนอยู่มีเสียงอึกที่ก่อกวนซึ่งรบกวนการสอน เมื่อลดหรือขจัดเสียงรบกวนนั้นลง ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้ดีขึ้น เสียงรบกวนนั้นเป็นการเสริมแรงทางลบ

4. ตารางกำหนดการเสริมแรง วิธีการให้เสริมแรง มี 2 ลักษณะคือ

4.1 การเสริมแรงแบบให้ทุกครั้งที่มีการตอบสนองที่ถูกต้อง เป็นการเสริมแรงทุกครั้งที่แสดงพฤติกรรม เช่น ทุกครั้งที่เปิดโทรทัศน์แล้วเห็นภาพ

4.2 การเสริมแรงแบบบางครั้ง การเสริมแรงตามแบบให้ทุกครั้งที่มีการตอบสนองที่ถูกต้องใช้ได้ผลดีในการฝึกระยะแรก เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วใช้วิธีการเสริมแรงตามลักษณะการเสริมแรงแบบบางครั้ง สกินเนอร์ได้จำแนกวิธีการเสริมแรงลักษณะแบบบางครั้งไว้ มี 4 ประเภท ดังนี้

4.2.1 การเสริมแรงโดยใช้จำนวนการตอบสนองแบบแน่นอน:

การเสริมแรงประเภทนี้มักทำให้เกิดการตอบสนองสูง เป็นการให้การเสริมแรงโดยดูจากจำนวนครั้งของการตอบสนองที่ถูกต้องด้วยอัตราที่แน่นอน เช่น การจ่ายค่าแรงตามจำนวนครั้งที่ขายของได้

4.2.2 การเสริมแรงโดยใช้จำนวนการตอบสนองที่ไม่แน่นอน:

การเสริมแรงประเภทนี้ทำให้เกิดการตอบสนองสูงเป็นเวลานาน เป็นการให้การเสริมแรงตามจำนวนครั้งของการตอบสนองแบบไม่แน่นอน เช่น การได้รับรางวัลจากเครื่องเล่นสล็อตมาซิน(Slotmachines)

4.2.3 การเสริมแรงแบบกำหนดช่วงเวลาแน่นอน : เป็นการให้เสริมแรง

ตามช่วงเวลาที่กำหนด คือ ในระยะหลังจากได้รับการเสริมแรงแล้ว การตอบสนองน้อยลง การตอบสนองจะเพิ่มขึ้นเมื่อจวนถึงเวลาได้ตัวเสริมแรงครั้งต่อไป เช่น ทุกๆ สัปดาห์ผู้สอนจะทำการทดสอบ

4.2.4 การเสริมแรงแบบกำหนดช่วงเวลาไม่แน่นอน :เป็นการให้

การเสริมแรงที่ไม่มีการกำหนดเวลาแน่นอน เช่น ผู้สอนสุ่มทดสอบตามช่วงเวลาที่ต้องการ

สาระสำคัญทั้งหมดในทฤษฎีของการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำนี้

สามารถนำไปอธิบายการเรียนรู้หรือที่มาของพฤติกรรมควบคุมตนเองและการควบคุมพฤติกรรม ดังกล่าวได้เป็นอย่างดีและชัดเจน

1.8 การสร้างและพัฒนาของการควบคุมตนเอง

มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างและการพัฒนาการควบคุมตนเอง ไว้ดังนี้

แบนดูรา (Bandura. 1986:336-340) ได้พิจารณารายละเอียดของการพัฒนาการควบคุมตนเอง ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการประเมินตนเองและการปฏิบัติต่อตนเองของบุคคล ในลักษณะของพฤติกรรมต่อตนเอง (Self Directed Behavior) 3 ประการตามแนวการเรียนรู้ทางสังคมมีดังนี้

1. การควบคุมตนเอง (Self-control) เป็นความสามารถในการกำหนดตนเองในด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึกและการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหาหรือความขัดแย้งในใจ ได้แก่ ความสามารถในการเลือกกระทำ การควบคุมอารมณ์ การควบคุมความคิด การยับยั้งชั่งใจต่อสิ่งยั่วยวน เป็นต้น การควบคุมตนเองนี้เกิดเช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่นๆของมนุษย์คือ เป็นผลทั้งจากประสบการณ์ตรงและการเรียนรู้จากการสังเกตของมนุษย์จะควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้นและมีผลกรรมที่จากการกระทำเป็นที่พึงพอใจแก่ตนเอง

ในการควบคุมตนเองนี้ บุคคลจำเป็นต้องมีการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมสำหรับตนเองไว้ ประพฤติปฏิบัติ มีการประเมินการประพฤติปฏิบัติของตนตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ และมีความรู้สึก ซึ่งเป็นปฏิกริยาต่อตนเองตามผลของการประเมิน ซึ่งมาตรฐานพฤติกรรมที่บุคคลตั้งไว้ เป็นสิ่งที่ช่วย

ในการตัดสินใจ และชี้แนวทางในการกระทำของบุคคล เช่น การกำหนดปริมาณของงานที่ตนควรทำได้ ก่อนลงมือ หรือการกำหนดคุณภาพ ของผลงานที่ควรทำได้ไว้ล่วงหน้า การตั้งมาตรฐานพฤติกรรมของ บุคคลนั้นมี การพัฒนา มาจากข้อมูลต่างๆที่บุคคลได้รับอิทธิพลจากสังคม เช่น อาจจะได้จากการสั่ง สอนโดยตรง ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่จากปฏิกิริยาทางสังคมในการประเมินพฤติกรรมของคน ในสังคม และจากการแสดงการประเมินมาตรฐานพฤติกรรมที่ได้ตั้งไว้ของตัวแบบต่างๆ การที่ผู้ใหญ่ แสดงตัวอย่างในการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมไว้สูงและแสดงความพึงพอใจตนเองเมื่อเขาทำได้ดีเท่า กับ หรือมากกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ก็จะมีผลให้เด็กเห็นบางอย่าง และถ้าผู้ใหญ่มีเงื่อนไขที่จะให้แรงเสริมแก่ เด็กก็ต่อเมื่อเด็กตั้งมาตรฐานค่อนข้างสูงและพยายามกระทำตามมาตรฐานนั้น ตลอดจนถึงเงื่อนไขที่จะ ไม่แสดงปฏิกิริยาต่อเด็ก เมื่อเด็กตั้งมาตรฐานต่ำหรือเมื่อเด็กขาดความพยายาม สิ่งเหล่านี้ทำให้ เด็กเกิดการเรียนรู้ที่จะควบคุม ตนเองด้วยการตั้งมาตรฐาน การประพฤติปฏิบัติที่ค่อนข้างสูงกับตนเอง ควบคุมตนเองด้วยการประเมินพฤติกรรมตนเองและควบคุมด้วยการรู้สึกมีปฏิกิริยาต่อตนเอง

2. การประเมินตนเอง (Self-evaluation) เป็นการสำรวจ ทบทวน ตัดสินใจและ ลงความเห็น ว่า พฤติกรรมของตนเองที่ได้กระทำลงไปนั้นมีความถูกต้องเหมาะสมเพียงใด การประเมิน ตนเองนี้ เป็นผลจากการได้สังเกตตัวแบบประเมินพฤติกรรมของเขาเอง และเป็นผลจากการที่บุคคล กระทำพฤติกรรมแล้วได้รับปฏิกิริยาจากผู้อื่น เช่น พ่อแม่ หรือผู้ใหญ่จะมีการตั้ง มาตรฐานพฤติกรรมว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดีหรืออะไรเป็นสิ่งที่เลว จะรู้สึกพอใจเมื่อเด็กทำได้ถึงมาตรฐาน และจะรู้สึกผิดหวัง เมื่อเด็กทำไม่ได้ถึงมาตรฐาน ผลจากปฏิกิริยาของผู้อื่นในรูปแบบต่างๆนี้ ทำให้เด็กมีความรับผิดชอบ ในพฤติกรรมของตนเองโดยจะมี การประเมินตนเองออกมาในรูปการรู้สึกพึงพอใจในตนเอง หรือการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองซึ่งจะมี มากน้อยในการประเมิน แต่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับการนำมาตรฐาน การประเมินตนเองไปเปรียบเทียบกับกา รประเมินมาตรฐาน การแสดงพฤติกรรมของบุคคลอื่น ผลที่ตามมาคือปฏิกิริยาต่อตนเอง (Self-reaction) ซึ่งมีทั้งในด้านบวกและลบปฏิกิริยาต่อตนเอง ด้านบวกเกิดขึ้นเมื่อสามารถบรรลุถึงมาตรฐานที่ตนได้ตั้งไว้ เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจ ความรู้สึกเชื่อมั่น ในตนเอง เป็นต้น ส่วนปฏิกิริยาทางลบ เป็นผลจากการกระทำที่ล้มเหลว ไม่บรรลุตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ เช่น ความรู้สึกผิด ความเสียใจ และความละอายใจ เป็นต้น

การเกิดการเปลี่ยนแปลงของการประเมินตนเอง ก็เช่นเดียวกับการเกิดและ การเปลี่ยนแปลงของการควบคุมตนเอง ดังกล่าวแล้วคือ เกิดจากการเรียนรู้เป็นก ารเรียนรู้กฎเกณฑ์ ในการประเมินตนเอง ซึ่งอาจเกิดจากการเรียนรู้ทั้งโดยตรงและการสังเกตจากตัวอย่างแล้ว จึงมีปฏิกิริยาต่อตนเอง ดังนั้นการประเมินตนเองของแต่ละคนจึงแตกต่างกันไปตามเกณฑ์ที่ยึดถือหรือ ความเชื่อตลอดจนประสบการณ์ของแต่ละคน อย่างไรก็ตาม การประเมินตนเองก็ยังนับว่า เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของการควบคุมตนเอง

3. การปฏิบัติต่อตนเอง (Self-treatment) เป็นพฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลกระทำต่อตนเอง อันเนื่องมาจากการประเมินตนเองและจากปฏิกิริยาต่อตนเองทั้งทางด้านบวกและลบ ได้แก่ การให้รางวัลตนเอง การตำหนิตนเองและการปรับปรุงตนเอง เป็นต้น การกระทำดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและการมีแบบอย่าง

จรรยา สุวรรณทัต และคณะ (2533:9-15) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการควบคุมตนเองไว้ดังนี้ การควบคุมตนเองจัดเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่ต้องเรียนรู้เช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่นๆ ระหว่างกระบวนการได้มาซึ่งการควบคุมตนเองในระยะต้นๆ นั้น จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของเด็กถูกควบคุมโดยสิ่งเร้าและองค์กรภายนอก โดยเฉพาะเด็กได้เรียนรู้ตัวอย่างทางพฤติกรรมและแบบแรงเสริมจากพ่อแม่ และในกระบวนการพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองให้แก่เด็ก พ่อแม่ได้พยายามปลูกฝังมาตรฐานอย่างหนึ่งให้แก่ลูกที่เรียกว่า “อำนาจภายในตน” เพื่อช่วยให้เด็กได้สามารถตรวจสอบกับสิ่งเร้าภายนอกที่อาจแตกต่างไปจากที่ตนเคยเรียนรู้หรือมีประสบการณ์มาก่อน อย่างไรก็ตามเด็กเกือบทุกคน แม้จะไม่มีแรงเสริมจากองค์กรภายนอกก็ยังคงสามารถรักษารูปแบบของการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่ตนเคยได้รับมาจากการสั่งสอน ปลูกฝังอบรมของพ่อแม่ ในขั้นนี้สิ่งเร้าที่เกิดภายในตนเองของเด็กจะมีอิทธิพลมากกว่าสิ่งเร้าภายนอก ดังนั้นกระบวนการได้มาซึ่งการควบคุมตนเองจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ซึ่งมาตรฐานของผู้เป็นพ่อแม่รวมไว้ถูกสะท้อนหรือถูกปลูกฝังลงภายในตัวเด็ก

ก่อนที่เด็กจะพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองได้ เด็กจะต้องผ่านกระบวนการเรียนรู้หลายอย่าง ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้โดยผ่านการเสริมแรงโดยตรง พฤติกรรมสัมฤทธิ์ผลแสดงให้เห็นว่าแบบฉบับการเสริมแรงของพ่อแม่มีบทบาทสำคัญมากในการกำหนดขอบข่ายว่าเด็กจะแสดงพยายามเพื่อคงไว้ซึ่งมาตรฐานซึ่งเด็กได้เรียนรู้เพื่อการยอมรับสำหรับตนเอง การเสริมแรงของพ่อแม่ที่ช่วยให้เด็กพัฒนาการควบคุมตนเองได้นี้จะมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของความใกล้ชิดระหว่างแม่และเด็ก

2. การเรียนรู้การควบคุมตนเองจากเทคนิควิธีวางระเบียบวินัย ซึ่งอาจแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่คือ ระเบียบวินัยทางจิตใจและทางวัตถุ การควบคุมตนเองจะสัมฤทธิ์ได้ถ้ามีการใช้วิธีการวางระเบียบวินัยทางจิตใจมากกว่าวัตถุ วิธีการดูแลเด็กเรื่องระเบียบวินัยที่แตกต่างออกไปก็คือการใช้เหตุผลซึ่งอาจรวมการอธิบายให้เด็กฟังถึงแรงจูงใจในการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา บางครั้งก็รวมการทำให้เป็นแบบอย่างให้เด็กเกิดการยอมรับ ตลอดจนให้คำแนะนำสั่งสอนว่าเด็กควรทำอย่างไรเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่เสริมสังคมและเขาสามารถประเมินการกระทำของตนเองได้

3. การเรียนรู้การควบคุมตนเองจากการทำต้นแบบ อิทธิพลของการทำต้นแบบจะปรากฏให้เห็นชัดในสังคมที่ซึ่งผู้ใหญ่จะแสดงการเอาใจหรือตามใจตนเอง สังคมที่มีการปฏิบัติทางวัฒนธรรมแบบปฏิเสธ หรือตามใจตนเอง เด็กจะมีโอกาสน้อยมากในการสังเกตแบบฉบับพฤติกรรมอื่นๆ และผลที่ได้รับต่อมาก็คือถูกบังคับให้ทำตามแบบอย่างที่คุณควบคุมมัน นอกจากนี่ยังพบว่า การให้ แรงเสริมโดยผ่านการกำหนดกิจกรรมด้วยตนเองมีอิทธิพลต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแบบฉบับของการให้แรงเสริมด้วยตนเอง ทั้งการสาธิตต่างๆที่แสดงให้เห็นว่าการยับยั้งอาจทำให้เข้มหรืออ่อนลงได้ รวมทั้งการตอบสนองทางการประเมินค่าด้วยตนเองนั้นเป็นสิ่งที่เรียนรู้ ได้ โดยไม่ต้องมีตัวเชื่อมคือการให้แรงเสริมโดยตรง

สรุปได้ว่า การควบคุมตนเองจัดเป็นพฤติกรรมที่เรียนรู้ได้เช่นพฤติกรรมอื่นๆ บุคคลเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้จากหลักการเรียนรู้เช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่นๆ การควบคุมตนเองอาจเป็นสิ่งที่เฉพาะเจาะจงในสถานการณ์พิเศษบางอย่างหรือการควบคุมตนเองอาจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปในหลายสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น นักมวยอาจใช้โปรแกรมฝึกตนเองอย่างเข้มงวดเคร่งครัด ขณะที่บุคคลเดียวกันอาจไม่ได้ควบคุมตนเองในด้านอื่นๆ เช่น การทำงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ที่ได้รับมอบหมาย แต่ก็ยังอาจมีบางคนที่สามารถทำได้ดีทั้งสองด้าน

1.9 งานวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง

เคนดอลล์ และวิลคอกซ์ (Kendall & Wilcox. 1979: 1020-1029) ได้พัฒนาแบบประเมินค่าการควบคุมตนเอง (The Self-Control Rating Scale : SCRS) โดยให้ครูและบิดามารดาเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมเด็ก ซึ่งประกอบด้วยแบบวัดพฤติกรรม 33 ข้อ โดยใช้มาตราประมาณค่าของลิเคิร์ต 7 ระดับ โดยอาศัยแนวคิดว่าการควบคุมตนเองมีองค์ประกอบ 2 ส่วนคือ องค์ประกอบด้านความคิดและด้านพฤติกรรม ผลปรากฏว่า เด็กที่มีการควบคุมตนเองเป็นเด็กที่มีความสุขุมรอบคอบ สามารถแก้ปัญหา และสามารถวางแผนการกระทำด้วยความสุขุม นอกจากนี้เด็กที่มีการควบคุมตนเองสามารถแสดงพฤติกรรมที่เลือกสรรแล้ว หรือสามารถยับยั้งพฤติกรรมที่ขัดต่อการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย

แคนเฟอร์ และ ซิค (Kanfer & Zick. 1974: 108-115) ได้ศึกษาการฝึกการควบคุมตนเองในการต้านทานต่อสิ่งยั่วยุกับเด็กอายุประมาณ 5-6 ปี จำนวน 84 คน ผู้วิจัยได้ใช้การสังเกตพฤติกรรม การควบคุมตนเองของเด็กในการไม่ละเมิดคำสั่งที่ไม่ให้หันไปดูของเล่น ซึ่งเท่ากับเป็นการทดสอบความสามารถในการควบคุมตนเองจากสิ่งที่ยั่วยุใจ ผลการวิจัยพบว่าเด็กชายละเมิดกฎเกณฑ์มากกว่าเด็กหญิง

โรเซนบัม (Rosenbaum.1980: 109-121) ได้ศึกษาการควบคุมตนเองโดยใช้แบบทดสอบวัดการควบคุมตนเองในสถานการณ์ทั่วไป กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีอายุตั้งแต่ 15-62 ปีทั้งที่เป็นนักเรียน

นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไป จำนวน 600 คน ผลพบว่า แนวโน้มโดยทั่วไปผู้หญิงได้คะแนนการควบคุมตนเองสูงกว่าผู้ชาย แต่เมื่อทดสอบค่าทีแล้ว พบว่าเพศชายและเพศหญิงมีการควบคุมตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และอายุเป็นตัวแปรที่ทำให้บุคคลมีการควบคุมตนเองเพิ่มขึ้น

สก๊อตสกี แพตเตอร์สันและเลปเปอร์ (Sagotsky, Patterson and Lepper. 1978: 250) ได้ศึกษาการฝึกการควบคุมตนเองของเด็กที่มีต่อผลของการเตือนตนเอง และการตั้งเป้าหมายต่อพฤติกรรม การทำงานตามที่ครูสั่ง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์ ผลการทดลองพบว่ากลุ่มที่สังเกตตนเองมีพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่งและมีความก้าวหน้าในบทเรียนคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มที่ใช้วิธีการตั้งเป้าหมายไม่มีความก้าวหน้าทั้งพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่งและความก้าวหน้าในบทเรียนคณิตศาสตร์

กาญจนา พูนสุข (2542: 53) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง) อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 35 คน เป็นนักเรียนชาย 21 คน นักเรียนหญิง 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้การควบคุมตนเอง กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 3 ใช้การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเอง นักเรียนที่ได้รับการสัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับการสัญญาเงื่อนไขเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทัศนัยวรรณ จินตสุวานนท์ (2546: 49) ได้ศึกษาผลของการใช้ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5โรงเรียนอนุบาลชัยภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มีการควบคุมตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ภายหลังจากที่นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มีการพัฒนาการควบคุมตนเองดีขึ้น

พิมพ์ภา อัคระพู (2543: 62) ได้ศึกษา ผลการฝึกสมาธิแบบอานาปนสติควบคู่การควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปนสติควบคู่การควบคุมตนเองก่อนการทดลอง ระยะเวลาทดลอง และหลังการทดลอง มีความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มัลลิกา กาลกฤษณ์ (2546: 37-39) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการ ใช้กรณีตัวอย่างกับการ ควบคุมตนเอง ที่มีต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สาธารณสุขสมบัติในโรงเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 ที่มีพฤติกรรมการอนุรักษ์สาธารณสุขสมบัติในโรงเรียนต่ำ จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการอนุรักษ์สาธารณสุขสมบัติในโรงเรียนดีขึ้น หลังจากได้รับการใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้ควบคุมตนเอง มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงไม่แตกต่างกัน

วันวิสา พงษ์ผล (2546: 36-39) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการ ปรับสีนใหม่และควบคุมตนเองที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมใน การเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน บ้านตำหุ (วิงประชาสงเคราะห์) อำเภอปรานบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูง จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเอง มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัจฉรา วิไลพงษ์ (2545:46) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสีนใหม่เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนวมวิทย์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร จากผลการวิจัยพบว่าจากการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการควบคุมตนเอง จากการเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังทดลองที่ได้รับการควบคุมตนเองและที่ได้รับการปรับสีนใหม่ และแสดงการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองและที่ได้รับการปรับสีนใหม่ ตลอดทั้ง 3 ระยะ คือ ตั้งแต่ในระยะก่อนการทดลอง ในระยะทดลองและในระยะติดตามผล โดยการเขียนกราฟเส้น

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การควบคุมตนเองเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความมีวินัยในตนเอง และการควบคุมตนเองใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมภายในได้

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ไอแซงค์และไมลีย์ (Eysenck and Meili. 1972:6) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกตหรือการตรวจการบ้าน หรืออาจได้ไปในรูปของเกรดจากโรงเรียนซึ่งต้องการอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อน และระยะเวลาานพอสมควรหรืออาจได้จากการวัดแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

มีเรน (Mehren. 1976:73) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชาซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นหมายถึงความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้ความพยายามให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการและสามารถตรวจสอบ หรือวัดความสำเร็จนั้นได้ด้วยเครื่องมือวัดผลทางการเรียน

2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ามีผู้อธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

คลอสไมเออร์ (Klausmier. 1961:306) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่ามี 6 ด้านคือ

1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านร่างกายและสติปัญญา ความสามารถทางด้านทักษะร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ ทัศนคติ ค่านิยม ความรู้สึกนึกคิดกับตนเอง ความเข้าใจสถานการณ์ อายุ เพศ
2. คุณลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญา ระดับการศึกษา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ ทักษะทางร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ เช่น ทัศนคติ ค่านิยม ความรู้สึกนึกคิดกับตนเอง ความเข้าใจสถานการณ์ อายุ เพศ
3. พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการสอนต่างๆ เช่น วิธีสอน ปฏิสัมพันธ์ทางด้านความรู้และความคิด
4. คุณลักษณะของกลุ่ม ได้แก่ โครงสร้าง ทัศนคติ ความสามัคคี และการเป็นผู้นำ
5. คุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนองของเครื่องมือ อุปกรณ์ เป็นต้น

6. แรงผลักดันจากภายนอก ได้แก่ ครอบครัว สิ่งแวดล้อมทางสังคม อิทธิพลของ ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971:103-115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการจัดการเรียน การสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนการสอน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านการสอน ได้แก่ ความรู้ความสามารถทางภาษาและคุณภาพ การสอนของ ครู โอกาสในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน และเกณฑ์การ ประเมินผลที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ สติปัญญาและความสามารถทางภาษาที่จะเข้าใจ ในสิ่งที่สอน ความถนัดทางการเรียนภาษาร่วมกับองค์ประกอบอื่น ที่เป็นลักษณะของนักเรียน ความ มานะบากบั่นที่เกิดจากแรงจูงใจและทัศนคติที่มีต่อภาษานั้น รวมทั้งกลวิธีการเรียนรู้ที่นักเรียนชอบใช้

3. องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรมที่อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาตนเอง องค์ประกอบด้านภาษาศ าสตร์ในภาษาตนเอง และผลที่เกิดจากองค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม เช่น ความสนใจและเจตคติในภาษาที่เรียน

2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พินทริชและเด- กูท (Pintrich & De-Groot, 1990: 33) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบ ด้านแรงจูงใจและการ ควบคุม ตนเองของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากห้องเรียนวิทยาศาสตร์ 8 ห้อง ภาษาอังกฤษ 7 ห้อง จำนวน 173 คน โดยใช้วิธีการรายงานตนเอง (Self-Report) ในเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง คำนิยมภายใน ความวิตกกังวล การ ควบคุม ตนเอง และกลวิธีการเรียน รู้ ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วัดจาก การกำหนดงานให้นักเรียนทำ ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและค่านิยมภายใน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการวิเคราะห์ถดถอยพบว่า การควบคุมตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และความวิตกกังวลเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด

แชพเลย์ (Shapley, 1993: 94) ได้ศึกษาเรื่องเมตาคognition แรงจูงใจ และการเรียนรู้ : การศึกษาการใช้และพัฒนาการของการ ควบคุมตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในเรื่อง ของทฤษฎีเชาวน์ปัญญา นักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความเชื่อมั่นสูงกว่ากลุ่มควบคุม นักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงจะใช้กลวิ ธีการประเมินตนเอง การจัดรวบรวม และการเปลี่ยนแปลง รูปแบบ ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะใช้กลวิธี ขอความช่วยเหลือจากครู และใช้กลวิธี ที่ไม่ใช่กลวิธีควบคุมตนเองในการเรียน

วิลเลียม (Williams, 1996: 77) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการควบคุมตนเองในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความวิตกกังวลในการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการสำรวจพบว่า นักเรียนที่มีการตระหนักรู้ถึงตนเอง ว่ามีความสามารถในการ ควบคุมตนเองสูงมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจะได้รับผลกระทบจากความวิตกกังวลในการสอบน้อยลงด้วย

ปิยวรรณ พันธุ์มงคล (2542:65) ได้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการ ควบคุม ตนเอง ที่ส่งผลต่อการมีวินัยในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกการ ควบคุม ตนเองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการ ควบคุม ตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นประเด็นหนึ่งที่ได้รับคามสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึง คุณภาพและความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน โดยมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อ ผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและแรงจูงใจ

3.1 ความหมายของแรงจูงใจ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและให้ความหมายเกี่ยวกับแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

พงษ์พันธ์ พงษ์ไธภา (2542: 138) ได้ให้ความหมายของคำว่า แรงจูงใจนั้นหมายถึง เป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจ มากพฤติกรรมก็จะมีมาก

มาลี จุฑา (2542: 138) ได้ให้ความหมายของคำว่า แรงจูงใจนั้นหมายถึง แรงกระตุ้นให้บุคคล แสดงพฤติกรรมตามความต้องการหรือจุดมุ่งหมายที่เรากำหนดไว้

สุรางค์ ไควตระกูล (2550: 153) ได้ให้ความหมายของคำว่า แรงจูงใจนั้นหมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย

จากที่ได้กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจหมายถึงความต้องการหรือของบุคคลที่เกิดขึ้น ตามสภาวะสิ่งเร้าโดยแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

3.2 ประเภทของแรงจูงใจ

มีผู้กล่าวถึงประเภทของแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

อับราฮัม มาสโลว์ (อาวี พันธมณี 2542: 161-162; อ้างอิงจาก Abraham Maslow) ได้อธิบายว่าความต้องการที่ทำให้มนุษย์เกิดแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมว่าแบ่งเป็น 2 ระดับคือ

1. ความต้องการที่จำเป็นในการที่จะมีชีวิตอยู่ได้ ซึ่งต้องได้รับการตอบสนองก่อน จึงจะมีแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมเพื่อความต้องการอื่น ความต้องการระดับนี้ถือเป็นความต้องการระดับต่ำ ประกอบด้วย

1.1 ความต้องการทางกาย ได้แก่ ต้องการอาหาร น้ำ อากาศ ฯลฯ

1.2 ความต้องการความปลอดภัย

1.3 ความต้องการการยอมรับเป็นสมาชิกของกลุ่มและสมาชิก

1.4 ความต้องการความนิยมนับถือ เกียรติยศชื่อเสียง

2. ความต้องการระดับสูง คือความต้องการที่จะพัฒนาตนเองไปสู่ความเจริญแห่งตน ประกอบด้วย

2.1 ความต้องการรู้และเข้าใจ

2.2 ความต้องการสุนทรีย์ (ซาบซึ้งในศิลปะและดนตรี)

2.3 ความต้องการที่จะทำในสิ่งที่ตนมีศักยภาพอย่างเต็มที่ (ต้องการทำสิ่งต่างๆ ให้เต็มศักยภาพของตน)

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ การขับถ่าย เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือ จากวัตถุที่มองเห็นได้จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับ บตนเอง (Self Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ค่อนข้างจะซับซ้อนพอสมควรและเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน เป็นต้น

3.3 ทฤษฎีของแรงจูงใจในการเรียน

ทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียนของมาร์ติน เมร์ (Martin Maehr)

มาร์ติน เมร์ (ซูซีฟ อ่อนโคกสูงและอนุสรณ์ อรรถศิริ . 2549; 11; อ้างอิงจาก Martin Maehr.2547)เสนอทฤษฎีไว้ว่า นักเรียนทุกคนถูกจูงใจให้ทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่มีนักเรียนบางคนที่สามารถจูงใจให้ทำพฤติกรรมตามที่ครูต้องการได้ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนเลือกที่จะลงทุนทุ่มเทพลังงานและความพยายามในการกระทำพฤติกรรมในระดับที่แตกต่างกัน เมร์เห็นว่าการจูงใจคือการลงทุนส่วนบุคคล (Personal investment) อันหมายถึงการลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายาม และความเอาใจใส่ของบุคคลที่มีต่อการทำงานซึ่งแต่ละบุคคลลงทุนแตกต่างกัน ทำให้บางคนประสบความสำเร็จ บางคนประสบ ความล้มเหลว การเรียนจึงเป็นงานที่ต้องลงทุน (มีแรงจูงใจ) จึงจำประสบความสำเร็จได้ นักเรียนจะลงทุนในการเรียนอย่างไร มากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือแปลความหมายสถานการณ์ในห้องเรียนของตนเองจากองค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ (Action possibilities) องค์ประกอบแรกที่จะกำหนดว่านักเรียนจะเลือกลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายาม และความเอาใจใส่ในการกระทำกิจกรรมต่างๆ มากน้อยเพียงใด ได้แก่ ความตระหนักรู้เกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จ ตลอดจนผลลัพธ์จากการกระทำกิจกรรมนั้นด้วย หากการกระทำนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ และผลที่ได้รับทำให้เกิดความพึงพอใจ นักเรียนก็จะเลือกการกระทำกิจกรรมนั้น ในทางตรงกันข้ามถ้าไม่มีเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ และผลที่ตามมาไม่ดี นักเรียนก็จะไม่เลือกการกระทำกิจกรรม หรือพฤติกรรมนั้น
2. ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน (Sense of Self-efficacy) องค์ประกอบที่สองที่นักเรียนจะพิจารณาในการเลือกที่จะลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ในการกระทำกิจกรรมก็คือ ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนซึ่ง หมายถึง เชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จ หากนักเรียนเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ ได้สำเร็จก็จะเลือกการกระทำกิจกรรมนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้านักเรียนไม่เชื่อว่าตนจะสามารถทำได้สำเร็จก็จะไม่เลือกการกระทำกิจกรรมนั้น นักเรียนที่มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนสูงย่อมตั้งใจเรียน ขยันและพยายามทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดเพื่อให้ได้คะแนนสูงๆ ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำจะไม่ตั้งใจเรียน ขาดความมานะพยายามในการทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดต่างๆ ผลการเรียน จึงไม่ดี ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ประสบการณ์ในอดีต (Past experience) ประสบการณ์จากการกระทำของผู้อื่น (Vicarious experience) และการโน้มน้าวชักจูงใจ (Persuasion)

3. เป้าหมายที่กำหนดแนวทางในการกระทำ (Goal guiding performance) องค์ประกอบสุดท้ายที่นักเรียนจะพิจารณาในการเลือกลงทุนพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ที่จะทำกิจกรรม คือ เป้าหมายของการกระทำ เมอร์และนักทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจสมัยใหม่เชื่อว่า เป้าหมายเป็นตัวกำหนดแนวทางในการแสดงพฤติกรรม (Goal directed) ดังนั้นหากนักเรียนกำหนดหรือทราบถึงเป้าหมายของการทำกิจกรรมการเรียน การสอนแล้ว นักเรียนย่อมลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายาม และความเอาใจใส่ที่จะทำกิจกรรมนั้นๆ หากไม่ทราบว่าเป้าหมายคืออะไรนักเรียนจะไม่ยอมลงทุนพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ที่จะทำกิจกรรมนั้น เป้าหมายในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ไป จึงทำให้นักเรียนแต่ละคนลงทุนพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ในการเรียนแตกต่างกันด้วย

3.4 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน

ซูวรงค์ ไคว้ตระกูล (2550: 180-181) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. การปรับปรุงวิธีการสอนของครูโดยตรง

- 1.1 ครูควรจัดให้มีบรรยากาศที่ทำทลายความอึดอัดอยากเห็นของผู้เรียน
- 1.2 บอกวัตถุประสงค์เฉพาะบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ
- 1.3 พยายามให้งานแก่ผู้เรียนตามความสามารถ และให้โอกาสผู้เรียนทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้
- 1.4 พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และแนะให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลย้อนกลับช่วยปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น
- 1.5 พยายามพบผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในการเรียน
- 1.6 บรรยากาศของห้องเรียนต้องปราศจากการขู่เข็ญ ผู้เรียนไว้วางใจครูว่าเป็นผู้คอยเอื้อการเรียนรู้อของผู้เรียนอยู่เสมอ
- 1.7 ใช้หลักการสอนของนักจิตวิทยามนุษยนิยม มาสโลว์ที่ว่า “ผู้เรียนจะเรียนรู้ก็ต่อเมื่อความต้องการพื้นฐานสมความปรารถนา”
- 1.8 ครูต้องเป็นแบบอย่างในการแสดงความกระตือรือร้นในขณะที่สอน

2. การทำงานร่วมกับผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียน

อารี พันธุ์ณี (2542: 140) ได้กล่าวว่า เนื่องจากแรงจูงใจมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูจึงส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด โดยสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่เด็ก ดังนี้

1. การชมเชยและการตำหนิ
2. การทดสอบบ่อยครั้ง ผลคะแนนจากการสอบจะเป็นสิ่งจูงใจ และมีความหมายต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก และการทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ
3. การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ด้วยการเสนอแนะ หรือกำหนดหัวข้อที่ทำให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น
4. วิธีการที่แปลกและใหม่ ครูควรนำวิธีการที่แปลกๆใหม่ๆ ที่เร้าความสนใจที่ผู้เรียนไม่เคยคิดหรือมีประสบการณ์มาก่อน ก็จะทำให้เกิดความสนใจและมีแรงจูงใจมากขึ้น
5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย เพื่อยั่วให้ผู้เรียนเกิดความพยายามมากขึ้น
6. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้นและชัดเจนขึ้น อันจะทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เพราะความคาดหวังจะได้นำเอาสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานต่อไป
7. เกมและการเล่นละคร การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงทั้งในการเล่นและแสดงละคร ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นด้วย
8. สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนไม่พึงปรารถนา สถานที่ในชั้น นเรียนอาจจะทำให้ผู้เรียนเบื่อไม่พอใจ เกิดความขัดแย้ง ควรหาทางลดหรือขจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนของผู้เรียน
 มยรี สุขวิวัฒน์ และคณะ (2539:311) ยังให้แนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้
 1. จัดกิจกรรมเสริมความสนใจ เนื่องจากกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการฝึกฝน และช่วยเสริมความสนใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี กิจกรรมที่จัดควรมีหลายประเภท เช่น เกม เพลง บทกวี เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียน เพราะการทำกิจกรรมและการเล่นเกมจะมีการแข่งขันและความร่ว มมือกัน ตลอดจนการให้รางวัลและการชมเชย จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเกิดความพอใจ
 2. ขจัดปัญหาที่ทำให้เกิดความท้อแท้และขาดกำลังใจจากการเรียน โดยสร้างแรงจูงใจขึ้นมาแทนที่
 3. ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้เด็กที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อน
 4. จัดสอนซ่อมเสริมให้ในวันหยุด เวลาพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียน เพื่อขจัดปัญหาผู้เรียนไม่เข้าใจบทเรียน และเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น นอกจากความถนัดทางการเรียนแล้ว แรงจูงใจก็มีค วามสำคัญมากต่อการเรียนภาษาอังกฤษเช่นกัน แรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องมีวิธีการจูงใจให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน เมื่อผู้เรียนสนใจบทเรียนแล้ว การเรียนรู้จะเกิดได้เร็วขึ้น

3.4 งานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คาร์มา (Khamar. 1971:103-111) ได้สำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลาง ในต่างประเทศ ผลวิจัยพบว่าความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและชนิดของเนื้อหาที่จะสอนว่ามีความสอดคล้อง กับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากเนื้อหาที่ใช้สอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมาก ผู้เรียนจะมีความสนใจและแรงจูงใจมาก

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971:85) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของนักวิจัยหลายท่าน และสรุปผลการวิจัยเหล่านั้นว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดทางการเรียนก็สามารถที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้ไม่ยากนัก ถ้าผู้นั้นมีทัศนคติและแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศ

โทแมน (Tomon. 1977:149-158) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย พบว่า สาเหตุอันดับแรกของความต้องการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งทางเศรษฐกิจและการติดต่อกับต่างประเทศ

นิวัติ โพธิจักร์ (2549: 42) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รอมชนก เข้มเจริญ (2546: 42) ได้ศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีสามารถพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อ วิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจเป็นความปรารถนาของบุคคลที่ต้องการความสำเร็จในการเรียน ซึ่งส่งผลต่อการ ควบคุม ตนเองของนักเรียน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ การควบคุมตนเองและสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียน และครู

4.1 ความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

ยูเนสโก (ฝ่ายพรรณ เกิดพิทักษ์และคมเพชร ฉัตรสุภากุล. 2543; 16; อ้างอิงจาก UNESCO: 76-77) รายงานว่า อาจารย์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งที่จะทำให้ การดำเนินงานของ สถาบันมีคุณภาพก้าวหน้า เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาโคแกน (Cogan. 1975: 135-139) พบว่า อาจารย์ที่แสดงความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรกับผู้เรียนมากเท่าใด ก็ทำให้ผู้เรียนพร้อมที่จะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งอาจารย์มีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีความศรัทธาในตัวอาจารย์ จะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ดังนั้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ไรอัน (Ryans. 1960:278) กล่าวว่า ลักษณะของครูที่ดีอย่างหนึ่ง คือ การมีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียน เช่น มีความเข้าใจนักเรียน แสดงความเป็นเพื่อน ช่วยเหลือปัญหาส่วนตัวเช่นเดียวกับปัญหาการเรียน ยกย่องชมเชยนักเรียนเมื่อทำงานดี ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของนักเรียน ส่งเสริมและให้กำลังใจนักเรียน เป็นต้น

4.2 องค์ประกอบต่างๆ ของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

ประดินันท์ อุปรมัย (2523: 123-137) ได้กล่าวถึงบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่เกี่ยวข้องหรืออาจส่งผลต่อสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู ซึ่งบรรยากาศในชั้นเรียนประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

1. บุคลิกภาพบางประการของครู เช่น รูปร่าง หน้าตา และการแต่งกาย มีผลต่อการดึงดูดความสนใจ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด มีอารมณ์ขัน และบทบาทในฐานะผู้นำของครูมีผลต่อบรรยากาศในชั้นเรียนมาก
2. พฤติกรรมของครูที่แสดงออกตามทัศนคติ และความคาดหวังบางประการของครูที่มีผลต่อบรรยากาศในชั้นเรียน ครูที่มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนและมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน ตลอดจนเป็นผู้มองโลกในแง่ดี ย่อมเป็นผู้สร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นแก่ชั้นเรียนได้มากกว่า ครูที่มีทัศนคติในทางตรงกันข้าม อีกทั้งความคาดหวังของครูที่มีต่อนักเรียน มักมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของครูที่แสดงออกต่อนักเรียนด้วย
3. สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกันเองมีผลต่อบรรยากาศในชั้นเรียน การให้นักเรียนได้มีโอกาสซักถาม เข้าร่วมกิจกรรมให้มาก จะทำให้ บรรยากาศ

ในชั้นเรียนมีความสุข นักเรียนกระตือรือร้นเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนด้วยกันเองก็มีส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียนด้วย

4. ครูผู้จักใช้การเสริมแรงที่เหมาะสม จะช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียน การเสริมแรงที่ทำอย่างจริงใจและเหมาะสมกับสภาพการณ์ ไม่จำเป็นต้องให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่ดีที่สุด แต่ควรใช้พฤติกรรมของนักเรียนที่ดีขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะกับนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1970: 135-152) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของบรรยากาศทางสังคมในชั้นเรียนที่มีต่อผู้เรียน โดยได้ระบุถึงลักษณะของบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งผลต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนต่างๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนมีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์
4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนเป็นไปอย่างมีลำดับ บชั้นตอน ไม่ล่าช้า และมีความสอดคล้องเหมาะสม
5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา
6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้ง
7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์ และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
8. สร้างความเป็นธรรม ไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นได้
9. ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำกิจกรรมท้าทายความสามารถอยู่เสมอ
10. สร้างความตื่นตัวและขจัดความเฉื่อยชา อันเป็นสาเหตุของความ เบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน
11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่างๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่
12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่ผู้เรียน
13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
14. เสรีภาพมีขอบเขต ไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบ และขาดความรับผิดชอบ

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

ไทด์แมน (Tiedman.1942:657-664) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาจะไม่ชอบครูเผด็จการที่มีนิสัยขมขู่ ปราศจากความเห็นอกเห็นใจ และไม่ชอบครูที่สอนแบบใช้อำนาจ

ไทเลอร์ (Tyler.1964:16) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติ พบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้อง มีการสื่อความเข้าใจที่ดีแก่นักเรียน เป็นมิตรที่ดี ให้ความรัก การเอาใจใส่ มีความเข้าใจและมีการยอมรับนักเรียน

เลวิสและคณะ (Lewis,el. 1965: 396-401) ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนเกรด 6 จำนวน 644 คน พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ถึงสัมพันธภาพกับครูโฮมรูมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เบ็ค (Beck.1967:172-178) ได้ศึกษาคุณลักษณะของครู โดยใช้แบบสอบถาม “ครูของฉัน” กับนักเรียนเกรด 6 จำนวน 2,108 คน พบว่า ครูที่ดีในสายตานักเรียนคือ ครูที่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ มีท่าทางอบอุ่นเป็นกันเองกับนักเรียน สามารถสื่อความเข้าใจได้อย่างชัดเจน กระตุ้นให้นักเรียน แสดงความสามารถบางอย่างเต็มที่ สามารถควบคุมนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัย และวิธีการสอนที่จูงใจนักเรียนให้อยากเรียน

โอโนดา (พวงสร้อย วรกุล. 2522; 19; อ้างอิงจาก Onoda. 1975:7726-A) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบและควบคุมตนเองได้ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครู ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเป็นคนที่ไม่สนใจการเรียน ไม่เอาใจใส่การเรียน มีความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ดี และมีความสับสน วุ่นวายใจ

ปริยาพร สุวรรณพันธ์ (2540: 34) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของครู ประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี และสรุปไว้ว่าการสร้างและจัดบรรยากาศในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนทุกคน ต้องการความสำเร็จ ความไว้วางใจและความสนิทสนมที่ครูให้ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

กมลรัตน์ พิชัยวงศ์ (2549:101) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิถีแก้ไขของนักเรียนชั้น 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏี จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิถีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จะเห็นได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูคือ การมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน รวมทั้งการแสดงออกต่อกัน ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อกัน ส่งผลต่อการควบคุมตนเอง

ของนักเรียน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมแนะแนว

5.1 ความหมายของภารกิจกิจกรรมแนะแนว

มีผู้กล่าวถึงความหมายของภารกิจกิจกรรมแนะแนวไว้หลายท่าน ดังนี้

กรมวิชาการ (2544: 24) ได้ระบุความหมายของภารกิจกิจกรรมแนะแนวว่า กิจกรรมแนะแนวมุ่งส่งเสริม พัฒนาผู้เรียนให้พัฒนาตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น พึ่งตนเอง มีทักษะในการเลือกแนวทางการศึกษา การงานและอาชีพ ชีวิตและสังคม มีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อครอบครัว สังคมและประเทศชาติ

ไพศาล อันประเสริฐ (2551: 2) กล่าวว่า กิจกรรมที่ครูทำให้นักเรียนได้รู้จักและเข้าใจตนเอง และผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง มีความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหา รู้วิธีการแสวงหาและใช้ข้อมูล ข่าวสารทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ ด้านส่วนตัวและสังคม สามารถปรับตัวและดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสม โดยใช้กระบวนการสอนแบบบูรณาการ โดยนำเอาเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาต่างๆ มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมหรือการใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งการสอนในลักษณะนี้ครูมีบทบาทเป็นผู้เอื้ออำนวย (Facilitator) มีหน้าที่เป็นผู้จัดเตรียมประสบการณ์ในการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งให้แก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงกิจกรรมจนเกิดประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้เรื่องนั้นๆ ด้วยตนเอง ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จากหลักการดังกล่าว อาจเรียกการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยกระบวนการกลุ่มว่า เป็นการสอนกิจกรรมแนะแนวแบบ “จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน” (Structured Experience)

ชุดกิจกรรมแนะแนวนั้นสามารถสรุปได้ว่า เป็นชุดหรือคู่มือกิจกรรมแนะแนวที่มุ่งเน้นส่งเสริม พัฒนาผู้เรียนให้พัฒนาตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพ เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจ ตนเอง ทั้งทางด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

5.2 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว

กรมวิชาการ (2544: 24) ได้ระบุถึงการจัดกิจกรรมแนะแนวมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังนี้

5.2.1 เพื่อให้ผู้เรียนค้นพบความถนัด ความสามารถ ความสนใจของตนเอง รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น

5.2.2 เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักการแสวงหาความรู้จากข้อมูล ข่าวสาร แหล่งความรู้ ทั้งด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัว สังคม เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนเลือกแนวทางการศึกษา อาชีพได้เหมาะสมสอดคล้องกับศักยภาพของตนเอง

5.2.3 เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาบุคลิกภาพและปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

5.2.4 เพื่อให้ผู้เรียน มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ในงานอาชีพและมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต

5.2.5 เพื่อให้ผู้เรียนมีค่านิยมที่ดีงามในการดำเนินชีวิต เสริมสร้างวินัย คุณธรรมและจริยธรรมแก่ผู้เรียน

5.2.6 เพื่อให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกในการรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ

สรุปได้ว่า หลักการจัดกิจกรรมแนะแนว ควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการ ความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนมีอิสระในการคิดและตัดสินใจ และครูทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมโดยครูแนะแนวทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและผู้ประสานงาน

5.3 หลักการจัดกิจกรรมแนะแนว

กรมวิชาการ (2544: 24) ได้สรุปหลักการในการจัดกิจกรรมแนะแนว ไว้ดังนี้

5.3.1 จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการ ความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียน

5.3.2 จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาที่ต้องสนองตอบจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

5.3.3 จัดกิจกรรมเพื่อผู้เรียนทุกคนโดยครอบคลุมด้านการศึกษา การงานและอาชีพ ชีวิต และสังคม

5.3.4 จัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนมีอิสระในการคิดและตัดสินใจ

5.3.5 จัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียน เรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ด้วยการปฏิบัติจนเกิดทักษะหรือการเรียนรู้

5.3.6 ให้ครูทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม โดยครูแนะแนวทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและผู้ประสานงาน

5.4 ขอบข่ายของการจัดกิจกรรมแนะแนว

กรมวิชาการ (2544: 25) ได้ระบุเกี่ยวกับขอบข่ายในการจัดกิจกรรมแนะแนว ไว้ดังนี้

5.4.1 การจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการศึกษา มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง ในด้านการเรียนอย่างเต็มตามศักยภาพ รู้จักแสวงหาและใช้ข้อมูลประกอบการวางแผนการเรียน การศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีเทคนิค วิธีการและทักษะการเรียนรู้ มีนิสัยใฝ่รู้ ใฝ่เรียนและสามารถวางแผนการเรียน การศึกษาต่อได้อย่างเหมาะสมกับตนเอง

5.4.2 การจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการทำงานและอาชีพ มุ่งให้ผู้ เรียนได้รู้จักตนเอง ในทุกด้าน รู้โลกของงานอาชีพอย่างหลากหลาย มีเจตคติที่ดีและทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในอาชีพ มีการเตรียมตัว สู้อาชีพ ตลอดจนมีการพัฒนางานอาชีพตามที่ตนเองถนัดและสนใจ

5.4.3 การจัดกิจกรรมแนะแนวด้านชีวิตและสังคม มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น มีคุณภาวะทางอารมณ์ มีเจตคติที่ดีต่อการมีชีวิตที่ ดี มีคุณภาพ มีทักษะในการดำเนินชีวิตและสามารถปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

5.5 ลักษณะของกิจกรรมแนะแนว

กรมวิชาการ (2544: 25) ได้ระบุลักษณะสำคัญของการกิจกรรมการแนะแนว ดังต่อไปนี้

5.5.1 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นพบความถนัด ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน

5.5.2 สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการศึกษา การงานอาชีพ ชีวิต และสังคมเพื่อใช้ในการวางแผนการเรียน การศึกษาต่อ อาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง

5.5.3 เสริมสร้างทักษะต่างๆให้ผู้เรียนพัฒนาบุคลิกภาพและปรับตัวกับสิ่งแวดล้อม สามารถดำเนินได้อย่างมีความสุข

5.5.4 เสริมสร้างค่านิยมที่ดี วินัย คุณธรรม และจริยธรรม

5.5.5 เพิ่มพูนประสบการณ์เพื่อเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ และทักษะในวิชาการต่างๆ มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีนิสัยรักการทำงานแล สามารถเลือกอาชีพได้ เหมาะสมกับตนเอง

5.6 เทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนว

เทคนิคต่างๆที่ใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนว ได้มีผู้ศึกษาได้ให้ความหมายและขั้นตอนไว้ดังนี้

5.6.1 กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (Group Dynamics)

ทิสนา แชนมณี (2545: 139-147) กล่าวถึงกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (Group Dynamics) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับการรวมตัวกันของกลุ่มเพื่อปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งการปฏิบัติงานจะเป็นไปในทิศทางใดนั้นขึ้นอยู่กับพลังผลักดันที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบ และ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในกลุ่มและปัญหาต่างๆ ของกลุ่ม

1. ขั้นตอนของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมาย เพื่อให้การจัดกิจกรรมไม่หลงทางหรือออกนอกกลุ่ม นอกทาง ครูจำเป็นต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียนให้ชัดเจน โดยกำหนด 2 ลักษณะคือ จุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะ ซึ่งในลักษณะหลังนี้ นิยมเขียนในเชิงพฤติกรรม (Behavior or Performance Objectives) ครูควรกำหนดจุดมุ่งหมายออกเป็น 2 ส่วนคือ เป็นจุดมุ่งหมายด้านเนื้อหา

ส่วนหนึ่ง และจุดมุ่งหมายด้านกลุ่มสัมพันธ์อีกส่วนหนึ่ง การกำหนดเช่นนี้จะช่วยให้เกิดความสะดวก และชัดเจนในการจัดกิจกรรมและประเมินผล

1.2 การกำหนดเนื้อหาหรือความคิดรวบยอด ครูผู้สอนจำเป็นต้องทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระและความคิดรวบยอดที่จะให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และเขียนให้เข้าใจชัดเจน เพื่อใช้เป็นหลักในการออกแบบกิจกรรมสำหรับผู้เรียน

1.3 การกำหนดกิจกรรมหรือประสบการณ์เรียนรู้สำหรับผู้เรียน ดังนี้
 ขั้นนำ คือ การเตรียมความพร้อมในการเรียนให้แก่ผู้เรียน เช่น การทบทวนความรู้เดิม การสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้ที่จะตามมา เป็นต้น
 ขั้นกิจกรรม การให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมที่เตรียมไว้ เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและรับผิดชอบในการเรียนของตน และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ที่จะสามารถนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายให้เกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนขึ้นได้ในภายหลัง

ขั้นอภิปราย คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึก และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น
 ขั้นสรุปและนำไปใช้ เป็นขั้นของการรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่างๆ จากขั้นกิจกรรมและอภิปราย จนได้ข้อสรุปที่ชัดเจน รวมทั้งการกระตุ้นให้ผู้เรียนนำเอาการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติหรือใช้ในชีวิตประจำวัน

1.4 การประเมินผล เป็นการวัดผลให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้
 ศุภวดี บุญญวงษ์ (2527: 130-134) กล่าวถึงกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (Group Dynamics) หมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มคน เช่น ธรรมชาติของกลุ่ม พฤติกรรมของบุคคล ลักษณะการรวมตัวของกลุ่ม องค์ประกอบที่สำคัญของกลุ่ม กระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม แรงผลักดันต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อกลุ่ม บทบาทของสมาชิกกลุ่ม กระบวนการตัดสินใจ การแก้ปัญหา ตลอดจนการแปลความหมายของพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่ม โดยการอาศัยประสบการณ์กลุ่มเป็นหลัก ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่ศึกษาได้เข้าใจเรื่องกลุ่มดีขึ้น นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของตน อันเป็นประโยชน์ในด้านการเสริมสร้างความสัมพันธ์และปรับปรุงการทำงานของบุคคลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ลำดับขั้นของการเรียนรู้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ แบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นมีส่วนร่วม ระยะนี้นักเรียนจะเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม และเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ หรือคิดค้นแสวงหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้นั้นด้วยตนเอง ผลการเรียนรู้จะเกิดจากผู้เรียนโดยตรง ผู้ที่มีส่วนร่วมมากก็จะได้ผลการเรียนรู้มากขึ้นด้วย

การมีส่วนร่วมของนักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการมีส่วนร่วมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ทางด้านร่างกาย คือ การเรียนรู้ที่นักเรียนลงมือปฏิบัติหรือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือการค้นคว้าสืบสวนสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะต้องอาศัยการแสดงออกทางกาย วาจา ในการสื่อความหมายกับผู้อื่นเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน

ทางด้านจิตใจ คือ การที่นักเรียนเกิดความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ลงมือปฏิบัติอย่างแท้จริง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นนี้จะนำไปสู่การรับรู้แนวคิด และการเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี และช่วยให้นักเรียนสามารถจำเนื้อหาวิชาได้นานอีกด้วย

ทางด้านสติปัญญาหรือสมอง คือ การเรียนรู้ที่เกิดจากการเห็นจริง มีการค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ มีการสร้างแนวความคิดจากสิ่งที่รับรู้ นั้น จะทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น และเป็นแนวทางในการพัฒนาความคิดและเหตุผลในการพิจารณาได้ตรงในการทำงาน การตัดสินใจ การวิเคราะห์และสรุปสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง

2. **ขั้นวิเคราะห์** นักเรียนจะร่วมกันวิเคราะห์ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ตนเองที่ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้อย่างกว้างขวาง สามารถประเมิน ความสัมพันธ์ ระหว่างสมาชิกในกลุ่มวิธีการ ผลของการเรียนรู้ ตลอดจนช่วยให้นักเรียนรู้จักตนเองดีขึ้น

3. **ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ** นักเรียนจะรวบรวมแนวคิดที่ตนเองค้นพบ และแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นแล้วสรุปเป็นหลักการของตนเอง ซึ่งจะได้ 2 ลักษณะ คือ

การประยุกต์เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพหรือการพัฒนาตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น ตลอดจนการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือการมีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

การประยุกต์เพื่อใช้กับการแก้ปัญหาต่างๆ ในอนาคต และเพื่อใช้ในการปรับปรุงควบคุมธรรมชาติและสังคมให้ดีขึ้นกว่าเดิม ตลอดจนช่วยกันคิดประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ขึ้น

4. **ขั้นประเมินผล** นักเรียนจะเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่มจากการอภิปราย ให้ข้อเสนอแนะและติชมร่วมกับสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม

5.6.2 การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion)

ดาร์กา วรณวนิช (2549: 176- 178) กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่

เรียนกว้างขึ้น โดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุย แลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปราย ออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม

1. วัตถุประสงค์ของการแบ่งกลุ่มย่อย
 - 1.1 ผู้สอนสามารถรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้ทั่วถึง
 - 1.2 ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
 - 1.3 เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 - 1.4 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถของตนเต็มที่
 - 1.5 ส่งเสริมการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
 - 1.6 เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนอีกแบบหนึ่ง
 - 1.7 ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติตนในการทำงานพร้อมกับผู้อื่น
 - 1.8 ส่งเสริมในการระดมพลังสมองในการแก้ปัญหาต่างๆ
 - 1.9 ผู้เรียนรู้จักอภิปรายและสรุปผลงานในประเด็นสำคัญได้
 - 1.10 ผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์จากกลุ่มพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองได้
2. ขั้นตอนการ
 - 2.1 ขั้นเตรียมการอภิปราย
 - หัวข้อและรูปแบบ
 - ผู้เรียน
 - ห้องเรียน
 - สื่อการเรียน
 - 2.2 ขั้นตอนการอภิปราย
 - บอกหัวข้อหรือปัญหา
 - บอกจุดประสงค์
 - บอกเงื่อนไขหลักเกณฑ์
 - ดำเนินการอภิปราย
 - 2.3 ขั้นสรุป
 - สรุปผลการอภิปราย
 - สรุปบทเรียน
 - ประเมินผลการเรียน

3. การนำการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อยไปใช้

3.1 เป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนการสอนในกรณีปัญหาประเด็นความขัดแย้ง

3.2 เพื่อฝึกการใช้ความคิดเชิงเหตุผล วิธีการแก้ปัญหา

ทศนา แชมมณี (2545: 49-55) กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กๆประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนดและสรุปผลเป็นข้อสรุปของกลุ่ม

1. วัตถุประสงค์

วิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น

2. องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอน

2.1 มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน

2.2 มีประเด็นในการอภิปราย

2.3 มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึกและประสบการณ์กัน

ระหว่างสมาชิกในกลุ่มตามประเด็นการอภิปราย

2.4 มีการสรุปสาระที่สมาชิกกลุ่มได้อภิปรายกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม

2.5 มีการนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียน

3. ขั้นตอนสำคัญ

3.1 ผู้สอนจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน

3.2 ผู้สอน/ผู้เรียนกำหนดประเด็นในการอภิปราย

3.3 ผู้เรียนพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตามประเด็นการอภิปราย

3.4 ผู้เรียนสรุปสาระที่สมาชิกกลุ่มได้อภิปรายกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม

3.5 ผู้สอนและผู้เรียนนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียน

4. เทคนิคในการใช้วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย

4.1 การจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย จำนวนสมาชิกในกลุ่มย่อยควรมีประมาณ 4-8 คน จำนวนที่เหมาะสมที่สุดคือระหว่าง 4-6 คน ถ้ากลุ่มใหญ่เกินไปสมาชิกกลุ่มจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้น้อยหรือได้ไม่ทั่วถึง การแบ่งผู้เรียนเข้ากลุ่มอาจทำได้โดยวิธีสุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ร่วมกลุ่มกับเพื่อนไม่ซ้ำกัน หรืออาจจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถ เพื่อให้ผู้เรียนที่เก่งช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน หรืออาจจะจัดผู้เรียนเข้าร่วมจำแนกตามเพศ วัย ความสนใจ ความสามารถหรือเลือกอย่างเจาะจงตามปัญหาที่ มีก็ได้ขึ้นกับวัตถุประสงค์ของผู้สอนและสิ่งที่จะอภิปราย เทคนิคที่ใช้

ในการแบ่งกลุ่มมีหลากหลาย เช่น ใช้การนับหมายเลข โครนัมเบอร์หมายเลขเดียวกันให้รวมกลุ่มกัน หรือใช้การจับสลากซึ่งอาจเป็นหมายเลขหรือเป็นภาพเป็นข้อความ ผู้ที่จับสลากได้เหมือนกันให้รวมกลุ่มกัน หรือใช้ เกมต่างๆ เทคนิคการจัดกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการแบ่งกลุ่ม โดยเฉพาะเมื่อครูจำเป็นต้องแบ่งกลุ่มบ่อยๆ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกและสนใจที่จะเรียนรู้ ในกิจกรรมต่อไป เมื่อจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้ว ผู้สอนควรดูแลให้กลุ่มจัดที่นั่งภายในกลุ่มให้เรียบร้อยให้อยู่ในลักษณะที่ทุกคนมองเห็นกันและรับฟังกันได้ดี นอกจากนี้ในกรณีที่มีหลายกลุ่ม ผู้สอนควรจัดกลุ่มให้ห่างกันพอสมควร เพื่อไม่ให้เสียงอภิปรายจากกลุ่มรบกวนกันและกัน

4.2 ประเด็นการอภิปราย การอภิปรายจำเป็นต้องมีประเด็นในการอภิปราย มีวัตถุประสงค์ของการอภิปรายที่ชัดเจน ประเด็นการอภิปรายอาจจะมาจากผู้สอนหรือผู้เรียนก็ได้แล้วแต่กรณี การอภิปรายแต่ละครั้งไม่ควรมีประเด็นมากจนเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนอภิปรายได้ไม่เต็มที่

4.3 การอภิปราย ผู้สอนควรเลือกใช้การจัดกลุ่มอภิปรายให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการอภิปรายที่ดีโดยทั่วไป ควรมีการกำหนดบทบาทที่จำเป็นในการอภิปราย เช่น ประธานหรือผู้นำในการอภิปราย เลขานุการผู้จัดบันทึกการประชุม และผู้รักษาเวลา เป็นต้น นอกจากนั้นสมาชิกกลุ่ม ทุกคนควรมีความเข้าใจตรงกันว่า ตนมีบทบาทหน้าที่ที่จะต้องช่วยให้กลุ่มทำงานให้สำเร็จ มิใช่ปล่อยให้เป็นการรับผิดชอบของสมาชิกเพียงบางคน หากสมาชิกกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจว่า สมาชิกกลุ่มที่ดีควรทำอะไรบ้าง เช่น ให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น ชักถาม ได้แย้ง สนับสนุน ช่วยไม่ให้กลุ่มออกนอกเรื่องและสรุป เป็นต้น การอภิปรายจะเป็นไปได้ดี ผู้สอนจึงควรให้ความรู้ความเข้าใจหรือคำแนะนำแก่กลุ่มก่อนการอภิปราย และควรย้ำถึงความสำคัญของการให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการอภิปรายอย่างทั่วถึง ไม่ให้มีการผูกขาดการอภิปรายโดยผู้ใดผู้หนึ่งเพราะวัตถุประสงค์หลักของการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนมี โอกาสแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึงและได้รับฟังความคิดเห็นที่หลากหลาย อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดที่ลึกซึ้งและรอบคอบขึ้น การอภิปรายที่ดีควรดำเนินการไปที่ละประเด็น จะได้ไม่เกิดความสับสนและในกรณีที่มีย่อยประเด็น ควรมีการจำกัดเวลาของการอภิปรายแต่ละประเด็น มิฉะนั้นการอภิปรายอาจยืดเยื้อ ยืนยอ และประเด็นที่อยู่ท้ายๆจะไม่ได้รับการอภิปราย เพราะหมดเวลาเสียก่อน ประเด็นการอภิปรายกับเวลาที่เหมาะสม ควรมีความพอเหมาะกัน

4.4 การสรุปผลการอภิปราย ก่อนที่การอภิปรายจะยุติลง กลุ่มจะเป็นต้องมีการสรุปผล การอภิปราย เพื่อให้ได้คำตอบตามประเด็นที่กำหนด ผู้สอนควรบอกหรือให้สัญญาณแก่กลุ่มอภิปรายประมาณ 3-5 นาที ก่อนหมดเวลา เพื่อกลุ่มจะได้สรุปผลการอภิปรายเป็นข้อสรุปของ

กลุ่ม ซึ่งหลังจากนั้นผู้สอนอาจให้แต่ละกลุ่มนำเสนอผลการอภิปรายแลกเปลี่ยนกัน หรือดำเนินการในรูปแบบอื่นต่อไป

4.5 การสรุปบทเรียน เมื่อการอภิปรายสิ้นสุด ผู้สอนจำเป็นต้องเชื่อมโยงสิ่งที่ผู้เรียนได้ร่วมกันคิดกับบทเรียนที่กำลัง เรียนรู้ โดยมีการนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียนด้วย

5. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกลุ่มการอภิปรายแบบต่างๆ การจัดกลุ่มอภิปรายมีมากมายหลายแบบ ดังต่อไปนี้

5.1 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบกันเอง (Informal Group Discussion) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน จำนวนประมาณ 6-10 คน มาพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์กัน เพื่อแสวงหาข้อยุติหรือข้อตกลงร่วมกัน ในประเด็นต่างๆเกี่ยวกับเรื่องนั้น ในกลุ่มจะมีประธานนำการอภิปราย ช่วยดูแลและกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

5.2 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบฟิลลิป 66 (Phillip 66 or Buzz Group) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิก 6 คนที่นั่งใกล้กัน หันหน้าเข้าหากัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง คนละ 1 นาที รวมเป็น 6 นาที จุดประสงค์ของการจัดกลุ่มแบบนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นในประเด็นหรือปัญหาที่กลุ่มใหญ่ กำลังพิจารณาอยู่

5.3 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบซินดิเคต (Syndicate Group) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิกระหว่าง 6-10 คน ที่มีความรู้และประสบการณ์ต่างกัน จุดประสงค์ของกลุ่มนี้ เพื่อให้กลุ่มย่อยนี้ได้ศึกษาหรือพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมใหญ่ สมาชิกจะแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กันในเรื่องที่ได้รับมอบหมายโดยผลัดกันทำหน้าที่ประธานและเลขานุการกลุ่ม

5.4 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบระดมสมอง (Brainstorming Group) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 2-6 คน ที่มีความรู้และประสบการณ์พอสมควรในเรื่องที่จะอภิปราย จุดประสงค์ของกลุ่มนี้เพื่อให้ได้ความคิดมากที่สุดในเวลาที่จำกัด และเพื่อแสวงหาความคิดสร้างสรรค์จากกลุ่ม กลุ่มจะมีประธานนำการอภิปรายและกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี โดยไม่มีการตัดสินว่าถูก ผิด ดี ไม่ดี เพื่อให้ได้ความคิดจำนวนมาก เลขานุการกลุ่มจดบันทึกความคิดทั้งหมดไว้ ขั้นต่อไปจึงนำความคิดที่ได้มาวิเคราะห์และปรับปรุง เพื่อให้ได้ความคิดที่สร้างสรรค์เรื่องนั้น

5.5 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบโต๊ะกลม (Round Table Group) กลุ่มแบบนี้มีลักษณะเหมือนการอภิปรายแบบซินดิเคต คือ เป็นการอภิปรายในประเด็นที่ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมใหญ่หรือที่สมาชิก เลือกตามความสนใจ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และประสบการณ์ เพื่อให้ได้ข้อสรุปร่วมกัน เพียงแต่การจัดกลุ่มจะอยู่ในลักษณะเป็นรูปวงกลมซึ่งสมาชิกทุกคนสามารถมองเห็นกันได้ อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน กลุ่มแบบนี้อาจไม่จำเป็นต้องจัดในรูปวงกลมสามารถจัดในลักษณะอื่นได้ เช่น จัดที่นั่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ก็เรียกว่าเป็นการประชุมโต๊ะกลม หากมีจุดประสงค์ตรงตามการอภิปรายแบบโต๊ะกลม

5.6 การจัดกลุ่มอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion Group) การจัดกลุ่มแบบนี้ มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในการประชุมประมาณ 3-6 คน มาร่วมอภิปรายต่อหน้าผู้ ฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยมีผู้ดำเนินการอภิปรายเป็นผู้เชื่อมโยงความคิดเห็น ชักถาม ควบคุมเวลาในการอภิปราย และสรุปผลการอภิปราย

5.7 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบสัมมนา (Seminar Group) การจัดกลุ่มแบบนี้มีสมาชิกกลุ่มประมาณ 20 คนขึ้นไป มีจุดประสงค์เพื่อให้สมาชิกร่วมกันศึกษาหาความรู้หรือค้นคว้าในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง โดยมีผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำช่วยเหลือปัญหาของการสัมมนา มักจะกว้างสามารถแบ่ง เป็นหัวข้อย่อยได้จำนวนมาก ผู้เข้าสัมมนาจะเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับความรู้ความคิดเห็น การสัมมนาไม่มีการลงมติ เป็นเพียงการประมวลความคิด เห็นและสรุปเป็นข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาต่างๆ

5.8 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบใกล้ชิด ด (Knee Group) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 3-5 คน พุดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างใกล้ชิด สนทนาแลกเปลี่ยนเหมือนการจับเข้าคุยกัน

5.9 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบฮัดเดิล (Huddle Group) กลุ่มแบบนี้เป็นการจัดกลุ่มย่อยที่แยกออกมาจากกลุ่มใหญ่ โดยใช้ วิธีการสุ่ม เพื่อให้มีสมาชิกกลุ่มคละกันไป จุดประสงค์และการดำเนินการมีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มอภิปรายแบบตนเอง

5.10 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบเวียนรอบวง (Circular Response Group) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิกไม่ควรเกิน 10 คน มีจุดประสงค์เพื่อให้สมาชิกกลุ่มทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น โดยการให้สมาชิกแต่ละคนพูดรอบละประมาณ 1-2 นาที เวียนกันไปทางซ้ายหรือขวาทีละคนจนครบทุกคน ถ้าผู้ใดต้องการสนับสนุนหรือโต้แย้ง ต้องรอจนกว่าจะถึงเวลาที่ตนมีโอกาสพูด ถ้ามีเวลามากและต้องการความคิดเห็นเพิ่มขึ้นก็เริ่มรอบสองต่อไปเรื่อยๆ

5.11 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบกลุ่มซ้อน (Fish Bowl Group) กลุ่มแบบนี้มีลักษณะเป็นกลุ่มซ้อนกันเป็น 2 วง กลุ่มวงในและกลุ่มวงนอก มีสมาชิกจำนวนเท่าๆกันประมาณ 4-8 คน ในขณะที่สมาชิกกลุ่มวงในประชุมอภิปรายกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สมาชิกกลุ่มวงนอกจะทำหน้าที่สังเกตการณ์ จุดประสงค์เพื่อให้ผู้สังเกตการณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่อภิปราย แต่ไม่มีความจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการอภิปราย ได้เรียนรู้ความคิดเห็นของผู้อภิปรายวงในอย่างใกล้ชิด ในบางกรณี อาจมีการสลับเปลี่ยนบทบาทให้ผู้ที่อยู่วงนอกเข้าไปอยู่ในวงในทำหน้าที่อภิปราย และสมาชิกในวงในออกมาอยู่ในวงนอกเป็นผู้สังเกตการณ์สลับเปลี่ยนกัน

5.12 การจัดกลุ่มอภิปรายแบบปุจฉาวิสัชนา (Questioning - Answering) กลุ่มแบบนี้ประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 6-8 คน เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย 1 คน มีผู้เชี่ยวชาญหรือวิทยากรที่รับเชิญมาครั้งหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งเป็นตัวแทนจากกลุ่มผู้ฟัง ผู้ดำเนินการอภิปรายให้ผู้แทนผู้ฟังเสนอ ข้อคำถามให้วิทยากรตอบ และเป็นตัวกลางช่วยเชื่อมโยงและสรุปความคิดเห็น จุดประสงค์ของกลุ่มแบบนี้คือ การช่วยให้สมาชิกกลุ่มเกิดความเข้าใจในปัญหาหรือเรื่องที่ศึกษาในแง่มุมต่างๆ ตามความต้องการ หรือความสนใจของผู้ฟัง

6. ข้อดีและข้อจำกัดในการใช้วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย

6.1 ข้อดี

6.1.1 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มใหญ่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง

6.1.2 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอน ได้ข้อมูลและความคิดเห็นที่หลากหลายช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขึ้น

6.1.3 เป็นวิธีสอนที่ช่วยส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การแสดงความคิดเห็น การโต้แย้ง การวิพากษ์วิจารณ์ และทักษะการคิด เป็นต้น

6.2 ข้อจำกัด

6.2.1 เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก

6.2.2 เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยสถานที่หรือบริเวณที่กว้างพอจะจัดกลุ่มให้อภิปรายกันได้ โดยไม่รบกวนกัน

6.2.3 หากผู้เรียนไม่รู้หรือไม่ปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของสมาชิกกลุ่มที่ดีการอภิปรายอาจไม่ได้ผลดี

6.2.4 หากสมาชิกกลุ่มและผู้สอนไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ดี อาจเกิดปัญหาการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มได้

5.6.3 การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)

ดาร์กา วรณวนิช (2549: 173-176) กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริงมาให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระ ของบทเรียนอย่างลึกซึ้งและรู้จักปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรม และ แก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

1. ความมุ่งหมาย

มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติ หรืออคติต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเป็น ข้อมูลในการเรียนรู้ โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์กลุ่มแสดงของตนได้เป็นอย่างดี บทบาทสมมติทำได้ 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 กำหนดสถานการณ์การเรียนและแนวทางการแสดงไว้ก่อน

วิธีที่ 2 กำหนดสถานการณ์การเรียน แต่ไม่กำหนดแนวทางการแสดงไว้

2. ขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติทั้ง 2 วิธี มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

1. กำหนดขอบเขตของปัญหาและแจกแจงรายละเอียด

2. การกำหนดสถานการณ์สมมติและบทบาท

ขั้นที่ 2 ขั้นแสดงบทบาท ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. การอ่านเครื่อง ชักซ้อมความเข้าใจ ฟังคำอธิบาย สถานการณ์สมมติ

ทำความเข้าใจให้ตรงกันระหว่างครูกับผู้เรียน

2. เลือกตัวแสดงตามความเหมาะสมหรือความสมัครใจ โดยปรึกษาหารือ

กันภายในกลุ่ม

3. จัดฉากการแสดง จัดขึ้นเป็นฉากสมมติให้ใกล้เคียงกับเรื่อง

4. เตรียมผู้สังเกตการณ์ จัดผู้เรียนส่วนหนึ่งฝึกสังเกต วิเคราะห์

สถานการณ์

5. เตรียมความพร้อมของผู้แสดง โดยครูช่วยแนะนำ

6. การแสดงปล่อยให้ผู้แสดงทำอย่างอิสระ โดยไม่ขัดจังหวะการแสดง

7. การตัดบทแสดง เมื่อการแสดงผ่านไปช่วงหนึ่งแล้ว จะหยุดพักการแสดง เมื่อเห็นว่า การแสดงนั้นอยู่ในสถานการณ์ ดังนี้

- 7.1 กรณีที่ได้ข้อมูลเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายได้แล้ว
- 7.2 กรณีที่การแสดงพอจะได้เรื่อง รู้เรื่องโดยไม่จำเป็นต้องแสดงต่อไป
- 7.3 กรณีผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้
- 7.4 กรณีที่แสดงจบเรื่องแล้ว

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

โดยผู้เรียนอภิปรายร่วมกันทั้งผู้แสดง ผู้สังเกต ผู้ชมการแสดงว่าการแสดงสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ แสดงความคิดเห็น แสดงความรู้สึก เหตุผลการแสดง

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

หลังจากวิเคราะห์ อภิปรายผลแล้วก็ทดลองแสดงใหม่อีกครั้ง หรือแสดงเพิ่มเติม บางส่วน แต่ถ้าการแสดงครั้งแรกสมบูรณ์ใช้ได้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องแสดงเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

ผู้เรียนจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน แล้วสรุปเป็นความคิดรวบยอดของตน

3. การนำวิธีสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติไปใช้

1.1 จุดประสงค์การสอน เป็นการสอนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนในด้านเจตคติ เช่น การเห็นใจผู้อื่น การมีความเมตตา กรุณา ฯลฯ บทเรียนที่เหมาะสมเป็นบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาสังคม พฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องวิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหา ถ้าเข้าเกณฑ์นี้ การสอนโดยให้แสดงบทบาทสมมติจะมีความหมายต่อผู้เรียนมาก

1.2 ผู้สอน ผู้สอนต้องทำความเข้าใจให้กระจ่างกับขั้นตอนการสอน เพื่อให้การสอนมีคุณค่าต่อผู้เรียน เช่น การเลือกปัญหาหรือเหตุการณ์มาศึกษา การเตรียมสถานการณ์ การเขียนบทบาทสมมติ และการวิเคราะห์หรืออภิปราย ถ้าผู้สอนขาดความเข้าใจที่ถูกต้อง การสอนจะไม่บรรลุผลดังประสงค์

1.3 เวลา การสอนแบบนี้ต้องใช้เวลามาก ผู้สอนต้องวางแผน โดยอาจให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหามาก่อนจากบ้าน จะช่วยลดเวลาได้บ้าง

1.4 วิชา วิชาที่เหมาะสมกับการสอนแบบนี้ ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษหรือวิชาที่ต้องการพัฒนาเจตคติให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนอาจเลือกเพียงบางบทเรียนที่เหมาะสมกับการใช้วิธีนี้

1.5 วิธีสอนแบบนี้ใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับชั้น

ทศนา แหมมณี (2545: 67-71) กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์

วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น หรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

2. องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอน

2.1 มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

2.2 มีการแสดงบทบาทสมมติ

2.3 มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม

ที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

3. ขั้นตอนสำคัญ

3.1 ผู้สอน/ ผู้เรียนนำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

3.2 ผู้สอน/ ผู้เรียนเลือกผู้แสดงบทบาท

3.3 ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์

3.4 ผู้เรียนแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

3.5 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และ

พฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง

3.6 ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับจากการแสดงและการชมการแสดง

4. เทคนิคในการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

4.1 การเตรียมการ ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติที่จะช่วยสอนวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้น ควรมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ขึ้นกับวัตถุประสงค์ ผู้สอนอาจใช้บทบาทสมมติแบบละคร หรืออาจใช้บทบาทสมมติแบบแก้ปัญหาซึ่งจะกำหนดสถานการณ์ที่มีปัญหาหรือความขัดแย้งให้และอาจให้ ข้อมูลเพิ่มเติมบ้าง น้อยบ้าง ซึ่งผู้สวมบทบาทจะใช้ข้อมูลเหล่านั้นในการแสดงออกและแก้ปัญหาตามความคิดของตน

4.2 การเริ่มบทเรียน ผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธี เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนหรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อนๆ เข้าสู่เรื่องที่จะศึกษาหรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทั้งทำด้วยปัญหาเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียน อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

4.3 การเลือกผู้แสดง ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการแสดง เช่น เลือกผู้แสดงที่มีลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว หรือเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับประสบการณ์ใหม่ ได้ทดลองแสดง พฤติกรรมใหม่ๆ และเกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้ที่มีลักษณะต่างไปจากตน หรืออาจให้ผู้เรียนอาสาสมัครหรือเจาะจงเลือกคนใดคนหนึ่งด้วยวัตถุประสงค์ที่ต้องการช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ เมื่อได้ผู้แสดงแล้ว ควรให้เวลาผู้แสดงเตรียมการแสดง โดยอาจให้ฝึกซ้อมบ้างตามความจำเป็น

4.4 การเตรียมผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม ผู้สอนควรเตรียมผู้ชมและทำความเข้าใจกับผู้ชมว่า การแสดงบทบาทสมมตินี้จัดขึ้นมีเป้าหมายที่ความสนุกเพลิดเพลินเท่านั้น แต่มุ่งที่จะให้ เกิดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต ผู้สอนควรให้คำแนะนำว่า ควรสังเกตอะไรและควรบันทึกข้อมูลอย่างไร และผู้สอนอาจจัดทำแบบสังเกตการณ์ให้ผู้ชมใช้ในการสังเกตด้วยก็ได้

4.5 การแสดง ก่อนการแสดงอาจมีการจัดการการแสดงให้ดูดี มจริง ฉากการแสดงอาจเป็นฉากง่าย ๆ หรืออาจจะจัดให้ดูสวยงามแต่ไม่ควรจะใช้เวลา และควรระวังถึงความประหยัดด้วย เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วผู้สอนให้เริ่มการแสดงและสังเกตการณ์แสดงอย่างใกล้ชิด ไม่ควรมีการขัดการแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาเมื่อการแสดงออกนอกทาง ผู้สอนอาจจำเป็นต้องให้คำแนะนำบ้าง เมื่อการแสดงดำเนินไปพอสมควรแล้ว ผู้สอนควรตัดบท ยุติการแสดง ไม่ควรให้การแสดงยืดเยื้อ ยืนยอ จะทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรทำเมื่อเห็นว่าการแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปราย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ หรือตัดบทเมื่อการแสดงยืดเยื้อหรือเมื่อผู้ชมพอจะเดาได้ว่า เรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรือในกรณีที่ผู้แสดงเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไปจนแสดงต่อไปไม่ได้ ควรตัดบททันที

4.6 การวิเคราะห์หรืออภิปรายผลการแสดง ขั้นนี้เป็นขั้นสำคัญมาก เพราะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ เทคนิคที่จำเป็นสำหรับการอภิปรายในช่วงนี้มีหลายประการที่สำคัญคือ การ สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดงและจัดบันทึกไว้

บนกระดาน ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ ผู้สอนควรจดบันทึก ข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุป ต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้ สิ่งสำคัญมากที่ผู้สอน พึงคำนึงในการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาท เป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้เจตคติ หรืออคติต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดง ออกมาเพื่อเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ ดังนั้นการอภิปรายจึงมุ่งเน้นและอภิปรายในเรื่องของพฤติกรรม ที่ผู้สวมบทบาทแสดงออก และความรู้สึกที่เป็นเหตุผลผลักดันให้เกิดการแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา การชักถาม จึงควรมุ่งประเด็นไปที่ว่าผู้แสดงได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง ทำไมจึงแสดงพฤติกรรม เช่นนั้น และพฤติกรรมนั้นก่อให้เกิดผลอะไรตามมา การอภิปรายไม่ควรมุ่งประเด็นไปที่การแสดง ของผู้สวมบทบาทว่า แสดงได้ดี – ไม่ดีเพียงใด เพราะนอกจากจะเป็นการอภิปรายที่ผิดวัตถุประสงค์ แล้วยังอาจทำให้ผู้แสดงเสียความรู้สึกได้

ในกรณีที่การอภิปรายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและผู้เรียนเสนอแนะแนวคิดและ แนวทางอื่นๆ เพิ่มเติมแตกต่างไปจากที่ผู้สวมบทบาทแสดง ผู้สอนอาจให้มีการแสดงและ การอภิปรายเพิ่มเติม และสรุปบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง

5. ข้อดีและข้อจำกัดในการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

5.1 ข้อดี

5.1.1 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรม ของผู้อื่นได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเราเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง

5.1.2 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเกิดดราม่าเปลี่ยนแปลง เจตคติและพฤติกรรมของตน

5.1.3 เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา

5.1.4 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพ ความเป็นจริง

5.1.5 เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

5.2 ข้อจำกัด

5.2.1 เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร

5.2.2 เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุม หากจัดการไม่ดีพออาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้

5.2.3 เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ของผู้สอน หากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ไม่รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคน และไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้น อาจเกิดเป็นปัญหาต่อเนื่องไปได้

5.2.4 เป็นการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถของครูในการแก้ปัญหา เนื่องจากการแสดงของผู้เรียนอาจไม่เป็นตามความคาดหมายของผู้สอน ผู้สอนจะต้องสามารถแก้ปัญหาหรือปรับสถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

5.6.4 กรณีตัวอย่าง (Case)

ทิสนา แคมมณี (2522: 201-202) กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง (Case) หมายถึงกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนศึกษาเรื่องที่สมมติขึ้นจากความเป็นจริง และตอบประเด็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วนำคำตอบและเหตุผลที่มาของคำตอบนั้นมาใช้เป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์

วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการเผชิญและแก้ปัญหา โดยไม่ต้องรอให้เกิดปัญหาจริง เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และเรียนรู้ความคิดของผู้อื่น ช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น

2. องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอน

2.1 มีกรณีเรื่องที่คล้ายกับเหตุการณ์จริง

2.2 มีประเด็นคำถามให้คิดพิจารณาหาคำตอบ

2.3 มีการอภิปรายเกี่ยวกับผลสภาพการณ์ ปัญหา มุมมอง และวิธีการ

แก้ปัญหาของผู้เรียน และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

3. ขั้นตอนสำคัญ

3.1 ผู้สอน/ผู้เรียนนำเสนอกรณีตัวอย่าง

3.2 ผู้เรียนศึกษากรณีตัวอย่าง

3.3 ผู้เรียนอภิปรายประเด็นคำถามเพื่อหาคำตอบ

3.4 ผู้สอนและผู้เรียนประเด็นคำตอบ

3.5 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับปัญหา วิธีการแก้ปัญหาของผู้เรียน

และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

4. เทคนิคในการใช้วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง

4.1 การเตรียมการ ก่อนการสอน ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมกรณีตัวอย่างให้พร้อมกรณีตัวอย่างที่เหมาะสมจะต้องมีสาระ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง กรณีที่นำมาใช้ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องที่มีสถานการณ์ปัญหาชัดเจน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความคิดของผู้เรียน หากไม่มีสถานการณ์ที่เป็นปัญหาชัดเจน ผู้สอนอาจใช้วิธีการตั้งประเด็นคำถามที่ท้าทายให้ผู้เรียนคิดก็ได้ ผู้สอนอาจนำเรื่องจริงมาเขียนเป็นกรณีตัวอย่าง หรืออาจใช้เรื่องจากหนังสือพิมพ์ ข่าวและเหตุการณ์ รวมทั้งจากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น เมื่อได้กรณีที่ต้องการแล้ว ผู้สอนจะต้องเตรียมประเด็นคำถามสำหรับการอภิปรายเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ที่ต้องการ

4.2 การนำเสนอกรณีตัวอย่าง ผู้สอนอาจเป็นผู้นำเสนอกรณีตัวอย่าง หรืออาจใช้เรื่องจริงจากผู้เรียนเป็นกรณีตัวอย่างก็ได้ (แต่ครูต้องมีความชำนาญในการวิเคราะห์กรณีตัวอย่างนั้นและตั้งประเด็นคำถามได้เร็ว) วิธีการนำเสนอทำได้หลายวิธี เช่น การพิมพ์เป็นข้อมูลมาให้ผู้เรียนอ่าน การเล่ากรณีตัวอย่างให้ฟัง หรือนำเสนอโดยใช้สื่อ เช่น สไลด์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรืออาจให้ผู้เรียนแสดงเป็นละครหรือบทบาทสมมติก็ได้

4.3 การศึกษากรณีตัวอย่างและการอภิปราย ผู้สอนควรแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยและให้เวลาอย่างเพียงพอในการศึกษากรณีตัวอย่างและคิดหาคำตอบ ไม่ควรให้ผู้เรียนตอบประเด็นคำถามทันที ผู้เรียน แต่ละคนควรมีคำตอบของตนเตรียมไว้ก่อน แล้วจึงร่วมกันอภิปรายเป็นกลุ่ม และนำเสนอผลการอภิปรายระหว่างกลุ่มเป็นการแลกเปลี่ยนกัน ผู้สอนพึงตระหนักว่าการสอนโดยใช้กรณีตัวอย่างนี้ มิได้มุ่งที่คำตอบใดคำตอบหนึ่ง คำถามสำหรับการอภิปรายนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิดอย่างชัดเจนแน่นอน แต่ต้องการให้ผู้เรียนเห็นคำตอบและเหตุผลที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดที่กว้างขึ้น มองปัญหาในแง่มุมที่หลากหลายขึ้น อันจะช่วยให้การตัดสินใจมีความรอบคอบมากขึ้นด้วยเหตุนี้การอภิปรายจึงควรมุ่งความสนใจไปที่เหตุผลหรือที่มาของความคิดที่ผู้เรียนใช้ในการแก้ปัญหาเป็นสำคัญ

5. ข้อดีและข้อจำกัดในการใช้วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง

5.1 ข้อดี

5.1.1 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดแก้ปัญหา ช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น

5.1.2 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง และได้ฝึกแก้ปัญหาโดยไม่ต้องเสี่ยงกับผลที่จะเกิดขึ้น ช่วยให้เกิดความพร้อมที่จะแก้ปัญหาเมื่อเผชิญปัญหานั้นในสถานการณ์จริง

5.1.3 เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนสูง ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และส่งเสริมการเรียนรู้จากกันและกัน

5.1.4 เป็นวิธีสอนที่ให้ผลดีมากที่สุด สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่มีความรู้แล ะ ประสบการณ์หลากหลายสาขา

5.2 ข้อจำกัด

5.2.1 หากกลุ่มผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์ไม่แตกต่างกัน การเรียน ู้ อาจไม่กว้างเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนมักมีมุมมองคล้ายกัน

5.2.2 แม้ปัญหาและสถานการณ์จะใกล้เคียงกับความเป็นจริง แต่ก็ไม่ได้ เกิดขึ้นจริงๆ กับผู้เรียน ความคิดในการแก้ปัญหาจึงมักเป็นไปตามเหตุผลที่ถูกที่ควร ซึ่งอาจไม่ตรงกับ การปฏิบัติจริงได้

5.7 ประโยชน์ของชุดกิจกรรมแนะแนว

ชอลดา ขวัญเมือง (2541: 20-21) กล่าวถึง ประโยชน์ของชุดกิจกรรมการแนะแนว มีหลากหลาย จึงได้เสนอประโยชน์ของชุดกิจกรรมการแนะแนวไว้ดังนี้

- 5.7.1 ช่วยให้นักเรียนได้รับข้อมูลที่มีคุณค่าจากครูแนะแนว
- 5.7.2 ช่วยให้นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับครู
- 5.7.3 ช่วยให้นักเรียนได้ปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง
- 5.7.4 ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี
- 5.7.5 ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในตนเองอย่างแท้จริง
- 5.7.6 ช่วยให้ครูแนะแนวได้มีโอกาสนพบปะกับนักเรียนเป็นกลุ่มอย่างใกล้ชิดและทั่วถึง
- 5.7.7 ช่วยให้ครูแนะแนวมีโอกาสให้ข้อมูล
- 5.7.8 ช่วยให้ครูแนะแนวมีโอกาสใช้เทคนิคต่างๆ
- 5.7.9 ช่วยให้ครูแนะแนวได้ทราบถึงความต้องการ ความสนใจ ความสามารถ และ ความถนัดของนักเรียนแต่ละคนอย่างถูกต้อง
- 5.7.10 ช่วยให้ครูแนะแนวได้รู้จักนักเรียนที่มีปัญหาในด้านต่างๆ
- 5.7.11 ช่วยให้การจัดบริการแนะแนวทุกบริการประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย
- 5.7.12 ช่วยให้การบวนการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ
- 5.7.13 ช่วยลดปัญหาความประพฤตินักเรียน
- 5.7.14 ช่วยให้การจัดแผนการเรียนและการจัดกิจกรรมของโรงเรียน
- 5.7.15 ช่วยให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูแนะแนวและผู้ปกครอง
- 5.7.16 ช่วยให้ผู้ชุมชนได้รับความสนใจจากนักเรียน
- 5.7.17 ช่วยให้เกิดชาติมีพลเมืองที่ดี

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของชุดกิจกรรมแนะแนว คือ ช่วยให้นักเรียนได้รับข้อมูลที่มีคุณค่า จากครูแนะแนว ช่วยให้นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับครู ช่วยให้นักเรียนได้ปรับปรุงพฤติกรรม ของตนเอง ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในตนเองอย่างแท้จริง ช่วยให้ผู้แนะแนวได้รู้จักนักเรียน ที่มีปัญหาในด้านต่างๆ ช่วยให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างครูแนะแนวและผู้ปกครอง ช่วยให้ผู้แนะแนว ได้รับ ความสนใจจากนักเรียน และช่วยให้ประเทศชาติมีพลเมืองที่ดี

5.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

แมคโค ลแมน (McColman.1975:109) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการ ใช้ชุดการสอนและ กิจกรรมกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนร่วมกับกิจกรรมกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา มากกว่านักเรียนที่ใช้ชุดการสอนเพียงอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชุดการสอนเพียงอย่างเดียวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

ยองค์ ทอดดี และเบอร์ตัน (Youngue, Toddy; & Burton.1981: 369-373) ได้ศึกษา ผลของวิธีการสอนอาชีพ ในชั้นเรียนกับ การสอนจากประสบการณ์จริง ต่อวุฒิภาวะทางอาชีพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในรัฐเวอร์จิเนียตอนใต้ จำนวน 46 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมเท่ากัน กลุ่มทดลองจะออกไปเยี่ยมชมสถานที่ประกอบอาชีพ และบุคคลที่ประกอบ อาชีพต่างๆ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 2 ชั่วโมง และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่มทดลองเพิ่ม มากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า การสอนแบบให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจะช่วยให้ วุฒิภาวะทางอาชีพของนักเรียนเพิ่มได้มากกว่าวิธีสอนในชั้นเรียน

จิตวิไล ประมัย (2548: 98-100) ได้ศึกษาผลของการ สร้าง ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาการรู้คิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสวนบัว เขตพญาไท กรุงเทพฯ ผลการวิจัยสรุป ได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา การรู้คิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เรื่องการคิดสร้างสรรค์ และกระบวนการคิดขั้นพื้นฐาน ที่สร้างขึ้นมี จำนวน 16 ชุด ชุดการสอนแต่ละชุดมีค่า ประสิทธิภาพ E_1/E_2 อยู่ระหว่าง 69.75-97.18 ก่อนและหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้คิด ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีการรู้คิด เรื่องการคิดสร้างสรรค์และกระบวนการคิด ขั้นพื้นฐาน แตกต่างกัน อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังนักเรียนเห็นด้วยกับการใช้ ชุดการสอนกิจกรรม แนะแนว เพื่อพัฒนาการรู้คิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีการรู้คิด เรื่องการคิดสร้างสรรค์ และกระบวนการคิดขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมาก

ดาร์ตัน ยินดีพบ (2548: 73-75) ได้ศึกษาผลของการ สร้างชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนา คุณธรรมและจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ประกอบด้วยชุดกา รสอนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 มีประสิทธิภาพ 76.55, 77.74 และ 79.31 ตามลำดับ ก่อนและหลัง การใช้ชุดการสอน กิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 โดยมีคุณธรรมทุกด้านเพิ่มขึ้น ซึ่งได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความมีน้ำใจและความสามัคคี

สุพัฒนา ทองนุ่น (2548: 74-77) ได้ศึกษาผลของการ สร้างชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนา ด้านการศึกษาและอาชีพ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนา ด้านการศึกษาและอาชีพของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่สร้างขึ้นมีจำนวน 17 ชุดมีความก้าวหน้า แต่ละชุด มีประสิทธิภาพ อยู่ระหว่าง 56.00/77.33- 74.00/94.67 และนักเรียนช่วงชั้น ที่ 2 โดยใช้ ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนา ด้านการศึกษาและอาชีพมีความก้าวหน้าเกี่ยวกับการศึกษา และอาชีพ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สายบัว น นทีศิลา (2548:69-72) ได้ศึกษาผลของการ สร้างชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนา ด้านสังคมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผลการวิจัย สรุปได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา ด้านสังคมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 17 กิจกรรม มีค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 อยู่ระหว่าง 44.00-87.23 และ 54.89-91.91 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่เข้าร่วมกิจกรรมมีการพัฒนา ด้านสังคม เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยจะเห็นได้ว่า ชุดกิจกรรมแนะแนว เป็นนวัตกรรมทางการศึกษา ที่ช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้และตระหนักรู้ด้วยตนเอง เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ สามารถใช้ ในการพัฒนา ศักยภาพของบุคคลใ นด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านส่วนตัวและสังคม อีกทั้งยังสามารถพัฒนาพฤติกรรมให้เหมาะสม เพื่อนที่จะให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและช่วยพัฒนา ประเทศชาติให้เจริญต่อไปได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิธีดำเนินการทดลอง
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ซึ่งมีแนวทางการกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียน นที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในเขตเทศบาลนครระยอง จังหวัดระยอง จำนวน 600 คน

ตอนที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวในการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการพัฒนาการ ควบคุม ตนเอง เป็นนัก เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง จำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ่างที่ใช้ในการพัฒนาการ ควบคุม ตนเอง เป็นนัก เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง ที่มีคะแนนการควบคุมตนเองตั้งแต่เปอร์เซนต์ 25 ลงมาจำนวน 25 คน สมัครใจเข้าร่วมพัฒนา

จำนวน 15 คนและมีผู้เข้าร่วมพัฒนาจำนวน 3 คนที่เข้าไม่ครบทุกครั้ง เหลือผู้เข้าร่วมพัฒนา จำนวน 12 คน

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (กลุ่มตัวอย่าง)
โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ	100
โรงเรียนเทศบาลบ้านปากคลอง	70
โรงเรียนเทศบาลวัดโขดทิมทาราม	286
โรงเรียนเทศบาลวัดลุ่มมหาชัยชุมพล	112
โรงเรียนสาธิตนครระยอง	32
รวม	600

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ ดังนี้

- แบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
 - ตอนที่ 2 แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
 - ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู
- ชุดกิจกรรมแนะแนว

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

- แบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างแบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เมื่ออ่านข้อความแล้ว กาเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

- 1.) เพศ ชาย หญิง
- 2.) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป
 - คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.00 – 2.99
 - คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.00 ลงมา

ตอนที่ 2 แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ ควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบประเมินตนเองในการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และสร้างจากทฤษฎีให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.3 ผู้วิจัยนำแบบประเมินตนเองในการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้น ได้สร้างแบบสอบถามซึ่งข้อความประกอบมีมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 41 ข้อ มาให้ประธานและกรรมการ ควบคุมการทำปริญญาโท ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร .นันทนา วงษ์อินทร์และอาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความถูกต้อง

2.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินตนเองในการควบคุม ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขใหม่มาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิตาและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) พิจารณาข้อความในแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของ เนื้อหาภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 นำแบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษไปทดลองใช้ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำและคัดเลือกข้อความ ที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 35 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 4.438 – 19.139

2.6 แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้คัดเลือกไว้ในข้อ 2.4 แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

2.7 นำแบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้หาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นจำนวน 35 ข้อแล้วนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดการให้คะแนนดังนี้

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
ข้อความทางบวก	1	2	3	4	5
ข้อความทางลบ	5	4	3	2	1

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

เกณฑ์ในการแปลความหมายของแบบสอบถามต่างๆ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2538:9)

มีเกณฑ์การพิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 - 5.00	หมายถึง การประเมินตนเองในการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง การประเมินตนเองในการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง การประเมินตนเองในการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

ตัวอย่าง แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าไม่เอางานอื่นมาทำในขณะที่ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ข้าพเจ้าชอบคุยเสียงดังในขณะที่ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
000	ข้าพเจ้าส่งการบ้านวิชา ภาษาอังกฤษตรงเวลาทุกครั้ง					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ แรงจูงใจใน การเรียน ภาษาอังกฤษ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสร้างจากทฤษฎี ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.3 ผู้วิจัยนำ แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้น ได้สร้างแบบสอบถามซึ่งข้อความประกอบมีมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 41 ข้อมาให้ประธาน และกรรมการ ควบคุมการทำปริญญาโทได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร .นันทนา วงษ์อินทร์และ อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความถูกต้อง

3.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขใหม่ มาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุฬรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิต และอาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) พิจารณาข้อความในแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ แล้วนำมา ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.5 นำแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไปทดลองใช้ กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำและคัดเลือกข้อความที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 41 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.639 - 24.767

3.6 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้คัดเลือกไว้ในข้อ 3.4 แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92

3.7 นำแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ที่ได้หาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นจำนวน 41 ข้อแล้วนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดการให้คะแนนดังนี้

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
ข้อความทางบวก	1	2	3	4	5
ข้อความทางลบ	5	4	3	2	1

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

เกณฑ์ในการแปลความหมายของแบบสอบถามต่างๆ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2538:9)
มีเกณฑ์การพิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ

ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง แรงจูงใจด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

ตัวอย่าง แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อคำถาม	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าทุ่มเทพลังให้กับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้เมื่อต้องทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษที่ยาก					
000	ข้าพเจ้าส่งงานวิชาภาษาอังกฤษทันเวลาอย่างสม่ำเสมอ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

4.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูและสร้างจากทฤษฎีให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

4.3 ผู้วิจัยนำ แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูที่สร้างขึ้น ได้สร้างแบบสอบถามซึ่งข้อความประกอบมีมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อมาให้ประธานและกรรมการ ควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร .นันทนา วงษ์อินทร์และอาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความถูกต้อง

4.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูที่ผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขใหม่ มาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร .พาสณา จุลรัตน์ และอาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face

Validity) พิจารณาข้อความในแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.5 นำแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู ไปทดลองใช้ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์ หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำและคัดเลือกข้อความที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู จำนวน 20 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.65-12.19

4.6 แบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้คัดเลือกไว้ในข้อ 4.4 แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

4.7 นำแบบสอบถาม สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้หาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นจำนวน 20 ข้อแล้วนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดการให้คะแนนดังนี้

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
ข้อความทางบวก	1	2	3	4	5
ข้อความทางลบ	5	4	3	2	1

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

เกณฑ์ในการแปลความหมายของแบบสอบถามต่างๆ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2538:9)

มีเกณฑ์การพิจารณาคะแนนโดยใช้คะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 - 5.00	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับสูง
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับต่ำ

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

ข้อ	ข้อความคำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความเห็นอกเห็นใจนักเรียน					
00	ครูแสดงท่าทางไม่สนใจนักเรียน					
000	เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัย ครูอธิบายข้อสงสัยจนกว่านักเรียนจะเข้าใจ					

2. ชุดกิจกรรมแนะแนว

2.1 ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2. ผู้วิจัยนำ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นให้ ประธานและกรรมการ ควบคุมการทำปฏิญานินพันธ์ ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์และอาจารย์ ดร . มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบในเรื่องความสอดคล้องระหว่างคำนิยามศัพท์ จุดมุ่งหมาย กิจกรรม เนื้อหา และวิธีการดำเนินการ

2.3 ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบโปรแกรมเพื่อความสอดคล้องในเรื่องจุดมุ่งหมาย นิยามศัพท์เฉพาะ กิจกรรม เนื้อหา วิธีการดำเนินการ และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 7 คน ในโรงเรียนในเขตเทศบาลนครระยองที่ไม่ใช่โรงเรียนเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการ และระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้จริง

การยอมรับประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการตอบคำถามแบบฝึกหัดในชุดกิจกรรมแนะแนวและแบบทดสอบท้ายชุดกิจกรรมโดยให้เกณฑ์มาตรฐาน 60/ 60

60 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ตอบคำถามในชุดกิจกรรม ได้คะแนนไม่ต่ำกว่า 60%

60 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบท้ายชุดกิจกรรม ได้คะแนนไม่ต่ำกว่า 60%

เมื่อพิจารณาข้อมูล 60 ตัวแรกและ 60 ตัวหลัง ถ้าเกณฑ์มาตรฐาน 60/60 ถือว่าเป็นชุดกิจกรรมแนวที่สมบูรณ์ แต่ถ้าไม่ถึงเกณฑ์ 60/60 ถือว่าเป็นชุดกิจกรรมที่ไม่สมบูรณ์ ต้องปรับปรุงแก้ไขประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า 69.92/ 93.75

2.8 นำชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยมีวิธีการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาของ ชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ คิดทั้ง 10 ชุด
2. ศึกษาจุดประสงค์ของ ชุดกิจกรรมแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ ในแต่ละชุด
3. กำหนดจำนวนข้อให้ครอบคลุมกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของ ชุดกิจกรรมแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ แต่ละชุด
4. สร้างแบบฝึกหัดก่อน - หลังเรียน ให้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์ของชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ แต่ละชุด
5. นำแบบฝึกหัดก่อน - หลังเรียนของชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยให้ ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบว่าแบบฝึกหัดก่อน - หลังเรียนของ ชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของ ชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อ เสนอแนะ ของผู้ทรงคุณวุฒิ
6. นำแบบฝึกหัดก่อน - หลังเรียนของชุดกิจกรรมแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอบนของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 ครั้ง ซึ่งมีการดำเนินการไปพร้อมๆ กับการนำชุดกิจกรรมแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุม

ตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ฉบับแก้ไขตามข้อเสนอของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับ
กลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การให้คะแนนการทำแบบฝึกหัด

เกณฑ์การให้คะแนนแบบฝึกหัดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริม
การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอบถูกให้ 1 คะแนน

ตอบผิดให้ 0 คะแนน

ตัวอย่าง แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง ควบคุมได้ไม่ยาก

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. การควบคุมตนเอง หมายถึงอะไร</p> <p>ก. ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตน และไม่แสดงความรู้สึกที่ต้องการออกมา</p> <p>ข. การแสดงความไม่พอใจเมื่อไม่ได้ ในสิ่งที่ต้องการ</p> <p>ค. ความไม่สามารถในการฝ่าฟัน ความยากลำบากได้</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค</p> <p>2. ผู้ที่มีการควบคุมตนเองที่ดีนั้น มีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. สิ้นใจจะลางานทุกครั้งเมื่อทำงานไม่เสร็จ</p> <p>ข. สูดาขว้างปาสิ่งของเมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ตน ต้องการ</p> <p>ค. เมื่อวินัยตกงานก็พยายามหางานใหม่ทำ วินัยขโมยเงินเพื่อนเพราะจะนำเงินไปซื้อขนม</p>	<p>3. ผู้ที่ไม่มีการควบคุมตนเองมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. นกดลบบังคับตนเองให้ตื่นเช้า เพื่อออกกำลังกายทุกเช้า</p> <p>ข. สุนิสาทำงานที่ต้องนำเสนองจนถึงเช้า</p> <p>ค. เมื่อน้องนิคอยากได้ของเล่น แต่คุณแม่ไม่ ซื้อให้ จึงลงไปนอนดินกับพื้น</p> <p>ง. เมื่อเพื่อไม่ให้วิภาเยี่ยมของเล่น วิภา ก็เยี่ยมของ เล่นเพื่อนคนอื่นแทน</p> <p>4. หากเพื่อนเดินสะดุดและโดนนักเรียนจมน้ำ นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. เฉยๆ</p> <p>ข. ผลักเพื่อนคนนั้นกลับทันที</p> <p>ค. ต่อว่าเพื่อนทันที</p> <p>ง. บอกเพื่อนว่า ไม่เป็นไร</p>
---	---

ตาราง 2 ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง

ครั้งที่	วัน / เดือน / ปี	เวลา (นาฬิกา)	สิ่งที่พัฒนา
1	จันทร์ 21 ก.ย. 52	15.30 – 16.20	การสร้างสัมพันธภาพและทำความเข้าใจ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
2	พุธ 23 ก.ย. 52	15.30 – 16.20	ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง
3	ศุกร์ 25 ก.ย. 52	13.30 – 14.20	ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
4	จันทร์ 28 ก.ย. 52	15.30 – 16.20	รู้จักตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและการสัญญากับตนเอง
5	พุธ 30 ก.ย. 52	15.30 – 16.20	การไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ
6	ศุกร์ 2 ต.ค. 52	13.30 – 14.20	การไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
7	จันทร์ 5 ต.ค. 52	15.30 – 16.20	การไม่แสดงสีหน้าเป็นอหังการขณะเรียน วิชาภาษาอังกฤษ
8	พุธ 7 ต.ค. 52	15.30 – 16.20	ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย
9	ศุกร์ 9 ต.ค. 52	13.30 – 14.20	ความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้
10	จันทร์ 12 ต.ค. 52	15.30 – 16.20	เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจก็พยายามถามผู้รู้ และการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน
11	พุธ 14 ต.ค. 52	15.30 – 16.20	การควบคุมตนเองด้านการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของตน
12	ศุกร์ 16 ต.ค. 52	13.30 – 14.20	ปัจฉิมนิเทศ

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยัง โรงเรียนสังกัดเทศบาลนครระยองจำนวน 5 โรงเรียนเพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก ผู้อำนวยการสถานศึกษา
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง

3. ผู้วิจัยนำผลตอบแบบสอบถามมารวบรวม ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองเป็นขั้น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง ทำการทดสอบก่อนการทดลอง โดยการให้ กลุ่มทดลองตอบแบบสอบถาม แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง
2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ กลุ่มทดลองผู้วิจัยให้การเข้าร่วมตามชุดกิจกรรมแนะแนวที่สร้างขึ้นทั้งหมด 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ณ ห้องแนะแนว โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองการทดลองเริ่มตั้งแต่ 21 กันยายน 2552 สิ้นสุด 16 ตุลาคม 2552
 - 2.1 ขั้นทดสอบความรู้ก่อนการใช้ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดก่อนเรียนเพื่อจะได้ทราบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มากน้อยเพียงใด
 - 2.2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ตามแผนการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง
 - 2.3 ขั้นกิจกรรม ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตาม กฎ กติกา และวิธีปฏิบัติกิจกรรม
 - 2.4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องที่ เรียนเพื่อสรุปความคิดรวบยอดแล ะหลักการสำคัญ
 - 2.5 ขั้นทดสอบความรู้หลังเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลังเรียนเพื่อทราบ ถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มากน้อยเพียงใด
3. ขั้นหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้ นักเรียน กลุ่มทดลองตอบแบบสอบถามเรื่องการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่งแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง
4. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้ง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการทดลอง

2. แบบแผนการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงทดลองแบบแผนการวิจัยของ Randomized Control Group Pretest Posttest Design ดังแสดงในตาราง

ตาราง3 แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest Posttest Design

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

RE = กลุ่มตัวอย่าง

T₁ = การทดสอบก่อนทดลองชุดกิจกรรมแนะแนวในการควบคุมตนเอง

X = การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในการควบคุมตนเอง

T₂ = การทดสอบหลังทดลองชุดกิจกรรมแนะแนวในการควบคุมตนเอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบ ประเมินการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ t-test เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบ ประเมินการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 เปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนโดยจำแนกตัวแปร โดยใช้ t-test

- 3.2 หาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการ ควบคุม ตนเอง ด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation)
- 3.3 จำนวนจำแนกของแบบ ประเมิน การ ควบคุม ตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ t-test เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ
- 3.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)
- 3.5 ทดสอบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลัง การทดลอง โดยใช้การทดสอบนัยสำคัญโดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent Samples)
- 3.6 การวิเคราะห์ประสิทธิภ าวของแผนจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 60/60 โดยใช้สูตร การหาประสิทธิภาพของแผนจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 60/60

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ซึ่งมีแนวทางการกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดการสอนคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหัดก่อนการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
Σx	แทน	คะแนนรวมของการควบคุมตนเองของนักเรียนจากการทำแบบฝึกหัดก่อนการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
n	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดก่อนการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน) หลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ΣF	แทน	คะแนนรวมของคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนจากการทำแบบฝึกหัดหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

B	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรม แนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ΣD	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
ΣD^2	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง
คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเขตเทศบาลนครระยอง

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกัน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพของนักเรียนและครู

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ กองการศึกษา
เทศบาลนครระยอง

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง
คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเขตเทศบาลนครระยอง

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาล
นครระยองจำแนกการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษรายด้าน

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลนครระยอง จำแนกการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษรายด้าน (n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.993	0.852	สูง
2. ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.322	0.805	ปานกลาง
รวม	3.766	0.811	สูง

จากตาราง 4 จากการศึกษาค้นคว้าการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลนครระยองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ สูง ส่วน ด้านความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกัน จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพของนักเรียนและครู

โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

การเปรียบเทียบ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกัน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพของนักเรียนและครู

ตาราง 5 เปรียบเทียบความแตกต่างของ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	ระหว่างกลุ่ม	185.167	2	92.584	401.131**
	ภายในกลุ่ม	137.791	597	.231	
	รวม	322.958	599		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน
(n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	\bar{x}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		3.00	2.45	1.45
ระดับสูง	3.00	-	0.55*	1.55*
ระดับปานกลาง	2.45	-	-	0.55*
ระดับต่ำ	1.45	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มี การควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ และพบว่านักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 เปรียบเทียบความแตกต่างของ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F
แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	ระหว่างกลุ่ม	310.465	2	155.232	4717.603**
	ภายในกลุ่ม	12.494	597	.021	
	รวม	322.958	599		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันมีการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน
(n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	\bar{x}	ดี	ดีพอใช้	ไม่ดี
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ		3.00	2.04	1.00
ระดับดี	3.00	-	0.96*	1.99*
ระดับพอใช้	2.04	-	-	1.04*
ระดับไม่ดี	1.00	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง
มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ และพบว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
อยู่ในระดับปานกลางมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจ
ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 เปรียบเทียบความแตกต่างของ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู (n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน และครู	ระหว่างกลุ่ม	309.013	2	154.507	6614.583**
	ภายในกลุ่ม	13.945	597	.023	
	รวม	322.958	599		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูต่างกันมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 10 เปรียบเทียบความแตกต่างของการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูที่แตกต่างกัน
(n=600)

การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	\bar{x}	ดี	ดีพอใช้	ไม่ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู		3.00	2.01	1.00
ระดับดี	3.00	-	0.99*	2.00*
ระดับพอใช้	2.01	-	-	1.01*
ระดับไม่ดี	1.00	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับสูง มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ และพบว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับปานกลางมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล วัดปากน้ำ เทศบาลนครระยอง

หาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 60/60 โดยใช้สูตรการคำนวณประสิทธิภาพ E_1 / E_2

ตาราง 11 ค่าประสิทธิภาพชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ($n = 12$)

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ΣX	A	E_1	ΣF	B	E_2	$E_1/E_2 \times 100$
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง (ควบคุมได้ไม่ยาก)	82	10	68.33	106	10	88.33	60.36
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (รู้คิด... รู้ควบคุมตนเอง)	82	10	68.33	110	10	91.67	62.64
3. รู้จักตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (สำรวจตน)	80	10	66.67	110	10	91.67	61.11
4. การไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ไม่ทำอีกแล้ว!)	81	10	67.50	112	10	93.33	63
5. การไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ขอโทษ...ที่(รบกวนเธอ)	83	10	69.17	112	10	93.33	64.56

ตาราง 11 (ต่อ)

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ΣX	A	E ₁	ΣF	B	E ₂	E ₁ /E ₂ x 100
6. การไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (กระจกส่องความรู้สึก)	85	10	70.83	113	10	94.17	66.70
7. ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย (การบ้านของชั้น)	90	10	75.00	114	10	95.00	71.25
8. ความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ (มาท่องศัพท์กันเถอะ)	85	10	70.83	114	10	95.00	67.29
9. เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจก็พยายามถามผู้รู้และการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอก ห้องเรียน (เข้าใจแล้ว)	85	10	70.83	116	10	96.67	68.47
10. การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของชั้น (ฉันทำได้!)	86	10	71.67	118	10	98.33	70.47
รวม	839	10	699.17	1152	10	937.5	74.58

จากตาราง 11 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 มีค่า E₁ / E₂ เท่ากับ 69.92/ 93.75

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 12 เปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 กลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วม ชุดกิจกรรมแนะแนว ก่อนและหลังการเข้าร่วม ชุดกิจกรรม
แนะแนว (n=12)

การควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง	\bar{x}	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	t
1.การยับยั้งการกระทำที่ไม่ เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ	ก่อนทดลอง	38.08	1.24	19.42	377.14	38.882**
	หลังทดลอง	57.50	1.00			
2.ความอดทนเมื่อเผชิญความยาก ลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ	ก่อนทดลอง	48.42	6.30	35.25	1242.56	20.607**
	หลังทดลอง	83.67	0.89			
การควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวม	ก่อนทดลอง	43.25	3.77	27.39	809.85	29.988**
	หลังทดลอง	70.59	0.95			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 พบว่า หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวด้านการ ควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การตอบแบบวัด การควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. เพื่อเปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านกา รเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน
2. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 60/60
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกชุดกิจกรรมแนะแนว

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 การศึกษาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในเขตเทศบาลนครระยอง จังหวัดระยอง จำนวน 600 คน

ตอนที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวในการ ควบคุมตนเอง ด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการพัฒนาการ ควบคุมตนเอง เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง จำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาการ ควบคุมตนเอง เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ จังหวัดระยอง ที่มีคะแนนการควบคุมตนเองตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 25 คน สุ่มครึ่งใจเข้าร่วมพัฒนาจำนวน 15 คนและมีผู้เข้าร่วมพัฒนาจำนวน 3 คนที่เข้าไม่ครบทุกครั้ง เหลือผู้เข้าร่วมพัฒนา จำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ประกอบด้วย

- 1.) แบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
 - ตอนที่ 2 แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
 - ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู
- 2.) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยัง โรงเรียนสังกัดเทศบาลนครระยองจำนวน 5 โรงเรียนเพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก ผู้อำนวยการสถานศึกษา
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยแจกให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 ฉบับ ได้รับและแบบสอบถามมีความสมบูรณ์ครบทุกฉบับ จำนวน

600 ฉบับ

3. ผู้วิจัย นำผลทดสอบสอบถามมารวบรวม ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองเป็นขั้น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง ทำการทดสอบก่อนการทดลอง โดยการให้กลุ่มทดลองตอบแบบสอบถาม แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง
2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ กลุ่มทดลองผู้วิจัยใช้การเข้าร่วมตามชุดกิจกรรมแนะแนว ที่สร้างขึ้นทั้งหมด 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที
3. ขั้นหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้ นักเรียน กลุ่มทดลองตอบแบบสอบถาม เรื่องการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่งแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง
4. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้ง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทดลอง มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การสร้างแบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์เครื่องมือเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ t- test แบบเทคนิค 25 % ของกลุ่มที่ได้คะแนนการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ สูงและกลุ่มที่ได้คะแนนการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ
3. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
4. การเปรียบเทียบ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพระหว่างครูและนักเรียน โดยใช้ F- test

ตอนที่ 2 การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 ชุด โดยรวมตามเกณฑ์ 60/60
2. เปรียบเทียบการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังที่ได้เข้าร่วม ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ t-test แบบไม่อิสระต่อกัน

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านการยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ สูง ส่วนด้านความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู แตกต่างกันมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า E_1 / E_2 เท่ากับ 69.92/ 93.75
4. หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวด้านการ ควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การตอบแบบวัด การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อภิปรายผล

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านการยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ สูง ส่วนด้านความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เริ่มรู้จักการเรียนอย่างจริงจัง มีความสามารถในการควบคุมตนเองในการทำกิจกรรมต่าง ๆ จึงสามารถยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดี และมีความ

อดทนต่อความลำบาก ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีบุคลิกภาพของอีริคสัน (ศรีเรือน แก้วกังวาน. 2548: 51; อ้างอิงจาก Erikson. 1964) ได้อธิบายถึงลักษณะความขัดแย้งทางสังคมจิตใจ 8 ขั้นตอน ลำดับที่ 4 คือระยะเอา การเอางานแข่งกับปมด้อย เด็กในวัยนี้ รู้จักเคารพระเบียบวินัยของบ้าน โรงเรียนและสังคม เป็นช่วงเวลาที่ นักเรียนมีความสามารถควบคุมกิจกรรมของตน ช่วงวัยนี้หากเด็กมีครูและพ่อแม่ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ต่างๆ เด็กจะเกิดกำลังใจมูมานะ ในทางกลับกันหากเด็กไม่มีผู้ใหญ่คอยให้คำแนะนำและให้กำลังใจ จะทำให้เด็กรู้สึกมีปมด้อย และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบิร์ก (สุรางค์ ใคว์ตระกูล . 2550:69-70; อ้างอิงจาก Kohlberg. 1976) ได้อธิบายถึงระดับและขั้นต่างๆของพัฒนาการทางจริยธรรม ระดับ 2 ได้แก่ ระดับจริยธรรมตามกฎเกณฑ์สังคม ชี้ ้นความคาดหวังและการยอมรับในสังคมสำหรับ “เด็กดี” และ ขั้นกฎและระเบียบ คือทุกคนมีหน้าที่รักษามาตรฐานทางจริยธรรม มีพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม เพื่อเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมและ หากปฏิบัติตามกฎ ระเบียบต่างๆ คือคนที่มีพฤติกรรมถูกต้อง ครูจึงสามารถช่วยพัฒนาทางจริยธรรมของนักเรียนได้ ถ้าครูมีความสัมพันธ์ดีกับนักเรียนชี้แจงเหตุผลเวลา ทำโทษ จะช่วยนักเรียนให้มีสติ มีความรับผิดชอบควบคุมความประพฤติของตนเอง ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของเคนดอลล์ และวิลคอกซ์ (Kendall & Wilcox. 1979: 1020-1029) ได้พัฒนาแบบ ประเมินค่าการควบคุมตนเอง (The Self-Control Rating Scale : SCRS) โดยให้ครูและบิดามารดา เป็นผู้ประเมินพฤติกรรมเด็ก ซึ่งประกอบด้วยแบบวัดพฤติกรรม 33 ข้อ โดยใช้มาตรฐานค่าของลิเคิร์ท 7 สเกล โดยอาศัยแนวคิดว่า การควบคุมตนเองมี องค์ประกอบ 2 ส่วนคือ องค์ประกอบด้านความคิดและ ด้านพฤติกรรม ผลปรากฏว่า เด็กที่มีการควบคุมตนเองเป็นเด็กที่มีความสุขุมรอบคอบ สามารถแก้ปัญหา และสามารถวางแผนการกระทำด้วยความสุขุม นอกจากนี้เด็กที่มีการควบคุมตนเองสามารถแสดง พฤติกรรมที่เลือกสรรแล้ว หรือสามารถยับยั้งพฤติกรรมที่ขัดต่อการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู แตกต่างกันมีการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชา ภาษาอังกฤษสูง จะมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษในระดับ สูง และในทางตรงกันข้าม ถ้านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำจะมีการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของคลอสไมเออร์ (Klausmier. 1961:306) ได้ กล่าวถึงหนึ่งในองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่

ความพร้อมทางด้านร่างกายและสติปัญญาความสามารถทางด้านทักษะร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ ทศนคติ ค่านิยม ความรู้สึกรู้สีกกับตนเอง ความเข้า ใจสถานการณ์ อายุ เพศ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ แชพเลย์ (Shapley, 1993: 98) ได้ศึกษาเรื่องเมตาคognition ชั้น แรงจูงใจ และการเรียนรู้ : การศึกษาการใช้และพัฒนาการของการควบคุมตนเองในการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ส่วนในเรื่องของทฤษฎีเชาวันปัญญานักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความเชื่อมั่นสูงกว่ากลุ่มควบคุม นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะใช้กลวิธีการประเมินตนเอง การจัดรวบรวมและการเปลี่ยนแปลง รูปแบบ ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะใช้กลวิธี ขอความช่วยเหลือจากครู และใช้กลวิธี ที่ไม่ใช่กลวิธีควบคุมตนเองในการเรียน และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยวรรณ พันธุ์มงคล (2542) ได้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อการมีวินัยในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกการควบคุมตนเอง มีคะแนนการมีวินัยในตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

เมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับดี จะมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษในระดับ สูง และในทางตรงกันข้ามถ้านักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ต่ำจะมีการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษในระดับไม่ดี ซึ่งเป็นไปตาม ทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียนของมาร์ติน เมร์ (Martin Maehr) (ซูซีฟ อ่อนโคสูงและอนุสรณ์ อรรถศิริ. 2549; 11; อ้างอิงจาก Martin Maehr.2004) เสนอทฤษฎีไว้ว่า นักเรียนทุกคนถูกจูงใจให้ทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่มีนักเรียนบางคนที่สามารถ จูงใจให้ทำพฤติกรรมตามที่ครูต้องการได้ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนเลือกที่จะลงทุนทุ่มเทพลังงาน และความพยายามในการกระทำพฤติกรรมในระดับที่ แตกต่างกัน เมร์เห็นว่าการจูงใจคือการลงทุน ส่วนบุคคล อันหมายถึงการทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ของบุคคลที่มีต่อการทำงาน ซึ่งแต่ละบุคคลลงทุนแตกต่างกัน ทำให้บางคนประสบความสำเร็จ บางคนประสบความล้มเหลว การเรียน จึงเป็นงานที่ต้องลงทุน (มีแรงจูงใจ) จึงจะประสบความสำเร็จได้ นักเรียนจะลงทุนในการเรียนอย่างไร มากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับการตีความหรือแปลความหมายสถานการณ์ในห้องเรียนของตนเอง จากองค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ ความเชื่อในพลัง ความสามารถแห่งตน และเป้าหมายที่กำหนดแนวทางในการกระทำผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัย ของจาโคโบวิตส์ (Jakobovits. 1971:85) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

พบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดทางการเรียนก็สามารถที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้ไม่ยากนัก ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติและแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศ และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของนิวัติ โพธิ์จักร (2549: 42) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูอยู่ในระดับสูง จะมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษในระดับ สูง และในทางตรงกันข้ามถ้านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู ในระดับต่ำ จะมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษในระดับ ต่ำ ซึ่งเป็นไปตามการรายงานของยูเนสโก (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์และคมเพชร ฉัตรศุภกุล. 2543; 16; อ้างอิงจาก UNESCO: 76-77) ว่า อาจารย์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งที่จะทำให้การดำเนินงานของสถาบันมีคุณภาพก้าวหน้า เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาโคแกน (Cogan. 1975: 135-139) พบว่า อาจารย์ที่แสดงความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรกับผู้เรียนมากเท่าใด ก็ทำให้ผู้เรียนพร้อมที่จะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งอาจารย์มีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีความศรัทธาในตัวอาจารย์จะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ดังนั้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งและ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของโอโนดา (พวงสร้อย วรกุล. 2522; 19; อ้างอิงจาก Onoda. 1975:7726-A) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบและควบคุมตนเองได้ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครู ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเป็นคนที่ไม่สนใจ การเรียน ไม่เอาใจใส่การเรียน มีความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ดี และมีความสับสน วุ่นวายใจ และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกมลรัตน์ พิชัยวงศ์ (2549:101) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิถีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครูต่างกันมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิถีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า E_1 / E_2 เท่ากับ 69.92/ 93.75 ซึ่งพบว่าชุดกิจกรรม

แนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นนั้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดทั้ง 10 ชุด ที่เป็นเช่นนี้เพราะกิจกรรมในชุดกิจกรรมแนะแนวมีความสอดคล้องกันของจุดประสงค์และเนื้อหา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วยตนเอง ให้นักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นและการกล้าแสดงออก โดยจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น และให้ความร่วมมือ ในการร่วมกิจกรรม เป็นอย่างดี กิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียน จึงสามารถนำสิ่งที่ได้จากกิจกรรมไปพัฒนาตนเอง และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในอนาคตได้ ซึ่งเหตุผลที่นักเรียนให้ความสนใจในการร่วมกิจกรรมครั้งนี้มาก เนื่องมาจากการเรียนการสอน มีความหลากหลายในการจัดกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้นำกิจกรรมกลุ่มมาใช้ ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคดังนี้ กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ บทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่ม และ กรณีตัวอย่าง เป็นต้น ทั้งยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เน้นการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามขอบข่ายของกรมวิชาการ (2544: 25) ที่ได้สรุปถึงการจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการศึกษา นั่นคือการมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองในด้านการเรียนอย่างเต็มตามศักยภาพ รู้จักแสวงหาและใช้ข้อมูลประกอบ การวางแผนการเรียน การศึกษาต่อได้ อย่างมีประสิทธิภาพ มีเทคนิค วิธีการและทักษะการเรียนรู้ มีนิสัย ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนและสามารถวางแผนการเรียน การศึกษาต่อได้อย่างเหมาะสมกับตนเอง ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของจิตวิไล ประไมย์ (2548: 98-100) ที่ได้ศึกษาผลของการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้คิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสวนบัว เขตพญาไท กรุงเทพฯ ผลการวิจัย สรุปได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้คิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เรื่องการคิดสร้างสรรค์และกระบวนการคิดขั้นพื้นฐาน ที่สร้างขึ้นมี จำนวน 16 ชุด ชุดการสอนแต่ละชุด มีค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 อยู่ระหว่าง 69.75-97.18 ก่อนและหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้คิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีการรู้คิด เรื่องการคิดสร้างสรรค์และกระบวนการคิดขั้นพื้นฐาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสายบัว นนทศิลา (2548: 69-72) ได้ศึกษาผลของการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาด้านสังคมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาด้านสังคมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 17 กิจกรรม มีค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 อยู่ระหว่าง 44.00-87.23 และ 54.89-91.91 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่เข้าร่วม กิจกรรม มีการพัฒนาด้านสังคมเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวด้านการ ควบคุมตนเองด้านการ เรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การตอบแบบวัดการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ดีขึ้น

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ก่อนการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริม การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาชุดกิจกรรม แนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แต่ละชุดใช้เทคนิคต่างๆ ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น เทคนิค กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ การอภิปรายกลุ่ม บทบาทสมมติ และกรณีตัวอย่าง ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมไม่ซ้ำซาก ไร้ความสนใจผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียน รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา และนักเรียนได้มีโอกาสตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจของตนเองจากการทำแบบฝึกหัดหลังเรียน เป็นการชักจูงให้นักเรียนสนใจในการร่วมกิจกรรม และทำให้นักเรียนมีการ ควบคุมตนเอง เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปที่ทิศนา แคมมณี (2545: 139-147) กล่าวถึง กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ว่าเป็นการรวมตัวกันของกลุ่มเพื่อปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมาย เพื่อให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึกและการเรียนรู้ เพื่อนำ มาวิเคราะห์หรืออภิปรายให้เกิดการเรียนรู้ จนได้ข้อสรุปที่ชัดเจน รวมทั้งการกระตุ้นให้ผู้เรียน นำการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติหรือใช้ในชีวิตประจำวัน และดารกา วรรณวิช (2549: 176- 178) ได้กล่าวถึงการอภิปรายกลุ่ม นั้น ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดง ความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ เรียนกว้างขึ้น และ สรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม และได้สรุปการแสดงบทบาทสมมติ คือวิธีสอนที่ผู้ สอน สร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง มาให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่า เหมาะสม ผู้สอนใช้ความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และ สร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน รู้จักปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และแก้ไข ปัญหาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และ สมพงษ์ จิตระดับ (2530:85-86) กล่าวถึงการนำกรณีตัวอย่างไปใช้ ครูจะต้องสามารถเตรียมกระบวนการ และลำดับขั้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนศึกษาเรื่องที่สมมติ ขึ้นจากความเป็นจริง และตอบประเด็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วนำคำตอบและเหตุผลที่มาของคำตอบ นั้นมาใช้เป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้อง กับงานวิจัยของทัศนัยวรรณ จินตสุธานนท์ (2546: 49) ได้ศึกษาผลของการใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลชัยภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มีการควบคุมตนเอง ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ภายหลังจาก ที่นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มีการพัฒนาการควบคุมตนเองดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้แบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งในการนำแบบสอบถามไปใช้นั้น ควรที่จะพิจารณาถึง

1.1 ผู้ที่ต้องการนำแบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปใช้ ควรศึกษาวิธีใช้จากคู่มือการดำเนินการใช้การควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้เข้าใจ และมีการทดลองทำแบบทดสอบด้วยตนเอง ก่อน เพื่อให้มีความเข้าใจมากขึ้น

1.2 ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งควรคำนึงถึงจำนวนของนักเรียน และผู้ดำเนินการ ควบคุมแบบ สอบถามให้เป็นไปอย่างเหมาะสมกัน เพื่อให้จะได้มีการอธิบายรายละเอียดและวิธีการทำ แบบสอบถามให้นักเรียนอื่นๆ เข้าใจได้อย่างทั่วถึง ตรงกันและมีความถูกต้อง

2. จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ

2.1 ในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้สอนควรได้ศึกษาคำชี้แจง ในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริม การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ควรเตรียมสื่อ อุปกรณ์ และสถานที่ให้พร้อมก่อนสอนทุกครั้ง

ข้อเสนอแนะทั่วไปในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่ ส่งผลต่อ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น สังคมเพื่อน สภาพแวดล้อมในครอบครัว เป็นต้น

2. ควรมีการติดตามผลเป็นระยะ เช่น ทุก 3 เดือน หรือ 6 เดือน เพื่อศึกษาความคงทนของ การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีการจัดการที่ดียิ่งขึ้น

3. ในการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ครั้งต่อไปควรมีการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ พิชัยวงศ์. (2549). ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี . ปรินญา นิพนธ์ กศ .ม. (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2544). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา พูนสุข . (2542). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญญาเงื่อนไข เป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง) อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต และคณะ . (2533). ความสามารถในการควบคุมตนเองของเด็กไทยในแง่ของ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษา การฝึกทักษะ และการพัฒนา จิตลักษณะ เพื่อการสร้างพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ.(รายงานการวิจัย ฉบับที่ 44). กรุงเทพฯ:สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตติไล ป ระไมย์ . (2548). การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา การรู้คิด ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสวนบัว เขตพญาไท กรุงเทพฯ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา การแนะแนว).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ช่อลดดา ขวัญเมือง. (2541). กิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: วิทย์พัฒน.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูงและ อนุสรณ์ อรรถศิริ. (2549). รายงานการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจ ในการเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐวัตร ลุณหงส์ . (2544). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางครอบครัว สังคม และ สภาพแวดล้อมกับการควบคุมตนเองและการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน : ศึกษา เฉพาะนัก เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสมุทรปราการ . วิทยา นิพนธ์ .สส.ม. (การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม). สมุทรปราการ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.

- ดารกา วรรณวนิช. (2549) . *เอกสารประกอบการสอนวิชา 361: ยุทธศาสตร์การสอน (Teaching Strategies)*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดาร์ตัน ยินดีพบ. (2548). *การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา คุณธรรมและจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2*. สารนิพนธ์ กศ .ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทัตไฉนวรรณ จินตสุธานนท์ (2546). *ผลของการใช้ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนา การควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลชัยภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ*. วิทยานิพนธ์ กศ .ม.(จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แชมมณี. (2522). *กลุ่มสัมพันธ์ ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: บุรพาศิลป์การพิมพ์.
- ทิตนา แชมมณี. (2545). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แชมมณี (2545). *กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน* . กรุงเทพฯ : นิธิินแอดเวอร์ไทซิง กรุ๊ป.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา* . (เอกสารและ ตำรา). ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นิธิวดี โพธิจักร์ (2549) . *การใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประดินันท์ อุปรมัย. (2523). *“การจัดบรรยากาศในชั้นเรียน” เอกสารประกอบการสอนชุดระบบ การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สารมवलชน.
- ประทีป จินนี่ . (2540). *วิชาการวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม* . (เอกสารประกอบ การสอน). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประสาท อิศรปริดา.(2549). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา*. ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตรพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา* . ปริญญาานิพนธ์ กศ .ม. (การศึกษาพิเศษ) . กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปิยวรรณ พันธุ์มงคล .(2542). ผลของการใช้โปรแกรม การกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการมีวินัยในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค .ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และคมเพชร ฉัต รศุภกุล. (2543). รายงานวิจัย เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนและ การศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น . กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พรณี เกษกมล. (2540,). การควบคุมตนเอง. วารสารแนะแนว. 31(167):24-30.
- พิมผกา อัครคะพู . (2543) . ผลการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อ ความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม). ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล อ้นประเสริฐ. (2551) . เอกสารประกอบการสอนวิชา นน 317: การสอนกิจกรรมแนะแนว ในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชา การแนะ แนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มัลลิกา กาลกฤษณ์ . (2546). การเปรียบเทียบผลของการใช้กรณีตัวอย่างกับการควบคุมตนเอง ที่มีต่อพฤติกรรม การอนุรักษ์สาธารณสุขสมบัติโรงเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร . ปริญญา นิพนธ์ กศ. ม. (จิตวิทยา การศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ . (2539).เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับ บประถมศึกษา . นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช .
- มาลี จุฑา. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: อักษราพัฒนา.
- รมยชนก เข้มเจริญ. (2546). พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขต ปทุมวัน ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ . ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรสิริ ลิขิตวงศ์ . (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระจับปี่นิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร . ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทร- วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วันวิสา พงษ์ผล .(2546).การเปรียบเทียบผลของการปรับสีนใหม่และการควบคุมตนเองที่มีพฤติกรรม ม
ที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
บ้านตำหุ (วิงประชาสเคราะห์) อำเภอบราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
ถ่ายเอกสาร.

วินัดดา ปิยะศิลป์. 'ไม่สนใจเรียน'. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : [http://www.geocities.com/
thaichildrenhospital/mfm/mfm7.htm](http://www.geocities.com/thaichildrenhospital/mfm/mfm7.htm). (วันที่ค้นข้อมูล: 6 กรกฎาคม 2551).

วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์ – มีนาคม). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย: เรื่องง่ายๆที่บางครั้ง
ก็พลาดได้. วารสารข่าวสารการวิจัยการศึกษา. 18(30):9.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2548). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เรา รู้เขา). กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

ศุภวดี บุญวงษ์. (2527) . ตำรากิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. สงขลา : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

สมพงษ์ จิตระดับ . (2530). กระบวนการสอนจริยศึกษา. เอกสารคำสอนวิชาพฤติกรรมกรรมการสอน
ภาควิชาประถมศึกษา: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต . (2541). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัฒนา ทองนุ่น. (2548). การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา ด้านการศึกษาและอาชีพ
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2550). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายบัว นนทศิลา . (2548). การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา ด้านสังคม
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อรพลอย เกษมสันต์ ณ อยุธยา. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบการควบคุมตนเองและมโนภาพแห่งตน
ของนักศึกษาวัยรุ่นที่อาศัยอยู่หอพักกับนักศึกษาวัยรุ่นที่อยู่ตามบ้าน . ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยา พัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ .
ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา วิไลพงษ์ . (2545). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสีนใหม่
เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวรรณวิทย์

เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร . ปริญญาโท กศ .ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- Anderson Gary J. (1970). "Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning".
American Educational Research Journal, 7, No. 2, 135-152.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundation of Thought and Action*. Englewood Cliffs, N.J.:
Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1977). *Social Learning theory*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Bandura, A. and Walters, R.H. (1963). *Social Learning and Personality Development*. N.Y.:
Holt, Rinehart and Winston.
- Skinner, B.F. (1959). *Science and Human Behavior*. N.Y.: Macmillan.
- Cogan, Morris L. (1975). "Studies of Teacher Behavior". *The Journal of Experimental
Education*. 26: 135-139; January 1975.
- Cormier, William H. and Cormier, Sherilyn L. (1979). *Interviewing Strategies for Helpers: A
Guide to Assessment. Treatment and Evaluation*. California: Brook/Cole.
- Eysenck, H. J., W. Arnold and R. Meili. (1972). *Encyclopedia of Psychology*. V.1. London:
Herder and Herder.
- Jakobovitz, L.A. (1971). *Foreign Language Learning*. Rowley, Mass: Newberry House.
- Kanfer, Frederick H. and Jane Zick. (1974, January) "Self-control Training: The Effects of
External Control on Children's Resistance to Temptation," *Development Psychology*.
10:108-115.
- Kendall, P.C. and L.E. Wicox. (1979, May). "Self-Control in Children: development of a
Rating Scale," *Journal of consulting and clinical psychology*. 47: 1020-1029.
- Kharmar, Nayef. (1971, July). "Motivation and Young Foreign Language Learner," *English
Language Teaching Journal*. 31: 103-111.
- Tyler, Louis L. (1964). "The Concept of an Ideal Teacher Student Relationship," *The Journal
of Educational Research*. 58(6) : 112-117.
- McColman, James Westley. (July, 1975). *Relationship between the Use of Learning Activity
Packages, Group Activity and the Preference of Student toward the Social Study
Course*. Dissertation Abstract International. 31(1): 109-A.

- Mehren, Williams. (1976). *A measurement and Evaluation and Psychology*. N.Y.: Holt Rinehart and Winston.
- Myers, Albert E. "Risk Taking and Academic Success and Their Relation to An Objective Measure of Achievement Motivation", *Educational and Psychological Measurement*, Vol.25, p. 355-359, 1965.
- O'Leary, S. G., and Dubey, D.R. (Fall 1979). Application of Self Control Procedures by Children: A Review. *Journal of Applied Behavior Analysis*. 12, 449-465.
- Pintrich, P.R., Robert W., & De-Groot, E.V. (1990). Classroom and individual differences in early adolescent motivation and self-regulated learning. *Journal of Educational Psychology*. 1: 33-40.
- Rosenbaum, Micheal. (1980, January). "A Schedule for Assessing Self Control Behavior, Preliminary Finding," *Behavior Therapy*. 11: 109-121.
- Russell, Ivan L., "Motivation for school Achievement: Measurement and Validation," *The Journal Educational Research*, Vol.62, p.263-266, February, 1969.
- Ryans, David G. (1960). *Characteristic of teacher*. Manasha: George Banta Company.
- Sagotsky, G., Patterson, C.J., and Lepper, M.R. (1978). *Training Children's Self-Control: A Field Experiment in Self-Monitoring and Goal-Setting in the classroom*. *Journal of Experimental Child Psychology*. 25, 242-253.
- Shapley, K.S. (1993). *Metacognition, motivation and learning: A study of sixth-grade middle school students' use and development of self-regulated learning strategies*. [CD-ROM]. Abstract from ProQuest File: Dissertation Abstract Item: 9403382.
- Thoreson, Carl E. and Michael J. Mahoney. (1974). *Behavioral Self-Control*. New York: Holt, Rinehart and Winton.
- Tomon, S.H.O. (1977, January). *A Diachronic and Synchronic Study of the Motivation for Learning English in Nigeria*. *English Language Teaching Journal*. 31 (22):149-158.
- William, J.E. (1996). The relationship between efficacy for self-regulated learning and domain specific academic performance, controlling for test anxiety. *Journal of Research and Development in Education*. 39 (2):77-80.
- Wilson, Terence G. and Daniel K. O'Leary. (1980). *Principle of Behavior Therapy*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. หนังสือขอความอนุเคราะห์
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10617

วันที่ 25 พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวกัลยา ถนอมถิ่น นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ และ อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ และ อาจารย์สกล วรเจริญศรี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ / แบบสอบถามแรงจูงใจการเรียนภาษาอังกฤษ / แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู / แบบสังเกตและบันทึกการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ / แบบประเมินการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกัลยา ถนอมถิ่น และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/1๐๖16

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๕ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

เนื่องด้วย นางสาวกัลยา งามอมถีน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทนา วงษ์อินทร์ และ อาจารย์ฉัตรทิรา จารุเพ็ง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ / แบบสอบถามแรงจูงใจการเรียนภาษาอังกฤษ / แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู / แบบสังเกตและบันทึกการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ / แบบประเมินการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกัลยา งามอมถีน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086-534-7960

ที่ ศธ 0519.12/๑๗๖๔

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

15 กันยายน 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ

เนื่องด้วย นางสาวกัลยา ถนอมถิ่น นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และ อาจารย์ คร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่เพื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 / แบบประเมินตนเอง ในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และ แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ, สัมภาษณ์ระหว่างนักเรียนกับครู กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คน ในระหว่างเดือน กันยายน - พฤศจิกายน 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวกัลยา ถนอมถิ่น ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086-5347-960

แบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้สอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. ให้นักเรียนเติมข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ และทำเครื่องหมาย ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด และทำเครื่องหมาย ลงในข้อความแต่ละข้อที่นักเรียนเลือก ดังนี้

จริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับตัวนักเรียนมากที่สุด

จริงมาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับตัวนักเรียนมาก

จริงปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับตัวนักเรียนปานกลาง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับตัวนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับตัวนักเรียนน้อยที่สุด

3. แบบสอบถามทั้งหมดมี 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อนำไปประกอบการวิจัยเรื่อง “ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียน ช่วยตอบแบบสอบถามโดยอ่านข้อความที่ละเอียดและพิจารณาตอบตามความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนและขอความกรุณาให้ตอบแบบสอบถามทุกข้อโดยแต่ละข้อตอบเพียงคำตอบเดียว โดยคำตอบของนักเรียนไม่มีข้อใดถูกผิด และไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนี้ นักเรียนไม่ต้องลงชื่อของนักเรียนไว้ คำตอบทั้งหมดจะเก็บเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนให้มากที่สุด
โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

กัลยดา ถนอมถิ่น

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**แบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

ตอนที่ 1
คำชี้แจง

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เมื่ออ่านข้อความแล้วกาเครื่องหมาย /
ลงในช่องว่าง หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

- 1.) เพศ ชาย หญิง
- 2.) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป
 - คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.00 – 2.99
 - คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.00 ลงมา

ตอนที่ 2 แบบประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เป็นพฤติกรรมของนักเรียน ถ้าข้อความใดตรงกับพฤติกรรมของนักเรียน ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียน

ข้อ	ข้อคำถาม	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>ด้านการยับยั้งการกระทำตามความต้องการของตนในการเรียนภาษาอังกฤษ</u>					
1	ข้าพเจ้าแอบอ่านหนังสืออื่นที่ไม่ใช่หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2	ข้าพเจ้าไม่เอางานอื่นมาทำในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
3	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากวิชาที่เรียน					
4	ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าแอบนำงานอื่นขึ้นมาทำ					
5	ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าแอบวาดรูปในสมุดหรือหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ					
6	ข้าพเจ้ามีสมาธิจดจ่อกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
7	ข้าพเจ้าไม่แกล้งเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
8	ข้าพเจ้าชอบแหย่เพื่อนในห้องในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
9	ข้าพเจ้าชอบคุยเสียดังในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
10	ข้าพเจ้าชอบย้ายที่นั่งสลับกับเพื่อนเป็นประจำในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
11	ถึงแม้ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่ทำหน้าอ					
12	ข้าพเจ้ามักทำหน้าที่เป็นล่ามขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
13	ข้าพเจ้าแสดงสีหน้าบึ้งตึงเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถามในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
	<u>ด้านความอดทนเมื่อเผชิญ ความยากลำบากในการเรียน ภาษาอังกฤษ</u>					
14	ข้าพเจ้าส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลาทุกครั้ง					
15	ข้าพเจ้าตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู					
16	ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษให้เสร็จก่อนเวลาส่งงาน					
17	ข้าพเจ้าพยายามทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
18	ข้าพเจ้าทำแบบฝึกหัดการบ้านวิชาภาษาอังกฤษครบทุกข้อตามที่ครูสั่ง					
19	ข้าพเจ้าพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกครั้ง ถ้ามีโอกาสเพื่อให้จำได้					
20	ข้าพเจ้าท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวัน					
21	ข้าพเจ้าไม่ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษตามที่ครูมอบหมาย					

ข้อ	ข้อคำถาม	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
22	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการท่องศัพท์ ภาษาอังกฤษ					
23	ข้าพเจ้ารีบถามครู เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียน วิชาภาษาอังกฤษ					
24	ข้าพเจ้าถามเพื่อนที่เรียนเก่งในวิชา ภาษาอังกฤษ เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
25	ข้าพเจ้าปรึกษารุ่นพี่ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษเก่ง เมื่อบทเรียนวิชา ภาษาอังกฤษยากขึ้น					
26	ข้าพเจ้าไม่คิดจะถามครู เมื่อมีข้อสงสัย ในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
27	ข้าพเจ้าฟังเพลงภาษาอังกฤษ เพื่อต้องการออกเสียงให้ถูกต้อง					
28	ข้าพเจ้าฟังเพลงภาษาอังกฤษเพื่อให้รู้ คำศัพท์มากขึ้น					
29	ข้าพเจ้าหมั่นชมภาพยนตร์ที่พากย์เสียงเป็น ภาษาอังกฤษ					
30	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นอ่านนิทานภาษาอังกฤษ					
31	ข้าพเจ้าฝึกอ่านป้ายโฆษณาที่มี ภาษาอังกฤษ					
32	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ เพิ่มเติมนอกเหนือจากในห้องเรียน					
33	ข้าพเจ้าไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม แม้ว่าผลการเรียนไม่ดี					

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
34	ข้าพเจ้าจับกลุ่มกับเพื่อนเพื่อติววิชา ภาษาอังกฤษ					
35	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือที่เป็น ภาษาอังกฤษ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าทุ่มเทพลังให้กับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้เมื่อต้องทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษที่ยาก					
3	ข้าพเจ้าส่งงานวิชาภาษาอังกฤษทันเวลาอย่างสม่ำเสมอ					
4	ทุกครั้งที่ทำกรบ้านวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบทำข้อยากมากกว่าข้อย่าง					
5	ขณะกำลังอ่านหนังสือ ข้าพเจ้ามักสนใจความหมายของคำที่ไม่เคยรู้มาก่อนในห้องเรียน					
6	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจมากขึ้น เมื่อรู้ตัวว่ามีความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าเพื่อน					
7	เมื่อต้องเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่ยาก ข้าพเจ้าจะอ่านซ้ำๆ หลายครั้งจนเข้าใจ					
8	ข้าพเจ้ามีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้ตัวว่าเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ทันเพื่อน					
9	ข้าพเจ้าตั้งใจทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษตามที่ได้รับมอบหมาย					
10	ข้าพเจ้าต้องการค้นคว้าคำที่ไม่เคยเรียนมาก่อนให้รู้จริง					
11	ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยที่สุด					
12	ข้าพเจ้ารู้สึกฝืนใจเมื่อต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
13	ข้าพเจ้ามานั่งรอครูในห้องเรียนก่อนเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษเสมอ					
14	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียนเสมอ					
15	ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลาทุกครั้งมากกว่าวิชาอื่น					
16	ข้าพเจ้าไม่อยากขาดเรียนวิชาภาษาอังกฤษแม้แต่คาบเรียนเดียว					
17	การตั้งใจเรียนไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น					
18	เมื่อผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษออกมาไม่ดี ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องพยายามตั้งใจเรียนมากขึ้น					
19	ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายว่าจะต้องได้เกรด 4 ในวิชาภาษาอังกฤษ					
20	ข้าพเจ้าคบเพื่อนที่มีเป้าหมายคล้ายคลึงกัน					
21	ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายไว้ว่าต้องทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษให้ดีกว่าเดิม					
22	ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยไม่คำนึงถึงคะแนนสอบในภาคการเรียนนี้					
23	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนมากขึ้นเพื่อให้ได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น					
24	ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพในอนาคต					

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
25	ข้าพเจ้าหวังว่าถ้าทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษได้ดี ทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจในตัว of ข้าพเจ้า					
26	ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษได้ดี ทำให้เป็นที่รักของครู					
27	ข้าพเจ้าหวังว่าถ้าคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษดี ย่อมเป็นที่ยอมรับของเพื่อน					
28	ข้าพเจ้ากังวลใจมาก เมื่อทำข้อสอบแล้ว ไม่ได้คะแนนตามที่คาดหวังไว้					
29	ข้าพเจ้าต้องการให้ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษเห็นว่าข้าพเจ้าเก่ง					
30	ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจเรียน เพื่อที่จะสามารถทำการบ้านได้					
31	เมื่อข้าพเจ้าได้คะแนนน้อย ข้าพเจ้าคิดหาวิธีการใหม่ๆที่จะช่วยทำให้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น					
32	เมื่อข้าพเจ้าได้คะแนนน้อยในวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะขยันเรียนมากขึ้น					
33	ข้าพเจ้าตั้งใจเป้าหมายไว้ว่าจะทำงานที่ได้รับมอบหมายในวิชาภาษาอังกฤษให้สำเร็จ					
34	ข้าพเจ้าตั้งความหวังมุ่งให้ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น					
35	ข้าพเจ้าแน่วแน่ในการทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษให้ได้คะแนนสูงที่สุด					
36	เมื่อครูชมเพื่อนที่ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษถูกต้อง ข้าพเจ้าเกิดความปรารถนาให้เป็นเช่นนั้น					

ข้อ	ข้อคำถาม	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
37	ข้าพเจ้าทบทวนหาข้อบกพร่องของตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
38	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือจนสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษ					
39	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้คะแนนสูง					
40	ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดตามที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้ได้คะแนนในวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น					
41	ข้าพเจ้าต้องการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษนอกเหนือจากในห้องเรียน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่สนใจปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
2	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ แสดงความรู้สึกเป็นห่วงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนทุกคน					
3	ข้าพเจ้าไม่พอใจ เมื่อครูสอนวิชาภาษาอังกฤษแนะนำเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
4	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนอย่างเท่าเทียมกัน					
5	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความเห็นอกเห็นใจนักเรียน					
6	ครูแสดงท่าทางไม่สนใจนักเรียน					
7	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับครูสอนวิชาภาษาอังกฤษได้					
8	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษรับฟังเหตุผลของข้าพเจ้า					
9	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษให้คำปรึกษาเกี่ยวกับบทเรียนภาษาอังกฤษแก่ข้าพเจ้าเสมอ					
10	ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ					
11	เมื่อพบครูสอนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าแสดงความเคารพครูเสมอ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
12	ครูภาษาอังกฤษไม่รับฟังความคิดเห็นของ ข้าพเจ้า					
13	เมื่อครูสอนวิชาภาษาอังกฤษแนะนำสิ่งใด ข้าพเจ้าปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ					
14	ข้าพเจ้าช่วยถือสื่อหรืออุปกรณ์การเรียน การสอนให้ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ					
15	ข้าพเจ้าตอบคำถามครูสอนวิชา ภาษาอังกฤษเมื่อครูให้แสดงความเห็น					
16	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษชมเชยเมื่อข้าพเจ้า ตอบคำถามภาษาอังกฤษถูกต้อง					
17	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสซักถามเมื่อมีข้อสงสัยใน บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
18	เวลาครูสอน ครูซักถามเป็นระยะ เพื่อจะตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจบทเรียน วิชาภาษาอังกฤษที่เรียนหรือไม่					
19	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษแสดงความรักต่อ นักเรียนเท่าเทียมกัน					
20	เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัย ครูอธิบายข้อสงสัย จนกว่านักเรียนจะเข้าใจ					

*****ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ*****

ตาราง 13 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริม การควบคุมตนเอง ด้านการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ครั้งที่	สิ่งที่พัฒนา	จุดมุ่งหมาย	เทคนิค	ชื่อกิจกรรม
1	การสร้างสัมพันธภาพ และทำความเข้าใจจุด กิจกรรมแนะแนวเพื่อ ส่งเสริมการควบคุม ตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษของ นักเรียน	1.1 เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียน ในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 1.2 เพื่อให้นักเรียนที่เข้าร่วมเพื่อส่งเสริม การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษทราบจุดมุ่งหมายของ การเข้าร่วมกิจกรรม การปฏิบัติตามระเบียบ ของชุดกิจกรรมแนะแนวและขั้นตอน ในการควบคุมตนเองได้ถูกต้อง	กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์ และ การบรรยาย ซักถาม	ปฐมนิเทศ
2	ความเข้าใจเกี่ยวกับ การควบคุมตนเอง	1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ ในการควบคุมตนเอง 1.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นผลดีของควบคุม ตนเอง 1.3 เพื่อให้นักเรียนเกิดความต้องการ ที่จะควบคุมตนเอง	กรณีตัวอย่าง	ควบคุมได้ ไม่ยาก
3	ความเข้าใจเกี่ยวกับ การควบคุมตนเอง ด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	1.1 เพื่อให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ของตน ในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 1.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญ ของการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 1.3 เพื่อให้นักเรียนเกิดความต้องการ ที่จะควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	การอภิปราย กลุ่ม	รู้จักคิด... รู้จักควบคุมตนเอง

ครั้งที่	สิ่งที่พัฒนา	จุดมุ่งหมาย	เทคนิค	ชื่อกิจกรรม
4	1. รู้จักตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. การสัญญากับตนเอง	<p>เพื่อให้นักเรียนทบทวนพฤติกรรมของตนในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>เพื่อให้นักเรียนแยกแยะพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม</p> <p>เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้วิธีการในการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>เพื่อให้นักเรียนมีเป้าหมายในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>	กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์ และบทบาท สมมติ	สำรวจตน
5	การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ - การไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	<p>1.1 เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียในการทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>1.2 เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการในการควบคุมตนเองไม่ให้ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>1.3 เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีการในการไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>	การอภิปราย กลุ่ม และ บทบาท สมมติ	ไม่ทำอีกแล้ว!
6	การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ - การไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	<p>1.1 เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนที่ถูกรบกวนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>1.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียของการรบกวนเพื่อนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>1.3 เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีการที่จะไม่รบกวนเพื่อนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>	กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์ และ การอภิปราย กลุ่ม	ขอโทษ...ที่ (รบกวนเธอ)

ครั้งที่	สิ่งที่พัฒนา	จุดมุ่งหมาย	เทคนิค	ชื่อกิจกรรม
7	การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ - การไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	1.1 เพื่อให้นักเรียนรับรู้ความรู้สึกจากสีหน้า 1.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียของการแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1.3 เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีในการไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1.4 เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีในการไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์	กระจกส่อง ความรู้สึก
8	ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ - ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย	1.1 เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนตนเองเกี่ยวกับการบ้านของตนในรอบสัปดาห์ 1.2 เพื่อให้นักเรียนได้เล่าปัญหาและอุปสรรคในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายของตนเอง 1.3 เพื่อให้นักเรียนหาวิธีที่จะผ่านพ้นความยากลำบากในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย 1.4 เพื่อให้นักเรียนฝึกการแก้ปัญหาความยากลำบากในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย	กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์ และ การอภิปราย กลุ่ม	การบ้าน ของฉัน
9	ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ - ความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้	1.1 เพื่อให้นักเรียนเล่าปัญหาและอุปสรรคในการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษของตน 1.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 1.3 เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ 1.4 เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ 1.5 เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้	กิจกรรมกลุ่ม สัมพันธ์	มาท่องศัพท์ กันเถอะ

ครั้งที่	สิ่งที่พัฒนา	จุดมุ่งหมาย	เทคนิค	ชื่อกิจกรรม
10	ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ - เมื่อ นักเรียนไม่เข้าใจก็พยายามถามผู้รู้ - การหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน	1.1 เพื่อให้นักเรียนทบทวนปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ 1.2 เพื่อให้นักเรียนหาวิธีการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของตน 1.3 เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม 1.4 เพื่อกระตุ้นนักเรียนรู้วิธีการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน 1.5 เพื่อให้นักเรียนรู้แหล่งการเรียนรู้และวิธีการค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน	การอภิปราย กลุ่ม และ บทบาทสมมติ	เข้าใจแล้ว
11	การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของชั้น	1.1 เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง 1.2 เพื่อนักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตน 1.3 เพื่อส่งเสริมนักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเองที่จะควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป	การอภิปราย กลุ่ม	ฉันทำได้!
12	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนและสรุปวิธีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้นกับตนเองภายหลังการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนสามารถนำวิธีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	การบรรยาย	ปัจฉิมนิเทศ

**ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ระยะเวลากิจกรรมละ 50 นาที**

คำชี้แจง

1. การเตรียมตัวของครู

1.1 ก่อนทำกิจกรรมครูต้องอ่านคำชี้แจงในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว คู่มือครูและคู่มือนักเรียนให้ครบและทำความเข้าใจให้ดี

1.2 ครูต้องเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้พร้อมและปฏิบัติตามคู่มือครูเป็นหลัก

2. การจัดกิจกรรม

2.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้
การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่
ไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียน ไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่แสดง
สีหน้าเพื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักเรียน
พยายามทำการทำงานที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนพยายามท่องศัพท์ให้จำได้ เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจก็
พยายามถามผู้รู้ นักเรียนหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน

2.2 ดำเนินกิจกรรมแนะแนวตามขั้นตอนกิจกรรมในคู่มือครู

3. บทบาทของครู

3.1 ชี้แจงการเรียนรู้ด้วย ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษแก่นักเรียน

3.2 เสนอกิจกรรมด้วยการใช้ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษ มีวิธีดำเนินการดังนี้

3.2.1 นักเรียนทำแบบสอบถามและแบบฝึกหัดก่อนเรียน

3.2.2 ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยกล่าวทักทายและแนะนำตนเอง

3.2.3 ครูชี้แจงกฎกติกาและวิธีการทำกิจกรรม โดยให้นักเรียนทำตามกติกาและพยายาม

ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมทุกคน

3.2.4 ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามรายละเอียดของแต่ละกิจกรรม

3.2.5 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลังเรียน

4. สิ่งที่คุณต้องเตรียม

4.1 แบบฝึกหัดก่อนและหลังเรียน

4.2 แบบประเมินชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

4.3 เตรียมวัสดุอุปกรณ์/สื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมเพื่อเป้าหมาย

**ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

สิ่งที่พัฒนา	การสร้างสัมพันธภาพและทำความเข้าใจชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนกำหนดบทบาทและข้อตกลงเบื้องต้นของการเข้าร่วมกิจกรรม 3. เพื่อให้นักเรียนที่เข้าร่วมเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทราบจุดมุ่งหมายของการเข้าร่วมกิจกรรม การปฏิบัติตามระเบียบของชุดกิจกรรมแนะแนวและขั้นตอนในการควบคุมตนเองได้อย่างถูกต้อง
แนวคิด	การปฐมนิเทศเป็นการสร้างความรู้จักคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม ตลอดจนนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมได้รู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น พร้อมให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมได้เข้าใจ บทบาทหน้าที่ ความมุ่งหมายและทราบถึงวัน เวลา สถานที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และการบรรยายซักถาม
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. บัตรคำแนะนำตนเองซึ่งตัดแยกเป็นลักษณะต่างๆ 2. แผ่นชาร์ตเพลง "Hello, hi" 3. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยติดแผ่นชาร์ตเพลง "Hello, hi" <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมร้องเพลง "Hello, hi" จากนั้นเดินไปทักทายเพื่อนนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม

2. ผู้วิจัยแจกบัตรชื่อให้นักเรียนคนละ 1 ใบ จากนั้นผู้วิจัยอธิบายการเล่นเกมที่ชื่อ "My Soul mate" โดยให้นักเรียนกรอกประวัติของตนเองลงในบัตรชื่อที่ตัดเป็นรอยแยกให้สมบูรณ์ เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จก็จับกลุ่มเป็นวงกลม ผู้วิจัยให้เวลานักเรียนในการหาคู่ของตนหรือ My Soul mate เมื่อนักเรียนเจอคู่ของตนแล้วให้นั่งติดกันและแนะนำตนเอง จากนั้นนักเรียนออกมาแนะนำเพื่อนหน้าชั้นที่ละคู่เพื่อให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมรู้จักกันมากขึ้น
3. ผู้วิจัยร่วมพูดคุยกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความสำคัญของการเข้าร่วมการอบรมครั้งนี้
4. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม แนะนำเพื่อส่งเสริม การควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ทราบจุดมุ่งหมายในการกิจกรรมคือ การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนดังนี้ คือ การตั้งเป้าหมาย การจัดลำดับเงื่อนไขการเสริมแรงและการบันทึกพฤติกรรมของตนเอง การประเมินพฤติกรรมของตน และการเสริมแรงตนเองตามที่ได้กำหนดไว้
5. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบอกผู้วิจัยเกี่ยวกับเป้าหมายหลักในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเพื่อเป็นการกำหนดเป้าหมายของตนเอง
6. นักเรียนจัดอันดับการเสริมแรงด้วยตนเองเพื่อให้เป้าหมายนั้นประสบความสำเร็จลงได้
7. ผู้วิจัยแจกสมุดบันทึกพฤติกรรมให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมคนละเล่ม จากนั้นนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
8. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่เหมาะสมตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปสิ่งที่ได้จากกิจกรรม และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรต่อข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการปฏิบัติตนตามระเบียบของชุดกิจกรรมแนะนำ และขั้นตอนกิจกรรมต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
 - 1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับการปฏิบัติตนตามระเบียบของชุดกิจกรรมแนะนำ และขั้นตอนกิจกรรมต่าง ๆ

- การประเมินผล**
2. ผู้วิจัยนัดหมายกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป
 1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน
 2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นต่อคำถามหลังกิจกรรม
 3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

ตัวอย่างบัตรแนะนำตน

ประวัติส่วนตัวของฉัน	ประวัติส่วนตัวของฉัน
ชื่อ:	ชื่อ:
ชื่อเล่น:	ชื่อเล่น:

ประวัติส่วนตัวของฉัน	ประวัติส่วนตัวของฉัน
ชื่อ:	ชื่อ:
ชื่อเล่น:	ชื่อเล่น:

แผ่นชาร์ตเพลง "Hello, hi"

Hello, hello, hi Hello, hello, hi

What's your name?

What's your name?

I am (ชื่อนักเรียน)

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 2
ควบคุมได้ไม่ยาก

สิ่งที่พัฒนา	การควบคุมตนเอง
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการควบคุมตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นผลดีของการควบคุมตนเอง 3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะควบคุมตนเอง
แนวคิด	การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนและ ไม่แสดงความรู้สึกที่ต้องการออกมา ใ ด้แก่ การบังคับตนเองในการใช้ ชีวิตประจำวันในเวลาที่กำหนด การยับยั้งการแสดงอารมณ์เมื่อไม่ได้ในสิ่ง ที่ตนต้องการ มีความอดทนในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย จนสำเร็จ
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กรณีตัวอย่าง
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. บทความ เรื่อง “ดลกลบใจ” 3. ใบงานที่ 1 เรื่อง “ดลกลบใจ” 4. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<u>ขั้นนำ</u> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและกล่าวถึงกิจกรรมที่ผ่านมา 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่า หากนักเรียนอยากได้ของเล่นราคาแพง นักเรียนจะทำอย่างไร โดยการสุ่มเรียก <u>ขั้นกิจกรรม</u> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง

2. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มตามความสมัครใจ จากนั้นเลือกประธาน เลขานุการและผู้รักษาเวลา เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จัดบันทึกและผู้รักษาเวลา ในการอภิปราย
3. ผู้วิจัยแจกบทความเรื่อง “ดลกลับใจ” ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม อ่านร่วมกันอภิปรายกลุ่ม และออกมานำเสนอ โดยใช้เวลาประมาณ 4 นาที
4. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง “ดลกลับใจ” และช่วยกันสรุปนิทาน จากการตั้งคำถามของผู้วิจัย
5. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตนเอง หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปการควบคุมตนเองด้านการเรียน วิชาภาษาอังกฤษร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน
2. สังเกตจากการอภิปรายร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นต่อคำถามหลังกิจกรรม
4. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

เอกสารประกอบกรณีตัวอย่าง บทความ เรื่อง “ดลกลับใจ”

เช้าวันเสาร์ที่แสนสดใสวันหนึ่ง วันนี้เป็นวันที่แม่จะพาดลไปสวนสนุกที่อยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ในขณะที่แม่และดลเดินอยู่ในห้างสรรพสินค้าด้วยกันอยู่นั้น ดลก็เหลือบไปเห็นหุ่นยนต์ตัวใหม่ล่าสุด ดลจึงจูงแม่ไปดูและขอร้องให้แม่ซื้อให้ แม่ไม่ซื้อให้และบอกว่าที่บ้านมีแล้วจึงไม่จำเป็น ดลไม่พอใจและร้องไห้เสียงดัง พร้อมทั้งขอร้องให้แม่ซื้อให้ แต่แม่ก็ไม่ใจอ่อนซื้อให้แล้วแม่ก็เดินหนีไป ดลจึงวิ่งตามแม่ไป เมื่อแม่พาดลมาถึงไปถึงสวนสนุก ดลก็ลืมเรื่องหุ่นยนต์ตัวนั้น ต่อว่าดลขอแม่ไปเข้าห้องน้ำ ในขณะที่ดลเดินออกมาจากห้องน้ำ ก็เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งถือหุ่นยนต์ตัวที่ดลอยากได้ ดลเลยเดินไปดูหุ่นยนต์ที่ร้านนั้น และในขณะที่เดียวกันนั้นเจ้าของร้านไม่อยู่ ดลเลยหยิบหุ่นยนต์ตัวนั้นใส่กระเป๋าของตนเองและเดินไปหาแม่ จากนั้นแม่ก็พาดลกลับบ้าน แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อรถบ.ไม่ให้ออกจากห้างสรรพสินค้า และถามดลว่าขโมยของมารีเปล่า ผู้เป็นแม่ตกใจมาก รถบ.จึงควบคุมตัวไปที่ห้องวงจรปิดก็เห็นภาพของดลที่เดินเข้าไปหยิบหุ่นยนต์ในร้านในขณะที่เจ้าของร้านไม่อยู่ ดลร้องไห้และตัวสั่นด้วยความกลัว พร้อมกับบอกว่า “ผมจะไม่ทำอีกแล้ว ผมไม่เอาหุ่นยนต์แล้วครับ แม่ผมขอโทษ” โชคดีที่เจ้าของร้านไม่เอาเรื่อง ดลจึงกลับบ้านกับแม่ด้วยความเศร้าหมอง แม่ได้บอกกับดลว่า “ที่แม่ไม่ซื้อหุ่นยนต์ให้เพราะว่าที่บ้านเรามีหลายตัวแล้วจึงไม่จำเป็นที่จะต้องซื้ออีก และลูกก็ไม่ควรขโมย ลูกควรมีความยับยั้งชั่งใจในสิ่งที่ลูกต้องการบ้าง รับฟังเหตุผล และเหตุการณ์แบบนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น” ดลกอดแม่และบอกกับแม่ว่า “ผมจะไม่ทำอีกแล้วครับ ผมจะเชื่อฟังแม่ครับ”

เรื่อง “ดลกลับใจ”

คำชี้แจง

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. จากบทความเรื่องนี้ นักเรียนคิดว่าดลมีนิสัยอย่างไร

.....

.....

2. พฤติกรรมของดลนั้นเหมาะสมหรือไม่ หากไม่เหมาะสม มีพฤติกรรมใดบ้าง

.....

.....

.....

3. หากนักเรียนอยากได้ของเล่น นักเรียนจะทำอย่างไร

.....

.....

.....

4. หากนักเรียนเป็นแม่ นักเรียนจะพูดอย่างไรกับดล

.....

.....

.....

5. การควบคุมตนเองที่ดี ควรมีลักษณะอย่างไร

.....

.....

.....

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง ควบคุมได้ไม่ยาก

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. การควบคุมตนเอง หมายถึงอะไร</p> <p>ก. ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนและไม่แสดงความรู้สึกที่ต้องการออกมา</p> <p>ข. การแสดงความไม่พอใจเมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ</p> <p>ค. ความไม่สามารถในการฝ่าฟันความยากลำบากได้</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค</p> <p>2. ผู้ที่มีการควบคุมตนเองที่ดีนั้นมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. สติจะลางานทุกครั้งเมื่อทำงานไม่เสร็จ</p> <p>ข. สูดขาว่างปาสิ่งของเมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ</p> <p>ค. เมื่อวินัยตกงานก็พยายามหางานใหม่ทำ</p> <p>ง. วินัยขโมยเงินเพื่อนเพราะจะนำเงินไปซื้อขนม</p> <p>3. ผู้ที่ไม่มีการควบคุมตนเองมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. นกดลบังคับตนเองให้ตื่นเช้าเพื่อออกกำลังกายทุกเช้า</p> <p>ข. สนุกทำงานที่ต้องนำเสนอจนถึงเช้า</p> <p>ค. เมื่อน้องนิคอยากได้ของเล่น แต่คุณแม่ไม่ซื้อให้ จึงลงไปนอนดินกับพื้น</p> <p>ง. เมื่อเพื่อไม่ให้วิภาี่ยมของเล่น วิภา ก็ยืมของเล่นเพื่อนคนอื่นแทน</p>	<p>4. หากเพื่อนเดินสะดุดและโดนนักเรียนชนล้ม นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. เฉยๆ</p> <p>ข. ผลักเพื่อนคนนั้นกลับทันที</p> <p>ค. ต่อว่าเพื่อนทันที</p> <p>ง. บอกเพื่อนว่าไม่เป็นไร</p> <p>5. ดลมีนิสัยอย่างไร</p> <p>ก. เอาแต่ใจตนเอง</p> <p>ข. ไม่รับฟังเหตุผลของผู้อื่น</p> <p>ค. ไม่สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>6. พฤติกรรมของดลนั้นเหมาะสมหรือไม่ เพราะเหตุใด</p> <p>ก. เหมาะสม เพราะดลมีความเป็นตัวของตัวเอง</p> <p>ข. เหมาะสม เพราะดลเป็นเด็กดี</p> <p>ค. ไม่เหมาะสม เพราะดลสามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้</p> <p>ง. ไม่เหมาะสม เพราะดลคือ</p>
---	--

<p>7. หากนักเรียนอยากได้ของเล่น นักเรียนจะทำอย่างไร</p> <p>ก. ขอร้องไห้แม่ซื้อให้</p> <p>ข. ขโมยมาเมื่อเจ้าของร้านไม่อยู่</p> <p>ค. ขโมยเงินแม่ไปซื้อ</p> <p>ง. เก็บเงินเพื่อซื้อเอง</p> <p>8. หากผู้ปกครองไม่ให้นักเรียนดูโทรทัศน์ในช่วงสอบ นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. นิ่งเฉยและไม่สนใจในสิ่งที่ผู้ปกครองพูด</p> <p>ข. แสดงสีหน้าบึ้งตึงใส่ผู้ปกครอง</p> <p>ค. ทำกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการอ่านหนังสือเตรียมสอบแทน</p> <p>ง. เชื้อฟังผู้ปกครองและตั้งใจอ่านหนังสือ</p>	<p>9. ในขณะที่เล่นเกมตอบปัญหา มีเพื่อนในห้องโก่งคะแนน นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. บอกครูทันที</p> <p>ข. ล้อเพื่อนว่าเป็นคนขี้โกง</p> <p>ค. นิ่งเฉย ไม่สนใจ</p> <p>ง. ตอว่าเพื่อนที่เพื่อนโก่งคะแนน</p> <p>10. หากเพื่อนสนิทของนักเรียนไม่คุยกับนักเรียน นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. นิ่งเฉย</p> <p>ข. เข้าไปพูดคุยกับเพื่อนคนนั้นก่อน</p> <p>ค. ไปคุยกับเพื่อนคนอื่นแทน</p> <p>ง. ไม่มีข้อใดถูก</p>
--	---

เฉลย

1. ก 2. ค 3. ค 4. ง 5. ง 6. ค 7. ง 8. ง 9. ก 10. ข

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 3
รู้จัก... รู้ควบคุมตนเอง

สิ่งที่พัฒนา	การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ นักเรียนเล่าประสบการณ์ของตนในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้ นักเรียนเห็นความสำคัญของการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้ นักเรียนเกิดความต้องการที่จะควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
แนวคิด	การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษและไม่แสดงความรู้สึกที่ต้องการออกมา ประกอบด้วย การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การห้ามหรือพยายามไม่แสดงออกในสิ่งที่ตนต้องการและความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความเพียรพยายามไม่ทอดทิ้งงานที่เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	การอภิปรายกลุ่ม
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. ใบความรู้ชุดที่ 1 และ 2 3. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและกล่าวถึงกิจกรรมที่ผ่านมา 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่าในคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้นนักเรียนปฏิบัติตนอย่างไร โดยการสุ่มเรียก

ขั้นกิจกรรม

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง
2. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็น 2 กลุ่ม โดยให้นักเรียนนับเลข 1 และ 2 จนครบทุกคน นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมที่นับเลขเดียวกันอยู่กลุ่มเดียวกัน
3. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมจัดกลุ่มเป็นวงกลม จากนั้นเลือกประธาน เลขานุการและผู้รักษาเวลา เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จัดบันทึกและผู้รักษาเวลาในการอภิปราย
4. ผู้วิจัยแจกใบกิจกรรมให้นักเรียน จากนั้นนักเรียนร่วมกันศึกษาและวิเคราะห์สิ่งที่นักเรียนเคยกระทำและไม่เคยกระทำในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ รวมทั้งผลที่ได้รับจากการกระทำนั้น โดยใช้เวลาประมาณ 10 นาที จากนั้นนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งตัวแทนออกมานำเสนอกับข้อมูลที่ได้ร่วมกันศึกษาภายในกลุ่ม โดยใช้เวลาประมาณ 3 นาที
5. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสำคัญอย่างไรต่อชีวิตประจำวันของนักเรียน
 - 1.2 หากนักเรียนต้องการที่จะควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะทำกิจกรรมร่วมกัน
2. สังเกตจากการอภิปรายร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นต่อคำถามหลังกิจกรรม
4. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

ใบกิจกรรมที่ 1

เรื่อง “การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ”

คำชี้แจง นักเรียนจงศึกษา ร่วมกันวิเคราะห์ และอภิปรายข้อคำถามต่อไปนี้ รวมทั้งส่งตัวแทนออกมานำเสนอเป็นเวลา 3 นาที หน้าชั้นเรียน

การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หมายถึง

ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษและ
ไม่แสดงความรู้สึกที่ต้องการออกมา ประกอบด้วย

การยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

1. ไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียน วิชาภาษาอังกฤษ

การกระทำที่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

1. ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. มีสมาธิจดจ่อกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ตอบคำถามครูเมื่อครูเรียกตอบ

ข้อคำถามในการร่วมอภิปราย

1. นักเรียนเคยควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร
2. นักเรียนมีวิธีใดบ้างที่จะสามารถควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษได้

ใบกิจกรรมที่ 2

เรื่อง “การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ”

คำชี้แจง นักเรียนจงศึกษา ร่วมกันวิเคราะห์ และอภิปรายข้อคำถามต่อไปนี้ รวมทั้งส่งตัวแทนออกมานำเสนอเป็นเวลา 3 นาที หน้าชั้นเรียน

การควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หมายถึง

ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษและไม่แสดงความรู้สึกที่ต้องการออกมา ประกอบด้วย

ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง

ความเพียรพยายามไม่ทอดยถองงานที่เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่

1. ทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย
2. ท่องศัพท์ให้จำได้
3. ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน

ข้อคำถามในการร่วมอภิปราย

1. นักเรียนได้ใช้ความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไร
2. เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนทำอย่างไรบ้าง

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง รู้คิด... รู้ควบคุมตนเอง

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึงอะไร</p> <p>ก. การยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. การไม่แสดงความรู้สึกที่ไม่เหมาะสมของตนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>ง. ไม่มีข้อใดถูก</p> <p>2. ผู้ที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. มีการยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. มีความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>ง. ไม่มีข้อใดถูก</p> <p>3. ใครเป็นผู้ที่มีการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด</p> <p>ก. นกดลไม่ทำงานอื่นในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. สตินีจะหยุดเรียนทุกครั้งเมื่อทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษไม่เสร็จ</p> <p>ค. นิดตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. วิภาดาไม่สนใจเรื่องการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>	<p>4. ใครเป็นผู้ที่มีการกระทำที่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด</p> <p>ก. สุดาแอบวาดรูปในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. สตินดาแอบนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำ</p> <p>ค. โสภิตตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. นาดาแอบอ่านหนังสือการ์ตูน</p> <p>5. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมที่สุดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. นิดแห่เพื่อนในห้องขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. หน้อยคุยเสียงดังขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. โห่งย้ายที่นั่งสลับกับเพื่อนเป็นประจำขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. นาไม่แกล้งเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>6. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. กุ้งชอบมองออกไปนอกหน้าต่างขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. แก้วไม่แกล้งเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ก้อยทำหน้าบูดขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. กิ่งไม่แสดงสีหน้าบึ้งตึงเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถามในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>
---	---

<p>7. ใครเป็นผู้ที่มีการกระทำที่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด</p> <p>ก. น้อยไม่ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษตามที่ครูสั่ง</p> <p>ข. นุชส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลา</p> <p>ค. หนู่ยไม่นำหนังสือวิชาภาษาอังกฤษมาเรียน</p> <p>ง. หนู่มชอบเอาการบ้านวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนที่ทำเสร็จแล้วไปชอน</p> <p>8. ใครเป็นผู้ที่มีการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด</p> <p>ก. ส้มส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลา</p> <p>ข. อุ่นลอกการบ้านวิชาภาษาอังกฤษเพื่อนทุกวัน</p> <p>ค. แต่งโมตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ง. มะนาวทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง</p>	<p>9. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษมดจะรีบถามครู</p> <p>ข. แมวแอบนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำ</p> <p>ค. หนูไม่ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษตามที่ครูสั่ง</p> <p>ง. กระจายลอกการบ้านวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนเป็นประจำ</p> <p>10. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียน นี้่น่าจะรีบถามเพื่อนที่เรียนเก่งในวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. หนูนาไม่สนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม แม้ว่าผลการเรียนจะไม่ดี</p> <p>ค. นิดน้อยท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวัน</p> <p>ง. น้อยโหม่งฟังเพลงภาษาอังกฤษเพื่อให้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง</p>
---	--

เฉลย

1. ค 2. ค 3. ข 4. ค 5. ง 6. ก 7. ข 8. ข 9. ก 10. ข

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 4
สำรวจตนเอง

สิ่งที่พัฒนา	<ol style="list-style-type: none"> 1. รู้จักตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. กำหนดการเสริมแรงและสัญญากับตนเอง
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนทบทวนพฤติกรรมของตนในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนแยกแยะพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้วิธีในการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 4. เพื่อให้นักเรียนมีเป้าหมายในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
แนวคิด	<p>นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง รวมทั้งการสัญญากับตนเอง เป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และส่งผลต่อการเรียนในวิชาอื่นๆ ได้</p>
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และบทบาทสมมติ
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. ชองบทบาทสมมติ 3 ชอง 3. ใบงานที่ 2 “สำรวจตนเอง” 4. แบบสัญญากับตนเอง 5. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่าเมื่อนักเรียนเข้าเรียน

ในวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนมีพฤติกรรมอย่างไรบ้าง

ขั้นกิจกรรม

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง
2. นักเรียนจัดอันดับการเสริมแรงด้วยตนเองเพื่อให้เป้าหมายนั้นประสบความสำเร็จลงได้
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลม จากนั้นผู้วิจัยแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 ใบ ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่อยากจะปรับปรุงของตนเองมากที่สุด จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนทิ้งกระดาษที่เขียนพฤติกรรมนั้นๆ พร้อมบอกเหตุผลว่าทำไมถึงอยากจะปรับปรุงพฤติกรรมนั้นจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสรุปกิจกรรมว่าเมื่อเรารู้ว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมก็ควรจะพัฒนาให้เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม
4. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่มเท่าๆกัน โดยให้นักเรียนนับเลข 1, 2 และ 3 นักเรียนที่นับเลขเดียวกันอยู่กลุ่มเดียวกัน จากนั้นเลือกประธาน เลขานุการ ผู้รักษาเวลาและสมาชิก เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จดบันทึกและผู้รักษาเวลาในการร่วมอภิปราย
5. ตัวแทนกลุ่มนักเรียนมาเลือกของบทบาทสมมติกับผู้วิจัย จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวิเคราะห์และเตรียมตัวนำเสนอบทบาทสมมติเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่กลุ่มได้รับ โดยใช้เวลาประมาณ 10 นาที
6. ผู้วิจัยสุ่มเรียกนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอบทบาทสมมติ โดยใช้เวลาประมาณ 2-3 นาที จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปบทบาทสมตินั้นๆ หากเพื่อนนักเรียนมีข้อสงสัยก็ซักถามได้ จากนั้นผู้วิจัยความรู้สึกของผู้แสดงในแต่ละบทบาท การแสดงนั้นจะเวียนแสดงกันครบทุกกลุ่ม
7. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมนั้นๆ ลงในใบงานสำรวจตน และบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเพื่อสัญญากับตนเองลงในสมุดคู่มือ
8. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน

9. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมและส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้

1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมของตนเองอย่างไรบ้าง

1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการสำรวจตนและการสัญญากับตนเอง

1.3 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน

2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นต่อคำถามหลังกิจกรรม

3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

บทบาทสมมติ
เรื่อง “ควบคุมตนเองให้ดี”

ณ ห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ ครูเพ็ญนภา (ครูวิชาภาษาอังกฤษ) และนักเรียนในห้องเรียนมีพฤติกรรม ดังนี้

บทบาทของศักดิ์สิทธิ์

ศักดิ์สิทธิ์แก่งไสภาไม่ให้อ่านตามครูบนกระดาน บางครั้งก็แอบอ่านหนังสือการ์ตูนและชอบมองออกไปนอกหน้าต่าง

บทบาทของศักดิ์ศรี

ศักดิ์ศรีคุยกับปราณีเสียงดัง บางครั้งก็แอบวาดรูปในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษและชอบทำหน้าบึ้งเมื่อครูเพ็ญนภาเรียกให้ตอบคำถาม

บทบาทของศักดิ์ดา

ศักดิ์ดาชอบย้ายที่นั่งสลับกับเพื่อนตลอดคาบเรียน เมื่อครูเพ็ญนภาถามบอกว่ามองไม่เห็น โยนกระดาษใส่เพื่อน และทำหน้าบูดเมื่อครูเพ็ญนภาเรียกให้อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษทุกครั้ง

ใบงาน

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน อภิปรายร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุปตามประเด็นต่อไปนี้ โดยใช้เวลา 10 นาที หลังจากนั้นส่งตัวแทนกลุ่มรายงานหน้าชั้น ในเวลา 1-3 นาที

กลุ่มที่ 1 หากนักเรียนเป็นศักดิ์สิทธิ์ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด

กลุ่มที่ 2 หากนักเรียนเป็นศักดิ์ศรี นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด

กลุ่มที่ 3 หากนักเรียนเป็นศักดิ์ดา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด

สำรวจตน

คำชี้แจง

จงเติมพฤติกรรมของตนตามหัวข้อที่กำหนดไว้

<u>พฤติกรรมที่สามารถควบคุมตนเอง</u> <u>ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้</u>	<u>พฤติกรรมที่อยากจะพัฒนาการควบคุม</u> <u>ตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</u>
1.	1.
2.	2.
3.	3.
4.	4.
5.	5.

แนวทางในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.
2.
3.
4.
5.

เขียนที่

วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า

เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน.....

ขอให้สัญญากับตนเองว่าจะปฏิบัติตามสัญญาเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง

ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของข้าพเจ้าดังนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ให้สัญญา

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง สำนวน

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. พฤติกรรมของใครถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. ศักดิ์สิทธิ์</p> <p>ข. ศักดิ์ดา</p> <p>ค. ศักดิ์ศรี</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>2. ศักดิ์สิทธิ์มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไรบ้าง</p> <p>ก. แกล้งเพื่อนเพื่อไม่ให้จดเนื้อหาตามครูบนกระดาน</p> <p>ข. แอบอ่านหนังสือการ์ตูนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ชอบมองออกไปนอกหน้าต่าง</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>3. ศักดิ์ศรีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไรบ้าง</p> <p>ก. คุยกับเพื่อนเสียงดัง</p> <p>ข. แอบวาดรูปในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ชอบทำหน้าบึ้งเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>4. ศักดิ์ดามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไรบ้าง</p> <p>ก. ย้ายที่นั่งสลับกับเพื่อนตลอดคาบเรียน</p> <p>ข. ทำหน้าบูดเมื่อครูเรียกให้อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. โยนกระดาษใส่เพื่อน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>5. ถ้านักเรียนเป็นศักดิ์สิทธิ์ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>จ. แกล้งเพื่อนคนอื่นด้วย</p> <p>ข. นอนในห้องเรียน</p> <p>ค. ตั้งใจเรียน</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>6. ถ้านักเรียนเป็นศักดิ์ศรี นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. คุยกับเพื่อนเสียงดังกว่าเดิม</p> <p>ข. นอนในห้องเรียน</p> <p>ค. จดบันทึกเนื้อหาที่ครูเขียนบนกระดาน</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>7. ถ้านักเรียนเป็นศักดิ์ดา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. จดบันทึกเนื้อหาที่ครูเขียนบนกระดาน</p> <p>ค. ตั้งใจเรียน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>
---	--

<p>8. หากนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ดี จะมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. แฉคหฺลึกเลียงในการทํองศัพทภาษอังกฤษ</p> <p>ข. แวนมุงมันอ่านนิทานภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. แตงตรวจทานคําตอบแบบฝึกหัด</p> <p>วิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ง. แพงฟังเพลงภาษาอังกฤษเพื่อใหรู้คําศัพทมากขึ้น</p> <p>9. หากนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดี จะมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. มินทำแบบฝึกหัดการบ้านวิชาภาษาอังกฤษครบทุกข้อตามที่ครูสั่ง</p> <p>ข. หม่อนแอบกินขนมในหํองเรียน</p> <p>ค. เหมียวมักทำหน้าบูดเมื่อเรียน</p> <p>วิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. หมายชอบเอาไม้กวาดมาไล้ตีเพื่อน</p>	<p>10. หากนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดี จะมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียน แตงโมจะเพิกเฉย</p> <p>ข. เม็ดขนุนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเพื่อใหผลการเรียนดีขึ้น</p> <p>ค. ชมพูไม่ทํองศัพทภาษอังกฤษ</p> <p>ง. โฟกัสไม่ตั้งใจเรียนและนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>
--	---

เฉลย

1. ง 2. ง 3. ง 4. ง 5. ค 6. ค 7. ง 8. ก 9. ก 10. ข

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 5
ไม่ทำอีกแล้ว!

สิ่งที่พัฒนา	การไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียในการทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีในการควบคุมตนเองไม่ให้ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีในการไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
แนวคิด	การไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษถือเป็นส่วนหนึ่งของการยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นการส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	การอภิปรายกลุ่มและกรณีตัวอย่าง
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. บทความเรื่อง “ฉันจะไม่ทำอีก” 3. ใบงานเรื่อง “ไม่ทำแล้ว” 4. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเคยทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

หรือไม่ ถ้าเคย นักเรียนเคยทำอะไรบ้าง และผลที่ได้รับจากการไม่ทำกิจกรรม
อื่นนอกเหนือจากการเรียนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้นเป็นอย่างไร

จ. ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม จากนั้นผู้วิจัยอ่านบทความ
เรื่อง “ฉันจะไม่ทำอีก” ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมฟังและนักเรียนฟัง
อย่างตั้งใจ จากนั้นนักเรียนช่วยกันสรุปบทความจากการตั้งคำถามของผู้วิจัย

ข. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มตามความสมัครใจ จากนั้นเลือกประธาน
เลขานุการและผู้รักษาเวลา เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จัดบันทึกและผู้รักษาเวลา
ในการอภิปราย

7. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแต่ละคนอ่านใบงานนั้นให้เพื่อนสมาชิกฟัง
โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยและผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติม

8. ผู้วิจัยแจกบทความเรื่อง “ฉันจะไม่ทำอีก” ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
อ่าน ร่วมกันอภิปรายกลุ่ม และออกมานำเสนอ โดยใช้เวลาประมาณ 4 นาที

9. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม
โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน

10. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตนเอง หากมีพฤติกรรมที่ดี
ตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้

1.1 นักเรียนต้องปฏิบัติตนเหมือนกับใคร จากบทความเรื่อง
“ฉันจะไม่ทำอีก”

1.2 หากเพื่อนนักเรียนทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียนขณะเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะบอกเพื่อนอย่างไร

1.3 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริม
การไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากการเรียนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรม
ร่วมกัน

2. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม

3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

กรณีตัวอย่าง
เรื่อง “ฉันจะไม่ทำอีก”

ณ ห้อง เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เทศบาล วัดปากน้ำ เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ครูยุวดี (ครูวิชาภาษาอังกฤษ) สอนเรื่องสัตว์ โดยครูให้ดาวกับนักเรียนที่ตั้งใจเรียนทุกๆ 10 นาที โดยนักเรียนในห้องเรียนมีพฤติกรรมในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

ณิชา ตั้งใจเรียนโดยไม่หันไปคุยกับเพื่อน มีสมาธิจดจ่อกับการเรียน และไม่ทำงานหรือการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำในคาบเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อหมดคาบเรียน ปรากฏว่า ณิชาได้ดาว 5 ดวง

ภานุกร ชอบนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำใน ขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อทำการบ้านวิชาอื่นเสร็จ ภานุกรก็นั่งวาดรูปลงในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อหมดคาบเรียน ปรากฏว่า ภานุกรได้ดาว 2 ดวง

อภิชญา ชอบแอบอ่านหนังสือการ์ตูนและนั่งวาดรูปลงในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อหมดคาบเรียน ปรากฏว่า อภิชญาได้ดาว 2 ดวง

เมื่อภานุกรและอภิชญาได้ดาวน้อยกว่าณิชา ทั้งสองจึงถามณิชาว่าทำไมเธอถึงได้ดาวมากจังเลย เราอยากได้บ้าง ณิชาบอกว่าพยายามตั้งใจเรียนตามที่ครูสอน และไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากวิชาที่เรียน หลังจากนั้นภานุกรและอภิชญาก็ตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ได้ดาว 5 ดวงเหมือนณิชาและไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ใบงานที่ 3

เรื่อง “ไม่ทำแล้ว”

คำชี้แจง

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. จากบทความเรื่องนี้ นักเรียนคิดว่านิชามีลักษณะอย่างไร

.....

.....

2. เพราะเหตุใดภานุกรจึงได้รับดาวน้อยกว่านิชา

.....

.....

.....

3. เพราะเหตุใดอภิษฎาจึงได้รับดาวน้อยกว่านิชา

.....

.....

.....

4. ภานุกรและอภิษฎาควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะได้ดาวเท่ากับนิชา

.....

.....

.....

5. ในขณะที่นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด

.....

.....

.....

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง ไม่ทำอีกแล้ว!

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. หากนักเรียนทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะเกิดผลเสียอย่างไร</p> <p>ก. ไม่เข้าใจในบทเรียน</p> <p>ข. สอบได้คะแนนดี</p> <p>ค. ได้รับสติ๊กเกอร์มากยิ่งขึ้น</p> <p>ง. ควบคุมตนเองได้ดี</p> <p>2. ข้อดีของการไม่ทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีอะไรบ้าง</p> <p>ก. เข้าใจบทเรียน</p> <p>ข. มีสมาธิจดจ่อในการเรียน</p> <p>ค. ควบคุมตนเองได้ดี</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>3. หากนักเรียนมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะได้สิ่งใดเป็นรางวัล</p> <p>ก. สติ๊กเกอร์รูปสัตว์</p> <p>ข. สติ๊กเกอร์รูปหัวใจ</p> <p>ค. สติ๊กเกอร์รูปยิ้ม</p> <p>ง. สติ๊กเกอร์รูปดาว</p> <p>4. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. นิชา</p> <p>ข. ภาณุกร</p> <p>ค. อภิขญา</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>5. เพราะเหตุใดนิชาจึงได้สติ๊กเกอร์มากที่สุด</p> <p>ก. นิชาเรียนเก่ง</p> <p>ข. นิชาตั้งใจเรียนและควบคุมตนเองได้ดี</p> <p>ค. นิชาตอบคำถามครูทุกครั้ง</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>6. เพราะเหตุใดภาณุกรจึงได้สติ๊กเกอร์เพียง 2 เดียว</p> <p>ก. นำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. นั่งวาดรูปลงในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. นั่งคุยกับอภิขญา</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>7. เพราะเหตุใดอภิขญาจึงได้สติ๊กเกอร์เพียง 2 เดียว</p> <p>ก. แอบอ่านหนังสือการ์ตูนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. นั่งวาดรูปลงในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. นั่งคุยกับภาณุกร</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>8. สาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่ทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ คืออะไร</p> <p>ก. นักเรียนกลัวถูกทำโทษ</p> <p>ข. นักเรียนมีการควบคุมตนเองที่ดี</p> <p>ค. นักเรียนกลัวโดนตัดสติ๊กเกอร์</p> <p>ง. นักเรียนกลัวครูไม่รัก</p>
--	--

<p>9. นักเรียนคนใดที่มีวิธีที่ดีที่สุดในการควบคุมตนเอง ไม่ทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. สัมผัสวาดรูปในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. ชมผู้อ่านหนังสือการ์ตูนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. เงาะไม่ทำงานอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>10. นักเรียนคนใดที่ไม่สามารถควบคุมตนเองในการไม่ทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. วินัยไม่ทำงานอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. วินิจตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากวิชาที่เรียน</p> <p>ค. วิธีที่มีสมาธิจดจ่อกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. วิสุทธิ์แอบนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>
---	---

เฉลย

1. ก 2. ง 3. ค 4. ก 5. ข 6. ง 7. ง 8. ข 9. ค 10. ง

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 6
ขอโทษ...ที่(รบ)กวนเธอ

สิ่งที่พัฒนา	การไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
จุดมุ่งหมาย	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนที่ถูกรบกวนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียของการรบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีที่จะไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
แนวคิด	การไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถือเป็นส่วนหนึ่งของการยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นการส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และบทบาทสมมติ
อุปกรณ์	1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. ซองบทบาทสมมติ 3 ซอง 3. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<u>ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <u>ขั้นกิจกรรม</u> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการไม่รบกวนเพื่อนในคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลมใหญ่ 1 วง จากนั้นนักเรียนแต่ละคนเล่าประสบการณ์ที่เคยแกล้งเพื่อน และถามความรู้สึกของนักเรียนที่รบกวนเพื่อน จากนั้นให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่เคยถูกเพื่อนแกล้งหรือรบกวน และถามความรู้สึกของนักเรียนที่ถูกเพื่อนแกล้งหรือรบกวน

3. นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมจับกลุ่ม กลุ่มละ 4 คนตามความสมัครใจ จากนั้นเลือกประธาน เลขานุการและผู้รักษาเวลา เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จัดบันทึก และผู้รักษาเวลาในการอภิปราย
4. ตัวแทนกลุ่มนักเรียนมาเลือกของบทบาทสมมติกับผู้วิจัย จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวิเคราะห์และเตรียมตัวออกนำเสนอบทบาทสมมติเกี่ยวกับการไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษที่กลุ่มได้รับ เป็นเวลา 10 นาที โดยใช้เวลาในการนำเสนอประมาณ 2-5 นาที
5. ผู้วิจัยสุ่มเรียกนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอบทบาทสมมติ ที่ได้เลือกไว้ จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปบทบาทสมมตินั้นๆ หากเพื่อนนักเรียนมีข้อสงสัยก็ซักถามได้ จากนั้นผู้วิจัยความรู้สึกของผู้แสดงในแต่ละบทบาท การแสดงนั้นจะเวียนแสดงกันครบทุกกลุ่ม
6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
7. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตนเอง หากมีพฤติกรรมที่ดี ตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รางวัลตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปการไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.2 หากเพื่อนนักเรียนรบกวนนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะอย่างไร

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน
2. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

บทบาทสมมติ

เรื่อง “การไม่รบกวนเพื่อน”

ณ ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ครูยุวดี (ครูวิชาภาษาอังกฤษ) สอนเรื่องการทักทายอยู่นั้น ศิริพรตั้งใจเรียน และจดบันทึกตามที่ครูเขียนบนกระดานอยู่นั้น ก็มีกัลยาและหน้อยเริ่มพูดคุยกันข้างๆ ศิริพร

บทบาทของกัลยา

ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มักชวนหน้อยและศิริพรคุยเสมอ

บทบาทของศิริพร

ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษและตั้งใจจดบันทึกตามที่ครูเขียนบนกระดาน โดยไม่ใส่ใจในสิ่งที่เพื่อนพูดคุยกัน

บทบาทของหน้อย

ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มักเฝ้าอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนเป็นประจำ

ใบงาน

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน อภิปรายร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุปตามประเด็นต่อไปนี้ โดยใช้เวลา 10 นาที หลังจากนั้นส่งตัวแทนกลุ่มรายงานหน้าชั้น ในเวลา 1-3 นาที

กลุ่มที่ 1 หากนักเรียนเป็นศิริพร นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

กลุ่มที่ 2 หากนักเรียนเป็นหน้อย นักเรียนปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด

กลุ่มที่ 3 หากนักเรียนเป็นกัลยา นักเรียนปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง ขอโทษ...ที่(รบ)กวนเธอ

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. หากนักเรียนถูกเพื่อนรบกวนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนรู้สึกอย่างไร</p> <p>ก. โมโห และต่อว่าเพื่อนทันที</p> <p>ข. ไม่พอใจ</p> <p>ค. ไม่สนใจและตั้งใจเรียนต่อไป</p> <p>ง. โกรธและไม่ยอมคุยกับเพื่อนอีก</p> <p>2. การรบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษจะส่งผลต่อผู้อื่นอย่างไร</p> <p>ก. เพื่อนสนใจเรา</p> <p>ข. เพื่อนไม่มีสมาธิในการเรียน</p> <p>ค. ครูดูและอาจถูกทำโทษ</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค</p> <p>3. กัลยาและหน้อย รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีใด</p> <p>ก. ชวนเพื่อนคุย</p> <p>ข. ยืมอุปกรณ์การเรียนของเพื่อน</p> <p>ค. ลุกจากที่นั่งบ่อยครั้ง</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p> <p>4. ศิริพรมีการควบคุมตนเองอย่างไร เมื่อถูกเพื่อนรบกวนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. ไม่ใส่ใจในสิ่งที่เพื่อนพูด</p> <p>ข. หันไปคุยกับเพื่อน</p> <p>ค. บอกเพื่อนให้หยุดคุย</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>5. หากนักเรียนเป็นศิริพร นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร</p> <p>ก. รำคาญที่ถูกรบกวน</p> <p>ข. โมโหที่เพื่อนแกล้ง</p> <p>ค. โกรธที่เพื่อนไม่ฟังสิ่งที่ครูสอน</p> <p>ง. ดีใจที่เพื่อนคุยด้วย</p> <p>6. หากนักเรียนเป็นหน้อย นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ตั้งใจเรียน</p> <p>ข. เตรียมความพร้อมก่อนที่จะเรียน</p> <p>ค. ไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>7. หากนักเรียนเป็นกัลยา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ไม่รบกวนเพื่อนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. ไม่ชวนเพื่อนคุยในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. มีสมาธิในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>8. ในขณะที่วินิดาทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษอยู่นั้น บริดีก็ยิ้มสมมุติแบบฝึกหัดของวินิดาไป ทั้งๆที่วินิดายังทำไม่เสร็จถ้านักเรียนเป็นวินิดา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. นั่งเฉยและไม่คุยกับบริดีอีก</p> <p>ข. บอกบริดีว่า ทำเสร็จก่อนแล้วจะให้ยืมนะ</p> <p>ค. ต่อว่าบริดีด้วยถ้อยคำที่รุนแรง</p> <p>ง. บอกครูเรื่องที่บริดีเอาสมุดไป</p>
--	---

<p>9. หากวีณาสลับที่กับเพื่อนในห้องจนรบกวนสมาธิในการวิชาภาษาอังกฤษของวิภา ถ้านักเรียนเป็นวิภา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ขอสลับกับเพื่อนบ้าง</p> <p>ข. ไม่มองเพื่อนและตั้งใจเรียน</p> <p>ค. รบกวนเพื่อนคนอื่นแทน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>10. หากสุนิสาคุยเสียงดังกับโสภาม้าหน้าสุดาที่อยู่ตรงกลางในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนเป็นสุดา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. คุยกับเพื่อนทั้งสองด้วย</p> <p>ข. บอกเพื่อนด้วยถ้อยคำที่รุนแรง</p> <p>ค. ไม่สนใจและตั้งใจเรียนต่อไป</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>
--	--

เฉลย

1. ค 2. ง 3. ง 4. ก 5. ก 6. ง 7. ง 8. ข 9. ข 10. ค

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 7
กระจกส่องความรู้สึก

สิ่งที่พัฒนา	การไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนรับรู้ความรู้สึกจากสีหน้า 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียของการแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 4. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีการไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
แนวคิด	การไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษถือเป็นส่วนหนึ่งของการยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นการส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. นักเรียนจัดอันดับการเสริมแรงด้วยตนเองเพื่อให้เป้าหมายนั้นประสบความสำเร็จลงได้ 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่า เคยแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้าเคย นักเรียนเคยทำอะไรบ้าง

4. นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมจับคู่ 2 คน โดยการจับสลากจากบัตรชื่อ จากนั้นให้นักเรียนนั่งเป็นแถวตอนลึกและหันหน้าเข้าหากัน
5. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมฝั่งซ้ายเป็น A ฝั่งขวาเป็น B จากนั้นให้ A แสดงสีหน้ายิ้มแย้ม หัวเราะ ให้ B ดู จากนั้นผู้วิจัยถาม B ว่ารู้สึกอย่างไร จากการแสดงสีหน้าของ A และให้ B แสดงสีหน้าเบื่อหน่าย คิ้วขมวด ให้ A ดู จากนั้นผู้วิจัยถาม A ว่ารู้สึกอย่างไรจากการแสดงสีหน้าของ B
6. ผู้วิจัยขอตัวแทนนักเรียนที่ร่วมกิจกรรม 3 คน จากนั้นให้นักเรียน 3 คน เตรียมตัวให้พูดหน้าชั้นเรื่อง “ความประทับใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ” โดยให้เวลาในการพูดนำเสนอคนละประมาณ 3-5 นาที จากนั้นผู้วิจัยนัดแนะกับผู้ร่วมกิจกรรมคนอื่นว่า หากเพื่อนนักเรียนคนแรกออกมาพูดให้นักเรียนแสดงสีหน้าเบื่อหน่าย เมื่อเพื่อนนักเรียนคนที่สองออกมาพูดให้นักเรียนแสดงสีหน้าบึ้งตึง และเมื่อเพื่อนนักเรียนคนที่สามออกมาพูดให้นักเรียนแสดงสีหน้ายิ้มแย้ม และตั้งใจฟัง
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนออกมาพูดทีละคน จากนั้นให้ตัวแทนนักเรียนเล่าความรู้สึกของตนเกี่ยวกับการแสดงสีหน้าของเพื่อนนักเรียน และให้นักเรียนที่แสดงสีหน้าต่างๆ เล่าความรู้สึกของคนให้เพื่อนนักเรียนฟัง จากนั้นผู้วิจัยสรุปกิจกรรม โดยใช้คำถาม
8. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
9. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปการไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่าย ขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 หากนักเรียนแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ครูจะรู้สึกอย่างไร
 - 1.2 หากนักเรียนแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนนักเรียนจะรู้สึกอย่างไร
2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะทำกิจกรรมร่วมกัน

2. สืบเนื่องจากการแสดงความคิดเห็นต่อคำถามหลังกิจกรรม
3. สืบเนื่องจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง กระจกส่องความรู้สึก

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. หากนักเรียนมีสีหน้ายิ้มแย้ม นักเรียนรู้สึกอย่างไร</p> <p>ก. เพื่อนมีความสุขและมีสีหน้ายิ้มแย้มเช่นกัน</p> <p>ข. รู้สึกว่าเพื่อนยิ้มเยาะเย้ย</p> <p>ค. รู้สึกกังวลว่าจะถูกเพื่อนแกล้ง</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>2. หากนิภาเดินมาโรงเรียนด้วยสีหน้าบึ้งตึง นักเรียนคิดว่านิภาที่มีความรู้สึกอย่างไร</p> <p>ก. กังวลใจ</p> <p>ข. โมโห</p> <p>ค. ไม่สบายใจ</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค</p> <p>3. นิดาแสดงสีหน้าบึ้งตึงเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนเป็นนิดา นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. พยายามไม่แสดงสีหน้าแบบนั้น</p> <p>ข. ทำสีหน้าบึ้งตึงต่อไป</p> <p>ค. ไม่ตอบคำถามครู</p> <p>ง. นิ่งเฉย</p> <p>4. มีวิธีใดบ้างที่นักเรียนจะไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่าย ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. พยายามยิ้มแย้ม</p> <p>ข. พยายามลดความกังวล</p> <p>ค. สนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>5. ศิริชอบทำหน้าบูดเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนเป็นศิริ นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. ทำสีหน้าบูดตลอดคาบเรียน</p> <p>ข. นิ่งเฉย</p> <p>ค. พยายามไม่แสดงสีหน้าแบบนั้น</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>6. เมื่อครูให้จับคู่พูดบทสนทนาภาษาอังกฤษ วัชระไม่ชอบพูดภาษาอังกฤษจึงทำหน้าบึ้งตึงกับวัชรี หากนักเรียนเป็นวัชระ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ขวนวัชรีคุยเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับบทสนทนา</p> <p>ข. นิ่งเฉยๆ รอให้เพื่อนเดินมาหา</p> <p>ค. พยายามกระตือรือร้นในการพูดบทสนทนา</p> <p>ง. ขออนุญาตครูไปเข้าห้องน้ำ</p> <p>7. เมื่อครูเรียกให้ตอบคำถามภาษาอังกฤษ นักเรียนควรทำสีหน้าอย่างไร</p> <p>ก. ทำหน้าบึ้งตึง</p> <p>ข. ยิ้มแย้มอย่างมั่นใจ</p> <p>ค. ทำหน้าบูด</p> <p>ง. ทำหน้าเศร้าหมอง</p>
---	--

<p>8. หากนิดหน้อยต้องสอบอ่านวิชาภาษาอังกฤษแล้วอ่านผิด นิดหน้อยจึงทำสีหน้าบึ้งตึง หากนักเรียนเป็นนิดหน้อย นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. เศร้าหมองเหมือนจะร้องไห้</p> <p>ข. ทำหน้าบึ้งตึง</p> <p>ค. ยิ้มและพยายามต่อไป</p> <p>ง. นิ่งเฉย</p> <p>9. หากชูดากาต้องออกมาพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนเป็นคนแรก ทั้งๆที่ชูดากายังไม่พร้อมและไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนเป็นชูดากา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ทำหน้าบึ้งตึง</p> <p>ข. ทำหน้านิ่งเฉย</p> <p>ค. ทำหน้าเศร้าหมอง</p> <p>ง. ยิ้มแย้มอย่างมั่นใจ</p>	<p>10. ในวันศุกร์นักเรียนต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นคาบเรียนสุดท้ายแต่นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องเรียน เมื่อครูเข้ามาในห้อง นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. คุยกับเพื่อนโดยไม่สนใจครู</p> <p>ข. ยิ้มแย้มพร้อมที่จะเรียน</p> <p>ค. ทำสีหน้าบึ้งตึง</p> <p>ง. นิ่งเฉย</p>
--	---

เฉลย

1. ก 2. ง 3. ก 4. ง 5. ค 6. ค 7. ข 8. ค 9. ง 10. ข

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 8
การบ้านของฉัน

สิ่งที่พัฒนา	ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนตนเองเกี่ยวกับการบ้านของตนในรอบสัปดาห์ 2. เพื่อให้นักเรียนได้เล่าปัญหาและอุปสรรคในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายของตนเอง 3. เพื่อให้นักเรียนหาวิธีที่จะผ่านพ้นความยากลำบากในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย 4. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแก้ปัญหาความยากลำบากในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย
แนวคิด	ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย ถือเป็นส่วนหนึ่งของความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นการส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และการอภิปรายกลุ่ม
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. สมุดคู่มือ 3. ใบงานที่ 3 “การบ้านของฉันในสัปดาห์”
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย 2. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำการบ้านทุกครั้งที่คุณรู้สึกหรือไม่ นักเรียนทำการบ้านด้วยตนเองหรือไม่

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมเล่าปัญหาและอุปสรรคในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายของตนตามความสมัครใจ
4. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมหนึ่งประจำที่ของตน จากนั้นผู้วิจัยแจกใบงานให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรม ผู้วิจัยอธิบายการทำใบงาน “การบ้านของฉันในสัปดาห์”
5. นักเรียนบันทึกการบ้านที่ได้รับมอบหมายในรอบสัปดาห์ ดังนี้ วันที่ที่มีการบ้าน มีวิชาอะไรบ้าง งานที่ได้รับมอบหมายมีอะไรบ้าง กำหนดส่งวันที่เท่าไร และทำเครื่องหมายว่าทำการบ้านเรียบร้อยแล้วหรือไม่ เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายของตน โดยใช้เวลาประมาณ 10 นาที โดยมีผู้วิจัยดูแลอย่างใกล้ชิด
6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
7. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย
 - 1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริมความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน
2. สังเกตจากการเล่นเกมร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

ใบงานที่ 4

“การบ้านของฉันในสัปดาห์”

คำชี้แจง

จงเติมการบ้านของตนใน 1 สัปดาห์

วันที่มีการบ้าน	วิชา	เรื่อง	กำหนดส่ง	การทำการบ้าน	
				เรียบร้อย	ไม่เรียบร้อย

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง การบ้านของฉัน

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. วิธีใดที่จะช่วยให้นักเรียนพยายามทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงเวลา</p> <p>ก. จัดตารางเวลา</p> <p>ข. บันทึกงานที่ต้องทำ</p> <p>ค. เรียงลำดับการส่งงาน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>2. หากนิมาทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษไม่เสร็จ หากนักเรียนเป็นนิมา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. รีบทำให้เสร็จ</p> <p>ข. ไม่สนใจการบ้าน</p> <p>ค. ไม่สบายใจ</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค</p> <p>3. หากครูสั่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ออกไปเล่นกับเพื่อนข้างนอกบ้านก่อนแล้วค่อยกลับมาทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย</p> <p>ข. รีบทำการบ้านให้เสร็จ</p> <p>ค. ไม่ทำการบ้าน</p> <p>ง. ทำแต่การบ้านวิชาอื่นโดยไม่สนใจที่จะทำวิชาภาษาอังกฤษ</p>	<p>4. หากแม่ชวนนักเรียนไปซื้อของที่ตลาด แต่นักเรียนยังทำการบ้านไม่เสร็จ นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. นั่งทำการบ้านโดยที่ไม่สนใจสิ่งที่แม่พูด</p> <p>ข. บอกแม่ว่าซื้อขนมกับของเล่นมาฝากด้วย</p> <p>ค. บอกให้แม่รอ เพราะตนทำการบ้านใกล้จะเสร็จแล้ว</p> <p>ง. ไปกับแม่โดยที่ไม่สนใจการบ้าน</p> <p>5. หากเพื่อนข้างบ้านชวนนักเรียนไปเล่นที่สวนสาธารณะ แต่นักเรียนยังมีการบ้านที่ค้างค้างอยู่เป็นจำนวนมาก นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. บอกเพื่อนให้รอก่อนแล้วจะไปเล่นด้วย</p> <p>ข. ออกไปเล่นกับเพื่อนทันทีโดยไม่สนใจการบ้าน</p> <p>ค. บอกเพื่อนให้ไปเล่นได้เลยโดยไม่ต้องรอก</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>6. หากเพื่อนชวนนักเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเลิกเรียน นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. บอกเพื่อนว่าไม่ว่าง</p> <p>ข. นั่งเฉย</p> <p>ค. รีบตอบรับและทำการบ้านกับเพื่อน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>
---	---

<p>7. นักเรียนมีพฤติกรรมในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายที่เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. สัมตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ข. มะขามไม่ทำแบบฝึกหัดการบ้านวิชาภาษาอังกฤษครบทุกข้อตามที่ครูสั่ง</p> <p>ค. ชะอมลอกการบ้านเพื่อนและส่งครูทันเวลาเป็นประจำ</p> <p>ง. มะพร้าวไม่ทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ</p>	<p>9. นักเรียนมีพฤติกรรมในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายที่ไม่เหมาะสมมากที่สุด</p> <p>ก. ชะอมทำการบ้านด้วยตนเอง</p> <p>ข. มะพร้าวไม่ทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. สัมตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ง. มะขามทำแบบฝึกหัดการบ้านวิชาภาษาอังกฤษครบทุกข้อตามที่ครูสั่ง</p>
<p>8. นักเรียนมีพฤติกรรมในการส่งการบ้านที่เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. คะน้ำส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลาทุกครั้ง</p> <p>ข. ผักกาดตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ค. มะนาวทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษให้เสร็จก่อนเวลาส่งงาน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>10. นักเรียนมีพฤติกรรมในการส่งการบ้านที่ไม่เหมาะสมมากที่สุด</p> <p>ก. คะน้ำไม่ส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตามเวลาที่กำหนด</p> <p>ข. ผักกาดไม่เคยตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษจึงทำให้ผิดบ่อยครั้ง</p> <p>ค. มะนาวลอกการบ้านวิชาภาษาอังกฤษเพื่อนเป็นประจำ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>

เฉลย

1. ง 2. ก 3. ข 4. ค 5. ค 6. ค 7. ก 8. ง 9. ข 10. ง

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 9
มาท่องเที่ยวที่กันเถอะ

สิ่งที่พัฒนา	ความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนเล่าปัญหาและอุปสรรคในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษของตน 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ 4. เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ 5. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้
แนวคิด	ความพยายามท่องศัพท์ให้จำได้ ถือเป็นส่วนหนึ่งของความอดทน เมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษและเป็นการส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และการอภิปรายกลุ่ม
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. นกหวีด 3. ลูกบอล 4. บัตรตัวอักษรภาษาอังกฤษ 5. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้

2. ผู้วิจัยถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมว่า เมื่อครูให้นักเรียนท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องศัพท์ภาษาอังกฤษหรือไม่
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรม Hot Potato เพื่อเล่าปัญหาและอุปสรรคในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษของตนโดยมีกติกาดังนี้

1) ผู้วิจัยอธิบายกติกาในการเล่นเกมภาษาอังกฤษ คือ สมมติลูกบอลเป็น Hot Potato หรือ มันทิ้งร้อนที่ต้องส่งต่อไปให้คนอื่นทันที หากผู้วิจัยเป่านกหวีดและหยุดอยู่ที่ใคร ก็ให้นักเรียนคนนั้นเล่าถึงปัญหาและอุปสรรคของตนได้ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษและรู้สึกรังเกียจกับการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น

2) นักเรียนจับมือเป็นวงกลมใหญ่ 1 วง จากนั้นผู้วิจัยให้ลูกบอลกับนักเรียน จากนั้นนักเรียนก็ส่งต่อไปเรื่อยๆ เมื่อผู้วิจัยเป่านกหวีด นักเรียนคนนั้นเล่าปัญหาและอุปสรรคของตนที่ได้ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเล่าจบก็ส่งลูกบอลต่อไปเรื่อยๆ จนกว่านักเรียนจะได้เล่าปัญหาและอุปสรรคของตนจนครบทุกคน

4. นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมจับกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมหยิบบัตรตัวอักษรภาษาอังกฤษคนละ 1 ใบ จากนั้นให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมนำตัวอักษรมารวมกัน โดยมีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ จะได้กลุ่มของตน คือ มีนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน จากนั้นเลือกประธาน เลขานุการและผู้รักษาเวลา เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จดบันทึกและผู้รักษาเวลาในการอภิปราย

5. นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับวิธีการท่องศัพท์เพื่อให้จำได้ และนำเสนอแนวทางในการท่องศัพท์ของกลุ่มตน โดยใช้เวลาประมาณ 3 นาที และร่วมกันสรุปแนวทางจากสิ่งที่ได้จากการนำเสนอ

6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน

7. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปความพยายามท่องศัพท์ให้จำได้ร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้

1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับ
ความพยายามท่องศัพทให้จำได้

1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริม
ความพยายามท่องศัพทให้จำได้

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรม
ร่วมกัน

2. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม

3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง ท่องศัพท์กันเถอะ

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. ประโยชน์ของการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ คืออะไร</p> <p>ก. อ่านภาษาอังกฤษออก</p> <p>ข. หมายความว่าของคำ</p> <p>ค. เข้าใจภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>2. นักเรียนคนใดเห็นคุณค่าของความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. ดันท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะครูสั่ง</p> <p>ข. เต็มท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะกลัวถูกทำโทษ</p> <p>ค. ดิวท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะอยากจำคำศัพท์ให้ได้มากๆ</p> <p>ง. ตีบทท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าไม่ใช่ภาษาของชาติตน</p> <p>3. นักเรียนคนใดมีความพยายามในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษมากที่สุด</p> <p>ก. ออพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกครั้งเมื่อมีโอกาส</p> <p>ข. แอร์ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวัน</p> <p>ค. อีบท่องศัพท์ภาษาอังกฤษนานๆ ครั้ง</p> <p>ง. ออมหลีกเลี่ยงที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p>	<p>4. นักเรียนคนใดรู้วิธีในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้จำได้เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. ดินพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวัน</p> <p>ข. น้ำท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเมื่ออยากจะทำ</p> <p>ค. ลมท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อไม่มีงานอื่นต้องทำ</p> <p>ง. ไฟท่องศัพท์ภาษาอังกฤษแบบผ่านๆ</p> <p>5. เมื่อครูให้นักเรียนท่องศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวัน นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ทำตาม</p> <p>ข. ไม่ทำตาม</p> <p>ค. ทำตามบางครั้ง</p> <p>ง. หลีกเหลี่ยงที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>6. นักเรียนคนใดมีเทคนิคในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้จำได้ที่เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. จีบท่องศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมเป็นหมวดหมู่เดียวกัน</p> <p>ข. จี๊บท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นเพลง</p> <p>ค. จู๊บเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษใส่กระดาษเล็กจะได้ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษได้ตลอดเวลา</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>
--	---

<p>7. นักเรียนคนใดไม่มีความพยายามในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. แนนนานๆ ครั้งจะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้ลืม</p> <p>ข. น้อยรู้สึกเบื่อและเสียเวลาที่จะท่องศัพท์</p> <p>ค. นึกคิดว่าเป็นภาษาที่ไม่คุ้นเคย</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>8. นักเรียนคนใดความพยายามในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษมากที่สุด</p> <p>ก. มนท่องศัพท์ภาษาอังกฤษบ้างเป็นบางครั้ง</p> <p>ข. มินท์ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษวันละหลาย ๆ รอบเพื่อจำได้</p> <p>ค. มดการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเมื่อนึกได้</p> <p>ง. มุ่นหลีกเลี้ยงที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p>	<p>9. หากนักเรียนไม่มีความพยายามในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. นิ่งเฉย</p> <p>ข. ไม่สนใจที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. มีความกระตือรือร้นที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>10. หากเพื่อนชวนนักเรียนท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ไม่สนใจ</p> <p>ข. บอกเพื่อนว่าไม่ว่าง</p> <p>ค. รีบตอบรับคำชวน</p> <p>ง. นิ่งเฉย</p>
---	--

เฉลย

1. ง 2. ค 3. ข 4. ก 5. ก 6. ง 7. ง 8. ข 9. ค 10. ค

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 10
เข้าใจแล้ว

สิ่งที่พัฒนา	<ol style="list-style-type: none"> 1. เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนก็พยายามถามผู้รู้ 2. การหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนทบทวนปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนหาวิธีการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของตน 3. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม 4. เพื่อกระตุ้นนักเรียนรู้วิธีการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน 5. เพื่อให้นักเรียนรู้แหล่งการเรียนรู้และวิธีการค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน
แนวคิด	เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนก็พยายามถามผู้รู้ นั่น ถือเป็นส่วนหนึ่งของความอดทนเมื่อเผชิญความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นการส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	การอภิปรายกลุ่มและบทบาทสมมติ
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. บัตรตัวอักษรภาษาอังกฤษ 3. ซองบทบาทสมมติ 3 ซอง 4. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการถามผู้รู้เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมนั้นเป็นวงกลม จากนั้นผู้วิจัยแจกกระดาษให้นักเรียนคนละใบ จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่อยากจะปรับปรุงของตนเองมากที่สุด จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนทิ้งกระดาษที่เขียนพฤติกรรมนั้นๆ พร้อมบอกสาเหตุของปัญหานั้นว่าเกิดจากสิ่งใด
3. นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมจับกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ตามความสมัครใจ จากนั้นเลือกประธาน เลขานุการ ผู้รักษาเวลาและสมาชิก เพื่อเป็นผู้นำ ผู้จดบันทึก และผู้รักษาเวลาในการร่วมอภิปรายกลุ่ม
4. ตัวแทนกลุ่มนักเรียนมาเลือกของบทบาทสมมติกับผู้วิจัย จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวิเคราะห์บทบาทสมมติและเตรียมตัวนำเสนอที่กลุ่มได้รับ โดยใช้เวลาประมาณ 10 นาที
5. ผู้วิจัยสุ่มเรียกนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอบทบาทสมมติที่ได้เลือกไว้ จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปบทบาทสมมตินั้นๆหากเพื่อนนักเรียนมีข้อสงสัยก็ซักถามได้ จากนั้นผู้วิจัยความรู้สึของผู้แสดงในแต่ละบทบาทการแสดงนั้นจะเวียนแสดงกันครบทุกกลุ่ม
6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
7. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปความพยายามถามผู้รู้ เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนร่วมกัน และนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความพยายามถามผู้รู้ เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริมความพยายามถามผู้รู้ เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน
 1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน
 2. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติร่วมกันของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
 3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

บทบาทสมมติ เรื่อง “เข้าใจแล้ว”

ณ ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ หลังเลิกเรียนวิชาภาษาอังกฤษของคุณครูวิภาดา (ครูวิชาภาษาอังกฤษ) นักเรียนหลายคนยังไม่เข้าใจในบทเรียน และได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันดังนี้

บทบาทของนิด

เมื่อหลังเลิกเรียน นิดไปพบคุณครูวิภาดา เพื่อให้ครูวิภาดาอธิบายบทเรียนที่ไม่เข้าใจอีกครั้ง ทำให้นิดเข้าใจมากยิ่งขึ้น

บทบาทของหนึ่ง

เมื่อกลับบ้าน หนึ่งให้พี่อธิบายบทเรียนที่ไม่เข้าใจให้ ทำให้หนึ่งเข้าใจมากยิ่งขึ้น

บทบาทของนุ่น

เมื่อหลังเลิกเรียน นุ่นเข้าห้องสมุดเพื่อทบทวนบทเรียนนั้นอีกครั้ง ทำให้นุ่นเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ใบงาน

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน อภิปรายร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุปตามประเด็นต่อไปนี้ โดยใช้เวลา 10 นาที หลังจากนั้นส่งตัวแทนกลุ่มรายงานหน้าชั้น ในเวลา 1-3 นาที

หากนักเรียนไม่เข้าใจในบทเรียน นักเรียนจะมีวิธีแก้ไขปัญหาได้อย่างไร

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง เข้าใจแล้ว

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. หากนักเรียนไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ถามครูผู้สอน</p> <p>ข. เพิกเฉย</p> <p>ค. ศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ค</p> <p>2. เมื่อนิดไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ หากนักเรียนเป็นนิด นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. พบครูหลังเลิกเรียน</p> <p>ข. ให้พี่สอนหลังเลิกเรียน</p> <p>ค. เข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>3. เมื่อหนึ่งไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ หากนักเรียนเป็นหนึ่งในนักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. พบครูหลังเลิกเรียน</p> <p>ข. ให้พี่สอนหลังเลิกเรียน</p> <p>ค. เข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>4. เมื่อนุ่นไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ หากนักเรียนเป็นนุ่น นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. พบครูหลังเลิกเรียน</p> <p>ข. ให้พี่สอนหลังเลิกเรียน</p> <p>ค. เข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>5. หากนักเรียนไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนควรปรึกษาใคร</p> <p>ก. ครูผู้สอน</p> <p>ข. เพื่อนที่เก่งวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. รุ่นพี่ที่เก่งวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>6. ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามข้อสงสัย นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ยกมือขึ้น เมื่อครูเรียกก็รีบถาม</p> <p>ข. นิ่งเฉย</p> <p>ค. ไม่สบตาครู</p> <p>ง. พูดคุยกับเพื่อนที่นั่งใกล้กัน</p> <p>7. หากนักเรียนเป็นกัลยา นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรหากเพื่อนไม่เข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนจะแนะนำเพื่อนอย่างไร</p> <p>ก. ชวนเพื่อนมาอ่านหนังสือด้วยกัน</p> <p>ข. ชวนเพื่อนไปเล่นและไม่สนใจกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ชวนเพื่อนไปพบครูสอนวิชาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ก และ ข</p>
--	---

<p>8. ชุติมาชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากพยายามพัฒนาทักษะการฟังของตนให้ดีขึ้น ชุติมาปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ฟังเพลงภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. ฟังข่าวภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. หมั่นชมภาพยนตร์ที่พากย์เสียงเป็นภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>9. ชุติมาชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากพยายามพัฒนาทักษะการอ่านของตนให้ดีขึ้น ชุติมาปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. อ่านนิทานภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. อ่านป้ายโฆษณาที่มีภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. อ่านการ์ตูนที่มีภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>10. นักเรียนสามารถค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษได้จากที่ใดบ้าง</p> <p>ก. ห้องสมุด</p> <p>ข. ห้องคอมพิวเตอร์</p> <p>ค. ห้องสมุดประชาชน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>
---	---

เฉลย

1. ง 2. ก 3. ข 4. ค 5. ง 6. ก 7. ง 8. ง 9. ง 10. ง

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 11
ฉันทำได้!

สิ่งที่พัฒนา	การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเอง
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตน 3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเองที่จะควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป
แนวคิด	การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเอง เป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	การอภิปรายกลุ่ม
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2. ใบงานที่ 4 “ฉันทำได้” 3. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบก่อนเรียน <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกำหนดเป้าหมายในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเล่าประสบการณ์ในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรอบสัปดาห์ให้ผู้วิจัยและเพื่อนนักเรียนฟังตามความสมัครใจ

3. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเขียนประสบการณ์ในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลงในใบงาน “ฉันทำได้” ที่ผู้วิจัยแจกให้ โดยใช้เวลาประมาณ 15 นาที
4. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแต่ละคนอ่านใบงานนั้นให้เพื่อนสมาชิกฟัง โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยและผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติม
5. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมบันทึกพฤติกรรมตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
6. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเมินพฤติกรรมตน หากมีพฤติกรรมที่ดีตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ก็จะได้รับตัวเสริมแรงตามที่กำหนดไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและนำไปประยุกต์ใช้ อาจใช้คำถาม ดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.2 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบทดสอบหลังเรียน
 1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะทำกิจกรรมร่วมกัน
 2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นต่อการสรุปกิจกรรม
 3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

แบบฝึกหัดก่อนและหลังกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เรื่อง ฉันททำได้!

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ทับข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

<p>1. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมที่สุดใน</p> <p>ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. กลิ่นเหม็นเพื่อนในห้องขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. ก้อยย้ายที่นั่งสลับกับเพื่อนเป็นประจำขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. กุ้งไม่แกล้งเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. แก้วคุยเสียงดังขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>2. นักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. ก้อยทำหน้าบูดขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. ไปงชอบมองออกไปนอกหน้าต่างขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. นางไม่แกล้งเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. กลางมีสีหน้าบึ้งตึงเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถามในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>3. หากธนวรรณสลับที่กับเพื่อนในห้องจนรบกวนสมาธิในการวิชาภาษาอังกฤษของวิภา ถ้านักเรียนเป็นธนวรรณ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ขอสลับที่กับเพื่อนบ้าง</p> <p>ข. ไม่มองเพื่อนและตั้งใจเรียน</p> <p>ค. รบกวนเพื่อนคนอื่นแทน</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>4. หากนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ดี จะมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. ด้อมหลีกเลี่ยงในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. ด้อยตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ค. ด้อยฟังเพลงภาษาอังกฤษเพื่อให้รู้คำศัพท์มากขึ้น</p> <p>ง. ด้อยมุ่งมั่นอ่านนิทานภาษาอังกฤษ</p> <p>5. หากนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดี จะมีลักษณะอย่างไร</p> <p>ก. ปิดติแอบกินขนมในห้องเรียน</p> <p>ข. กิตติมักทำหน้าบูดเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. มานีชอบเอาไม้กวาดมาไล่ตีเพื่อน</p> <p>ง. มินาทำแบบฝึกหัดการบ้านวิชาภาษาอังกฤษครบทุกข้อตามที่ครูสั่ง</p> <p>6. หากครูสั่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. ไม่ทำการบ้าน</p> <p>ข. รีบทำการบ้านให้เสร็จ</p> <p>ค. ออกไปเล่นกับเพื่อนข้างนอกบ้านก่อนแล้วค่อยกลับมาทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย</p> <p>ง. ทำแต่การบ้านวิชาอื่นโดยไม่สนใจที่จะทำวิชาภาษาอังกฤษ</p>
---	--

<p>7. นักเรียนมีพฤติกรรมในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายที่<u>ไม่</u>เหมาะสมมากที่สุด</p> <p>ก. ถิ่นทำทำการบ้านด้วยตนเอง</p> <p>ข. ภาณุกรไม่ทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. นาดาดตรวจทานคำตอบแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษก่อนส่งครู</p> <p>ง. วิภาทำแบบฝึกหัดการบ้านวิชาภาษาอังกฤษครบทุกข้อตามที่ครูสั่ง</p> <p>8. หากสมหวังความพยายามในการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ หากนักเรียนเป็นสมหวังนักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. หลีกเลี้ยงที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. มีความกระตือรือร้นที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. ไม่สนใจที่จะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>	<p>9. นุชาไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทเรียนภาษาอังกฤษ จึงชวนนิชาไปพบครูหลังเลิกเรียน หากนักเรียนเป็นนิชา นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร</p> <p>ก. บอกนุชาว่าไม่ว่างแต่นัดเพื่อนคนอื่นไปเล่น</p> <p>ข. บอกนุชาว่าต้องรีบกลับบ้าน แต่มนัดเพื่อนไปซื้อขนม</p> <p>ค. ไปกับนุชาด้วย</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>10. นักเรียนคนใดที่<u>ไม่สามารถ</u>ควบคุมตนเองในการไม่ทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ก. โอมไม่ทำงานอื่นในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ข. อันตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่ทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากวิชาเรียน</p> <p>ค. อัมมีสมาธิจดจ่อกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. อันแอบนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ</p>
---	--

เฉลย

1. ค 2. ค 3. ข 4. ก 5. ง 6. ข 7. ง 8. ข 9. ค 10. ง

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ครั้งที่ 12
ปัจฉิมนิเทศ

สิ่งที่พัฒนา	ปัจฉิมนิเทศ
จุดมุ่งหมาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนและสรุปวิธีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้นกับตนเองภายหลังการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำวิธีการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตรประจำวัน
แนวคิด	กิจกรรมปัจฉิมนิเทศ เป็นการแสดงความขอบคุณต่อตนเอง เพื่อนและทุกคนที่ทำให้เกิดกิจกรรมที่ดีที่มีประโยชน์และประสบความสำเร็จด้วยดี ทั้งนี้ทั้งนั้น จะเกิดประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรม
เวลาที่ใช้	50 นาที
เทคนิคที่ใช้	อภิปรายกลุ่ม
อุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบสอบถาม 2. สมุดคู่มือ
วิธีดำเนินการ	<p><u>ขั้นนำ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับผลของการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามข้อสงสัย <p><u>ขั้นกิจกรรม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทำแบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสรุปผลการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและประโยชน์ที่ได้รับหลังจากการฝึกการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ขั้นสรุป

2. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในความตั้งใจ
ในการร่วมกิจกรรมการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ผู้วิจัยให้กำลังใจและเสริมแรงนักเรียนที่ร่วมกิจกรรมในการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในขณะที่ทำกิจกรรม
ร่วมกัน
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นต่อคำถามหลังกิจกรรม
3. สังเกตจากบรรยากาศของกลุ่มในการร่วมกิจกรรม

ภาคผนวก ข

1. ตารางค่าความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบสอบถามการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ตารางการให้คะแนนรายข้อ
3. ตารางค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษจากการทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=600) โดยใช้ Item-Total Correlation

ตาราง 14 ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าความเที่ยงตรง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1	1	1	3	1
2	1	1	1	3	1
3	1	1	1	3	1
4	1	1	1	3	1
5	1	1	1	3	1
6	1	1	0	2	0.7
7	1	1	1	3	1
8	1	1	1	3	1
9	1	1	1	3	1
10	1	1	1	3	1
11	1	0	1	2	0.7
12	1	1	1	3	1
13	1	1	1	3	1
14	1	1	1	3	1
15	1	1	1	3	1
16	1	1	1	3	1
17	1	1	1	3	1
18	1	1	1	3	1
19	1	1	1	3	1
20	1	1	1	3	1
21	1	1	0	2	0.7
22	1	1	1	3	1
23	1	1	1	3	1
24	1	1	1	3	1
25	1	1	1	3	1

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าความเที่ยงตรง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
26	1	1	-1	3	1
27	1	1	1	3	1
28	1	1	1	3	1
29	1	1	1	3	1
30	1	1	1	3	1
31	1	1	1	3	1
32	1	1	1	3	1
33	1	1	1	3	1
34	1	1	1	3	1
35	1	1	1	3	1
36	1	1	1	3	1
37	1	1	1	3	1
38	1	1	1	3	1
39	1	1	1	3	1
40	1	1	1	3	1
41	1	1	1	3	1
42	1	1	0	2	0.7
43	1	1	1	3	1
44	1	1	1	3	1
45	1	1	1	3	1
46	1	1	1	3	1
47	1	1	1	3	1
48	1	1	1	3	1
49	1	1	1	3	1
50	1	1	1	3	1
51	1	1	1	3	1
52	1	1	1	3	1
53	1	1	1	3	1

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าความเที่ยงตรง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
54	1	1	1	3	1
55	1	1	1	3	1
56	1	1	1	3	1
57	1	1	1	3	1
58	1	1	1	3	1
59	1	1	1	3	1
60	1	1	1	3	1
61	1	1	1	3	1
62	0	1	1	2	0.7
63	1	1	1	3	1
64	1	1	1	3	1
65	1	1	1	3	1
66	1	1	1	3	1
67	1	1	1	3	1
68	1	1	1	3	1
69	1	1	1	3	1
70	1	1	1	3	1
71	1	1	1	3	1
72	1	1	1	3	1
73	1	1	1	3	1
74	1	1	1	3	1
75	1	1	1	3	1
76	1	1	1	3	1
77	1	1	1	3	1
78	1	1	1	3	1
79	1	0	1	2	0.7
80	1	1	1	3	1
81	1	1	1	3	1

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าความเที่ยงตรง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
82	1	1	1	3	1
83	1	1	1	3	1
84	1	1	1	3	1
85	1	1	1	3	1
86	1	1	1	3	1
87	1	1	1	3	1
88	1	1	1	3	1
89	1	1	1	3	1
90	0	1	1	2	0.7
91	1	1	1	3	1
92	1	1	1	3	1
93	1	1	1	3	1
94	1	1	1	3	1
95	1	1	1	3	1
96	1	1	1	3	1

หมายเหตุ ค่าความเที่ยงตรงที่สามารถนำไปใช้ได้มีค่าระหว่าง 0.5 – 1.0

ตาราง 15 การให้ระดับคะแนนรายข้อ

ข้อ	คะแนนที่ได้				
	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	1	2	3	4	5
2	5	4	3	2	1
3	5	4	3	2	1
4	1	2	3	4	5
5	1	2	3	4	5
6	5	4	3	2	1
7	5	4	3	2	1
8	1	2	3	4	5
9	1	2	3	4	5
10	1	2	3	4	5
11	5	4	3	2	1
12	1	2	3	4	5
13	1	2	3	4	5
14	5	4	3	2	1
15	5	4	3	2	1
16	5	4	3	2	1
17	5	4	3	2	1
18	5	4	3	2	1
19	5	4	3	2	1
20	5	4	3	2	1
21	1	2	3	4	5
22	1	2	3	4	5
23	5	4	3	2	1
24	5	4	3	2	1
25	5	4	3	2	1
26	1	2	3	4	5

ข้อ	คะแนนที่ได้				
	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
27	5	4	3	2	1
28	5	4	3	2	1
29	5	4	3	2	1
30	5	4	3	2	1
31	5	4	3	2	1
32	5	4	3	2	1
33	1	2	3	4	5
34	5	4	3	2	1
35	1	2	3	4	5
36	5	4	3	2	1
37	1	2	3	4	5
38	5	4	3	2	1
39	5	4	3	2	1
40	5	4	3	2	1
41	5	4	3	2	1
42	5	4	3	2	1
43	5	4	3	2	1
44	5	4	3	2	1
45	5	4	3	2	1
46	1	2	3	4	5
47	1	2	3	4	5
48	5	4	3	2	1
49	5	4	3	2	1
50	5	4	3	2	1
51	5	4	3	2	1
52	1	2	3	4	5
53	5	4	3	2	1
54	5	4	3	2	1

ข้อ	คะแนนที่ได้				
	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
55	5	4	3	2	1
56	5	4	3	2	1
57	1	2	3	4	5
58	5	4	3	2	1
59	5	4	3	2	1
60	5	4	3	2	1
61	5	4	3	2	1
62	5	4	3	2	1
63	1	2	3	4	5
64	5	4	3	2	1
65	5	4	3	2	1
66	5	4	3	2	1
67	5	4	3	2	1
68	5	4	3	2	1
69	5	4	3	2	1
70	5	4	3	2	1
71	5	4	3	2	1
72	5	4	3	2	1
73	5	4	3	2	1
74	5	4	3	2	1
75	5	4	3	2	1
76	5	4	3	2	1
77	1	2	3	4	5
78	5	4	3	2	1
79	1	2	3	4	5
80	5	4	3	2	1
81	5	4	3	2	1

ข้อ	คะแนนที่ได้				
	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
82	1	2	3	4	5
83	5	4	3	2	1
84	5	4	3	2	1
85	5	4	3	2	1
86	1	2	3	4	5
87	5	4	3	2	1
88	1	2	3	4	5
89	5	4	3	2	1
90	5	4	3	2	1
91	5	4	3	2	1
92	5	4	3	2	1
93	1	2	3	4	5
94	5	4	3	2	1
95	5	4	3	2	1
96	5	4	3	2	1

ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เกี่ยวกับการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการทดสอบกับนักเรียนไม่ใช่
กลุ่มตัวอย่าง (n=100) โดยใช้ Item – Total Correlation

1. แบบสอบถามการประเมินตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	7.544	19.	16.947
2.	7.231	20.	15.096
3.	11.625	21.	9.927
4.	8.942	22.	7.351
5.	7.312	23.	14.727
6.	14.029	24.	4.622
7.	6.830	25.	10.136
8.	8.826	26.	6.745
9.	9.697	27.	15.584
10.	7.429	28.	13.615
11.	7.858	29.	8.430
12.	8.315	30.	9.963
13.	8.350	31.	12.876
14.	13.722	32.	10.005
15.	19.139	33.	1.174
16.	13.590	34.	8.777
17.	16.512	35.	4.438
18.	15.582		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.83

2. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	16.813	22.	2.639
2.	4.073	23.	24.767
3.	16.950	24.	20.042
4.	7.608	25.	18.132
5.	19.032	26.	9.685
6.	14.307	27.	11.911
7.	17.169	28.	7.690
8.	21.096	29.	5.739
9.	22.371	30.	23.702
10.	18.692	31.	20.616
11.	6.487	32.	22.576
12.	3.238	33.	21.132
13.	11.453	34.	23.849
14.	11.620	35.	22.481
15.	9.150	36.	13.359
16.	5.246	37.	23.565
17.	5.710	38.	15.821
18.	16.149	39.	21.982
19.	17.603	40.	22.243
20.	8.374	41.	21.140
21.	20.340		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.92

3. แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและครู

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	13.826
2.	24.658
3.	15.102
4.	21.236
5.	18.896
6.	10.353
7.	10.701
8.	20.720
9.	21.631
10.	10.654
11.	16.406
12.	10.723
13.	18.848
14.	11.753
15.	14.884
16.	15.722
17.	5.243
18.	19.109
19.	19.850
20.	20.487

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.87

ภาคผนวก ค

1. คะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และการทดสอบค่า t ในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. ผลรวมคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามรายกิจกรรม

ตาราง 17 คะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (n=12)

คนที่	ชุดกิจกรรมที่ 1		ชุดกิจกรรมที่ 2		ชุดกิจกรรมที่ 3		ชุดกิจกรรมที่ 4		ชุดกิจกรรมที่ 5	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
1	6	8	7	10	7	10	7	10	6	8
2	7	8	6	9	6	9	6	9	7	9
3	6	8	7	9	8	10	6	10	6	9
4	6	9	6	8	8	10	8	10	7	10
5	7	10	8	10	6	9	6	9	8	10
6	6	10	7	9	7	9	6	8	7	9
7	8	8	8	10	7	10	7	8	6	9
8	7	9	7	9	6	9	6	9	6	9
9	8	8	8	9	6	8	6	10	8	10
10	6	9	6	8	7	8	8	10	8	10
11	7	9	5	10	6	9	7	9	7	9
12	8	10	7	9	6	9	8	10	7	10
รวม	82	106	82	110	80	110	81	112	83	112
\bar{X}	6.83	8.83	6.83	9.17	6.67	9.17	6.75	9.33	6.92	9.33
S.D.	22.66	29.45	22.66	30.40	22.11	30.40	22.39	30.96	22.94	30.96

ตาราง 17 (ต่อ)

คนที่	ชุดกิจกรรมที่ 6		ชุดกิจกรรมที่ 7		ชุดกิจกรรมที่ 8		ชุดกิจกรรมที่ 9		ชุดกิจกรรมที่ 10	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
1	7	10	8	10	6	10	7	9	8	10
2	6	9	8	10	7	10	7	10	6	9
3	7	8	7	10	8	10	8	10	8	10
4	8	10	7	9	6	9	6	10	6	10
5	6	9	8	9	7	10	7	9	7	10
6	6	9	7	10	7	9	6	9	8	10
7	7	9	8	10	7	9	8	10	7	10
8	7	9	7	9	7	9	7	10	8	10
9	9	10	8	9	8	10	8	10	6	9
10	7	10	7	10	8	10	6	9	7	10
11	7	10	7	9	7	9	7	10	8	10
12	8	10	8	9	7	9	8	10	7	10
รวม	85	113	90	114	85	114	85	116	86	118
\bar{X}	7.08	9.42	7.50	9.50	7.08	9.50	7.08	9.67	7.17	9.83
S.D.	23.49	31.23	24.87	31.51	23.49	31.51	23.49	32.06	23.77	32.61

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และการทดสอบค่า t ในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ชื่อกิจกรรม	\bar{X}		t
	ก่อน	หลัง	
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง	6.83	8.83	5.745
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	6.83	9.17	8.208
3. รู้จักตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	6.67	9.17	12.845
4. การไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	6.75	9.33	9.940
5. การไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	6.92	9.33	16.258
6. การไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	7.08	9.42	10.383
7. ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย	7.50	9.50	9.381
8. ความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้	7.08	9.50	12.522
9. เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจก็พยายามถามผู้รู้และการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน	7.08	9.67	13.385
10. การควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของชั้น	7.17	9.83	14.182
รวมทุกกิจกรรม	69.92	93.75	112.849

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 19 ผลรวมคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเอง
ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คนที่	คะแนนก่อน การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	คะแนนหลัง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	D	D ²
1	69	95	-26	676
2	66	92	-26	676
3	71	94	-23	529
4	68	95	-27	729
5	70	95	-25	625
6	67	92	-25	625
7	73	93	-20	400
8	68	92	-24	576
9	75	93	-18	324
10	70	94	-24	576
11	68	94	-26	676
12	74	96	-22	484
รวม	839	1125	$\sum D$ -286	$\sum D^2$ 81796
\bar{X}	69.92	93.75		
S.D.	2.84312	1.35680		

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามรายกิจกรรม (n = 12)

ชื่อกิจกรรม	\bar{X}	S.D.	การแปลผล	t
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	6.83	22.66	มาก	5.745
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	8.33	22.45	มาก	
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	6.83	22.66	มาก	8.208
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.17	30.40	มากที่สุด	
3. รู้จักตนเองในการควบคุมตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	6.67	22.11	มาก	12.845
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.17	30.40	มากที่สุด	
4. การไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	6.75	22.39	มาก	9.940
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.33	30.96	มากที่สุด	

ตาราง 21 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	\bar{X}	S.D.	การแปลผล	t
5. การไม่รบกวนเพื่อนขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	6.92	22.94	มาก	16.258
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.33	30.96	มากที่สุด	
6. การไม่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	7.08	23.49	มาก	10.383
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.42	31.23	มากที่สุด	
7. ความพยายามทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	7.50	24.87	มาก	9.381
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.50	31.51	มากที่สุด	
8. ความพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	7.08	23.49	มาก	12.522
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.50	31.51	มากที่สุด	
9. เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจก็พยายามถามผู้รู้และการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	7.08	23.49	มาก	13.385
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.67	32.06	มากที่สุด	

ตาราง 21 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	\bar{X}	S.D.	การแปลผล	t
10. การควบคุมตนเองด้านการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของชั้น				
คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	7.17	23.77	มาก	
คะแนนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	9.83	32.61	มากที่สุด	14.182

** อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ภาคผนวก ง
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์. วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร. สกมล วรเจริญศรี ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกัลยดา ถนอมถีน
วันเดือนปีเกิด	12 กันยายน พ.ศ. 2527
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลสมเด็จพระบรมราชเทวี ณ ศรีราชา ชลบุรี
สถานที่ปัจจุบัน	136/40 ซอยทองมาก ถนนริมน้ำ ตำบลเชิงเนิน อำเภอเมือง จังหวัดระยอง รหัสไปรษณีย์ 21000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ สมุทรปราการ
พ.ศ. 2549	ศึกษาศาสตรบัณฑิต เอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยบูรพา
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) จิตวิทยาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ